MARSHA CLARK

Focuri in Queensland

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de NICU APOSTOLESCU

Capitolul 1

Sunetul o trezi. Un zgomot neobişnuit, sinistru, crescând de la intensitatea unei adieri de vânt ce-şi şopteşte secretele frunzişului arborilor de cauciuc până la urletul specific şi pătrunzător al incendiilor. Ardea vegetaţia!

Cineva care şi-a petrecut toată viaţa în zona sud-estică a statului Victoria n-avea cum să-l confunde. Mai ales o fată care-şi pierduse ambii părinţi **într-**un asemenea dezastru, cu numai cinci ani în urmă. Alix sări în capul oaselor, ignorând durerea pe care mişcarea i-o provocase în gâtul ca de lebădă. Ochii ei de un vrede-auriu neobişnuit, puţin oblici, se măriră plini de teroare asupra nuanţelor roşcate ale cerului la asfinţit.

Îşi adună sub ea picioarele interminabile, în vreme ce degetele căutau cu înfrigurare fluierul atârnat la gât.

— Nick! Nick-Nick-Nick! Vocea ei îşi pierduse tonul poruncitor. Chemările fură urmate de trilul prelung şi pătrunzător al fluierului. Zvonul incendiului părea să i se fi lipit de timpane, împresurâ**nd-**o şi urlând ca un talaz roşu, ucigător.

— Nick! De data asta strigase, apoi oftase vizibil uşurată la apariţia câinelui. Venea cu pasul acela ciudat, de parcă ar fi umblat pe sticlă, specific prepelicarilor germani cu blană scurtă; un fel de trap săltat care nu încetase niciodată **s-**o uimească pe Alix.

Dar nu şi acum! O dureau ceafa şi ochii, ca urmare a efortului de a parcurge aproape două mii de kilometri în patruzeci şi opt de ore. În ciuda senzaţiei de panică, se mişcă parcă înţepenită, făcând loc câinelui să urce în spatele maşinii şi trântind portiera.

Apoi alergă spre locul şoferului, imputâ**ndu-**şi

această oprire în pustietate, în mijlocul vegetaţiei pipernicite. Nu erau mai mult de treizeci şi cinci de kilometri până la Bundaberg, destinaţia periplului început la Melbourne, dar propria epuizare şi lăsarea întunericului conlucraseră eficient, convingând-o să se oprească acolo. Înserarea este cea mai periculoasă perioadă a zilei pentru condus. Tatăl ei o repeta mereu, iar Bruce se declarase de acord. Ochii erau păcăliţi de lumina sărăcăcioasă şi prea mulţi alţi şoferi îşi asumau riscuri, deplasându-se iară să aprindă farurile. La vremea asta, cangurii mari sau pitici aveau obiceiul să se amestece în trafic, iar Alix văzuse de mai multe ori cu ce efecte se putea solda un asemenea accident.

Aşa că ieşise de pe drum, exact ca în seara precedentă, cu aproape o mie de kilometri în urmă, la graniţa dintre Victoria şi New South Wales. Aici, in Queenslandul de sud-est, umbrele întunericului apăreau ceva mai devreme, dar probabil că ar fi reuşit să ajungă la Bundaberg înainte de lăsarea serii. Se oprise numai ca să fie cu conştiinţa împăcată şi ca să-i dea lui Nick ocazia mult aşteptată şi necesară de a alerga puţin. Iar acum…

Roţile sedanului ridicară un nor de praf şi crenguţe rupte, în vreme ce se deplasa în marşarier pe rampa îngustă spre autostradă. Ajunse pe asfalt într-o clipă, trase de volan şi aprinse farurile, încercând să menţină maşina pe drum. Roţile din spate derapară, împingând maşina pe contrasens, iar Alix observă alte faruri venind în viteză spre ea. La un moment dat, deşi celălalt încerca să evite coliziunea, fu convinsă că se vor ciocni frontal. Dar şoferul reuşi cumva să se strecoare pe alături, iar ea îşi pierdu complet concentrarea. Maşina alunecă în şanţ şi se opri în iarba înaltă.

Instinctul de conservare şi cunoştinţele pe jumătate uitate din şcoala de şoferi o îndemnară să scoată cheia din contact înainte de a-şi sprijini capul pe volan şi de a izbucni în plâns, zguduită de suspine convulsive. În spate, Nick scheuna prin simpatie, dar gemetele se transformară în mârâit când portiera se deschise brusc şi o mână o

înşfacă pe Alix, trăgând-o afară din vehicul.

— Eşti băută, nebună, sau ce? izbucni o voce mânioasă. Apoi, tonul deveni doar puţin mai calm: ai păţit ceva?

— Sunt... în regulă, şopti ea, incapabilă să-şi stăpânească tremurul. Mâini puternice îi cuprinseră umerii, iar ea îşi pierdu cunoştinţa.

Îşi reveni din leşin complet derutată, iar senzaţia se transformă în teamă îndată ce, deschizând ochii, constată că era ţinută în braţe, aproape ca un copil mic, de către un bărbat pe care nu-l mai văzuse.

— Sşş! Fii liniştită, mormăi o voce ciudat de blândă, iar braţele care o susţineau îşi slăbiră strânsoarea, ca pentru a o asigura că nu era sechestrată împotriva voinţei.

Alix scutură din cap, vag conştientă că părul prins în coc se desfăcuse şi se revărsa peste braţul lui, ca un şuvoi blond. Apoi îşi aminti.

— Nick? întrebă ea pe un ton plângăcios, încercând să descopere pe figura lui răspunsul de care se temea.

— Câinele? E bine-mersi. L-aş fi eliberat din maşină, dar m-am temut că o să sară la mine. Cum te simţi?

Ochii strălucitori ca nişte diamante, de un verde-închis vegetal îi sfredeleau chipul, în vreme ce-şi muta braţul ca să-i permită să stea drept. Alix constată că se aflau în maşina lui, parcată pe poteca îngustă de pe care ea abia ieşise – oare cu cât timp în urmă?

— Poftim, mărturisesc că ne-ar prii amândurora. Ea privi din nou spre el, neluând în seamă sticla pe care i-o întindea. E coniac; n-o să-ţi facă rău. Acceptă băutura fără să crâcnească.

La rândul lui, străinul luă o înghiţitură prelungă, iar musculatura gâtului se contorsionă vizibil. Privi din nou spre Alix, de parcă ar fi vrut să se asigure că-şi revenise suficient cât să poată răspunde şi, când vorbi, blândeţea din glas aproape dispăruse.

— Acum, poate-mi vei explica ce naiba voiai să faci, spuse el. Amândoi am trecut milimetric pe lângă moarte, în caz că nu ştiai. Ce-ţi veni să ţâşneşti aşa în mijlocul

drumului, fără să aprinzi luminile şi fără să te asiguri, măcar?

Băutura alunecase pe gât, provocându-i o senzaţie de căldură în stomac, iar aceasta îi readuse în minte vechea spaimă. Ochii i se rotunjiră şi îşi plimbă privirile împrejur, într-o mişcare temătoare.

— Focul... şopti ea, dintr-odată uimită că nu zărea nimic. Îi împresura doar întunericul profund, întrerupt de luminile de poziţie reflectate de asfaltul drumului şi de ultimele străluciri ale apusului pe deasupra copacilor, spre dreapta. Dar cu excepţia acelei fâşii de cer parcă pictate în roşu, nu exista niciun semn de incendiu. F-f-focul, se bâlbâi ea, nevenindu-i să creadă.

— Care foc? Nu-i niciun foc, mormăi el. Au ars nişte trestie pe marginea drumului, acolo. Vrei să spui că asta te-a speriat?

Neîncrederea – şi dispreţul? – din glasul şi din ochii lui îi stârni mânia, alungând zăpăceala ce-i cuprinsese mintea.

— Păi, bineînţeles că m-am speriat! replică ea pe un ton muşcător, îndepărtându-i braţul, în vreme ce se străduia să se desprindă de el. Dispreţul uşor amuzat de pe chipul lui o făcu să uite ruşinea provocată de temerile neîntemeiate. Poate că ar fi trebuit să-şi dea seama că nu fusese niciun pericol, deşi n-avea habar cum. Nu asistase niciodată la arderea câmpurilor de trestie de zahăr, dar citise suficient despre regiune ca să ştie că va ajunge la Bundaberg în plin sezon de recoltări.

Frunzişul şi celelalte rămăşiţe erau incendiate atât ca să distrugă şerpii şi insectele, cât şi pentru a creşte concentraţia zahărului din tulpini. Ştia că focul ardea cu o flacără vie, dar se stingea în câteva minute, numai că aceste cunoştinţe dobândite prin lectură n-o înarmaseră împotriva terorii de incendiu.

Iar acest individ. arogant, batjocoritor, îndrăznea să-şi râdă de ea.

— Ei bine, mă bucur că situaţia ţi se pare comică, izbucni ea, încercând să coboare din Range Rover.

Înainte ca picioarele să-i atingă pământul, o mână o prinse de umăr şi o trase înapoi.

— N-am spus că ar fi amuzant, replică el exasperant de calm. Linişteşte-te, fiindcă n-am să te las să pleci în starea asta. Poate eşti prea furios ca să-ţi dai seama, dar ai suferit un şoc, fata mea.

— Nu-s fata ta! replică furioasă Alix, împingându-i mâna şi refuzând în acelaşi timp sticla pe care i-o oferea din nou. Şi nici a altuia. Şi nu-mi mai trebuie blestematul tău de coniac.

— Bine că nu eşti a mea, reluă el, fiindcă altfel te-aş pune pe genunchi şi te-aş bate la fund. Acum, potoleşte-te! Încearcă să reacţionezi ca un om matur; nu mai eşti copilă.

— Mă mir că ai observat, i-o tăie ea, retrăgându-se spre marginea banchetei. Cine te crezi – să-mi spui ce pot şi ce nu pot să fac?

— Sunt cel pe care ai fost cât pe ce să-l spulberi conducând anapoda, răspunse el, înfuriindu-se progresiv. Aşa că, dacă n-ai de gând să-ţi ceri iertare, explică-mi măcar ce cauţi pe aici.

— Ei bine, tu ce crezi? răspunse ea, implicând faptul că el ar fi trebuit să-şi imagineze.

Străinul nu răspunse şi, privindu-l, Alix înţelese că nici nu avea de gând. Ochii verzi aveau o expresie încăpăţânată, aceeaşi care era imprimată în toate trăsăturile feţei lui.

De altfel, o figură destul de plăcută, nu se putu ea împiedica să constate. O bărbie puternică, pătrată, voluntară, o gură mare, un nas uşor deformat şi sprâncene stufoase. Ridurile vesele în jurul ochilor, cutele de pe frunte şi părul cam lung de culoarea cafelei completau un aspect prea puţin clasic. Dar ochii erau cei care atrăgeau atenţia. Din poziţia ei piezişă, ochii de sub sprâncenele drepte, stufoase erau de un verde cu nuanţe gălbui, păreau mici şi afundaţi în orbite. Nu ca la porc, dar practic ascunşi de sprâncene şi de ridurile pleoapelor. Şi erau strălucitori! Ca o vâlvătaie verzuie, ca nişte smaralde, sau mai degrabă ca diamantele verzi, fiindcă niciun smarald n-

ar fi putut străluci astfel.

Gâtul puternic îi conduse privirea spre pieptul lat şi smocul de păr castaniu care se ivea printre reverele cămăşii de dril; picioarele ascunse de pantaloni din acelaşi material erau vizibil la fel de musculoase şi zdravene. Probabil că era înalt, aprecie ea; avea mai bine de un metru şi optzeci şi cinci de centimetri. În picioare, ar fi depăşit-o cu mult, la cei numai un metru şi şaptezeci şi cinci ai ei, dar aici în maşină, diferenţa era mai puţin vizibilă.

Un bărbat frumos, fără discuţie. Dar atât de arogant. Şi în ciuda încâlcirii, părul nu arăta nicio urmă de încărunţire; probabil că avea… treizeci şi cinci. poate patruzeci de ani. Mânecile suflecate ale cămăşii scoteau la iveală nişte antebraţe puternice, cu musculatură proeminentă; avea unghii curate – fără manichiură, dar îngrijite.

Alix pricepu dintr-odată că-l examinase pe străin mai mult decât ar fi admis regulile bunului-simţ şi că el era conştient de evaluarea la care fusese supus. În ochii lui apărură licăriri de amuzament provocate de brusca ei jenă.

— Ei bine, dacă vrei să ştii, mă. odihneam, se poticni ea. Şi lăsasem câinele să-şi dezmorţească picioarele.

— Deloc înţelept, murmură el ca pentru sine, dar Alix auzi vorbele.

— Ce ai spus? Nu-i venea să creadă. Probabil că i se păruse.

— Am zis că a fost o prostie, răspunse el pe un ton normal, care nu lăsa loc pentru greşeli de interpretare.

— Nu înţeleg unde baţi, replică ea caustic.

— Evident, veni răspunsul, însoţit de o strâmbătură dispreţuitoare şi de o privire scrutătoare, de parcă ar fi studiat un specimen rar de muzeu.

— Ei bine, în cazul ăsta ai face mai bine să-ţi explici vorbele, reveni ea, neîncercând să-şi ascundă exasperarea.

Mâna lui făcu un gest de dezgust.

— Chiar îţi închipui că-i recomandabil să-ţi laşi câinele să alerge într-un teren necunoscut, acoperit de

tufişuri, într-o lumină slabă, la numai câţiva metri de autostradă? Dacă dădea peste un iepure şi-l urmărea peste asfalt? Un căţel împrăştiat pe drum – şi încă unul de rasă, după cum arată – doar fiindcă ţi-a fost prea lene să-l plimbi în lesă.

— Şi cine spune că nu era legat? Alix simţi cum roşeşte şi pricepu că minciuna n-ar fi convins pe nimeni. Inchizitorial, el se mulţumi să ridice o sprânceană, în vreme ce ea se poticnea în continuare: şi, în afară de asta. nu obişnuieşte să fugărească iepuri.

Nu se mai obosi să încheie fraza. Pe figura lui apăruse o expresie de director de şcoală având de-a face cu un elev recalcitrant.

— Am văzut destui GSP mai bătrâni şi mai înţelepţi care nu rezistau tentaţiei pe care am descris-o, declară el plictisit, demonstrându-i că ştia destule despre rasă. Printre iubitorii de câini era uzuală folosirea iniţialelor pentru „prepelicarii germani cu blana scurtă".

Câinele ei aparţinea unei rase nu prea populare, din cauza reputaţiei de independenţă încăpăţânată. Vânătorii ori îi iubeau – şi atunci aveau asemenea câini – ori îi urau cu fanatism, preferând rasele mai cunoscute. Cu toate că Nick era cel mai credincios şi mai ascultător animal, spiritul lui independent solicita o supraveghere permanentă.

Ar fi putut intra în necaz foarte uşor, iar acceptarea acestui adevăr o calmă pe Alix.

— Ai dreptate, admise ea. Dacă te consolează cu ceva, să ştii că de obicei nu procedez aşa, dar.

— Nu mai are importanţă, o întrerupse el. Nu încercam să-ţi spun cum să-ţi trăieşti viaţa, voiam doar să te ţin de vorbă cât să mă asigur că ţi-ai revenit. Trecerea bruscă la o atitudine de aparent totală indiferenţă o surprinse pe Alix, zăpăcind-o, dar înainte de a formula un răspuns, el coborâse din maşină şi-i dăduse ocol ca s-o ajute.

— Să vedem dacă te ţii bine pe picioare, spuse el. În picioare, era chiar mai înalt decât presupusese ea, avea cel

puţin un metru şi nouăzeci, iar mâna care-i prinsese braţul părea să posede tăria unei menghine.

— Mă simt bine, declară ea, încercând să scape de strânsoare. El o ignoră şi nu-şi retrase braţul decât după câţiva paşi. Ridicând ochii, constată că lumina lunii împrumuta un aspect aproape satanic trăsăturilor lui şi dintr-odată simţi că nu dorea decât să se urce în propria maşină şi să se îndepărteze cât mai iute.

— Dacă vrei să te urci la volan, o să vedem dacă putem să-ţi readucem pe drum vehiculul, mormăi el, suindu-se în Land Rover dintr-o singură mişcare. Aprinse farurile şi înaintă precaut în marşarier, lăsând-o pe Alix să bâjbâie prin întunericul relativ din şanţ spre portiera sedanului.

Nick îi solicita atenţia, zgrepţănând cu labele pe plasa de sârmă care-l separa de compartimentul pasagerilor şi scheunând, până ce Alix se răsti la el.

Aşteptă în linişte, rănită în amorul propriu de atitudinea străinului, în vreme ce el evalua situaţia, ajutându-se de lumina farurilor şi de o lanternă. Apoi, spre surprinderea ei, coborî în şanţ cu Land Roverul, oprindu-se în faţa ei, şi scoase la iveală o bucată se frânghie groasă.

— Ai putea veni să-mi faci lumină, zise el, îngenunchind în faţa sedanului. Însă înainte ca ea să ajungă la lanternă, terminase de legat funia şi se ridică în picioare.

— Bun! Cel mai bine este să te tractez prin şanţ până la porţiunea aia mai puţin abruptă. Acum, nu vreau să încerci să mă ajuţi – scoate-o din viteză şi lasă Roverul să-şi facă treaba.

— Dar. Voise să-i spună că propriul motor ar fi putut uşura sarcina, însă el o întrerupse.

— Dar nimic! Cum zic eu, lucrurile o să evolueze sub control. Dacă intervii, s-ar putea să ieşi din şanţ prea repede ca să mai stăpâneşti volanul. Şi am constatat deja ce se poate întâmpla în asemenea cazuri – îţi mai aduci aminte?

Alix se bosumflă, dar fără niciun efect. El nu observă, fiindcă se apucase să lege celălalt capăt al frânghiei de cârligul pentru remorcă al Roverului. Se urcă din nou la volan şi porniră încetişor abordând panta sub un unghi cât mai mic, pentru a nu tensiona prea mult frânghia de nailon.

La început, legătura păru să se întindă la infinit, dar în cele din urmă maşina ei se urni, iar Alix apăsă uşor frâna, ca să evite o deplasare prea rapidă. Înaintară o vreme de-a lungul şanţului, apoi el întoarse Roverul spre taluz. Când ajunse în acel punct, maşina ei începu să alunece lateral, se balansă peste marginea şanţului şi se opri în spatele Roverului, pe autostradă.

— Floare la ureche, spuse străinul, coborând din vehicul şi începând să dezlege frânghia de tractare. O adună sub formă de colac şi o aruncă nepăsător în compartimentul din spate al Roverului, apoi îi ceru pe ton de comandă lui Alix să deschidă capota motorului.

Gestul fusese atât de arogant încât ea reacţionă imediat, punând la îndoială necesitatea acţiunii.

— Ei bine, pentru început, aş vrea să mă asigur că nu ţi-ai perforat radiatorul, sau ceva asemănător, replică el rece. Asemenea maşini nu-s proiectate să reziste la aterizări în şanţ, pricepi?

Înroşi**ndu-**se din cauza batjocurii implicite, Alix trase de mânerul respectiv şi i se alătură, în vreme ce el cerceta motorul la lumina lanternei.

Operaţiunea dură câteva minute.

— Arată bine, murmură el în sfârşit. Acum, mai trebuie doar să-l verificăm pe maiestatea sa, după care n-ai decât să redevii spaima şoselelor.

Alix încercă un protest pe care străinul nici nu-l luă în seamă. Se aplecă să ia zgarda de pe locul pasagerului. Cu pas sigur, se îndreptă spre portiera din spate şi o deschise.

— În regulă, bătrâne Nick. Ieşi de acolo şi hai să te vedem.

De parcă i-ar fi făcut în ciudă, Nick sări jos, fluturând

încântat din ciotul lui de coadă şi acceptând să i se pună zgarda şi să fie purtat în pas vioi de-a lungul acostamentului. Uşurinţa cu care-l manevra mărturisea experienţă, dar chiar şi aşa Alix nu pricepea relaxarea câinelui. Îl avea pe Nick de când era căţeluş şi, de obicei, era rezervat cu străinii.

— Perfect, treci înapoi, comandă individul, iar Nick sări ascultător în maşină, aşteptând răbdător să i se scoată zgarda. Nici măcar nu protestă la închiderea portierei; rămase aşezat, privind atent la omul care-i înmâna zgarda lui Alix.

— Se mişcă bine, spuse el, iar ea nu fu capabilă decât să-l aprobe dând din cap. Eşti sigură că ţi-ai revenit suficient să poţi conduce? Oricum, Bundy nu-i chiar aşa de departe. Dacă vrei, mai stau puţin cu tine.

— Mă simt perfect, îl asigură ea, şi nu cred că am nevoie de dădacă.

Regretă remarca provocatoare chiar în vreme ce o rostea, dar n-avea cum **s**-o mai retragă, aşa că adoptă o atitudine sfidătoare, spre amuzamentul lui.

— Ei bine, dacă ai fi avut dădacă în copilărie, poate că deprindeai nişte maniere mai civilizate, spuse el. Sau ingratitudinea, obrăznicia şi purtarea dezagreabilă fac parte din programul vreunei organizaţii feministe?

— Ei bine, ce ai fi vrut să fac – să-ţi cad în genunchi şi să-ţi sărut picioarele? Mă tem că ar fi o exagerare, pentru o scurtă tractare, dacă nu te superi.

— De fapt, ar fi fost suficient un simplu „mulţumesc”. Am să trec peste varianta de a-ţi cere scuze că era să ne omori pe amândoi.

— Foarte bine! Mulţumesc. Şi scuză-mă fiindcă am condus atât de nesăbuit încât era să provoc un accident. Acum eşti mulţumit? Atmosfera devenise îngheţată. Dar nu-i păsa. Aroganţa absurdă a bărbatului era insuportabilă, după două zile de şofat prin pustietăţi. El scutură din cap cu tristeţe.

— Cu toată vârsta fragedă, copilăriile nu-ţi stau bine, replică el liniştit, deşi privirea era vizibil dispreţuitoare.

— Am douăzeci şi şapte de ani, deşi nu-i treaba ta, declară ea pe ton de ceartă.

— Ca să vezi! Aş fi crezut că doisprezece, sau mai degrabă zece. Dar am să te cred pe cuvânt, deşi puţini ar face-o.

— Chestiunea nu mă preocupă deloc, îşi scutură ea capul cu trufie, iar părul îi înconjură figura ca un halou strălucitor. Oricum, pe bărbaţi putea să-i ia dracu'. O incita vizibil voit, iar ea nu era capabilă să evite capcanele din comentariile lui.

Alix se întoarse şi porni spre maşină, foarte conştientă de silueta înaltă de lângă ea. Deschise portiera şi aruncă zgarda înăuntru cu un gest mai mânios decât ar fi dorit.

— Ai fost foarte amabil, presupun, spuse ea pe un ton ce se voia calm. Cred că am să plec.

— Dar nu mi-ai sărutat picioarele încă, vorbi el încet, astfel că Alix abia îl auzi. Dar îl auzise şi nu-şi putu înfrâna impulsul de a se întoarce din nou ca să-l înfrunte.

— Şi nici n-o. Începu ea, dar se trezi prinsă de umeri, trasă spre el şi sărutată pe buze.

Nu fusese un sărut blajin, dar nici nu vădea cruzime sălbatică. Era vorba despre cunoaştere, o experienţă deliberată care avu darul **s-**o surprindă şi, înainte de a-şi da seama ce se petrecea, se trezi răspunzând. Un fel de curent străbătu trupurile înlănţuite.

Părea să continue la nesfârşit, una dintre mâinile lui coborând pe spate pentru a o lipi mai strâns.

Într-un final, Alix găsi forţa de a se stăpâni.

Vru să-l lovească peste figură, cu degetele răşchirate, încercând să se ţină departe de buzele acelea chinuitor de bine informate, dar el îi prinse braţul în aer, iar rânjetul care-i înflorise pe figură vorbea de la sine.

— Răutate mică! chicoti el, asistând cu amuzament la eforturile ei inutile de a se elibera.

— Eşti un un! Negăsind cuvintele, nu-i rămânea decât să spere că privirea va fi suficient de ucigătoare.

— Încearcă bastard, sugeră el zâmbitor. Pe deasupra,

este şi adevărat. Şi retrag ce-am spus mai devreme – ai mai mult de doisprezece ani.

— Eşti demn de dispreţ!

— Nu. Cred doar că trebuie să-ţi plăteşti datoriile, iar tu îmi rămăseseşi datoare. Continua să stea nemişcat.

Alix se pregăti să-l lovească, dar el se mulţumi să ridice din umeri şi s-o avertizeze:

— Să ştii c-am să te plesnesc şi eu. De ce nu te relaxezi? Mai lipseşte o singură sărutare ca să-ţi şterg datoria.

Şi o căpătă. Alix era conştientă că n-avea suficientă forţă pentru a se opune străinului. În mod ciudat, nu-i era frică de el. Nu era un violator sau un nebun, doar un bărbat puternic, sigur pe sine, cu o masculinitate ieşită din comun, care îşi impunea punctul de vedere, dar n-avea să-i facă rău. De unde ştia asta? Cum ar fi putut să fie sigură? Şi totuşi era, deşi gândul acesta n-o consola cu nimic.

— Cred că te supraevaluezi, spuse ea, ţinându-se cât mai departe şi trecând cu vederea senzaţia de neputinţă.

— Păi, asta n-o fac niciodată, replică el calm.

— Adică eşti şi orgolios!

— Doar anul trecut; acum mi-am revenit, declară el cu seriozitate, dar amuzamentul era prezent în ochii verzi, batjocoritori, iar Alix nu reuşi să-şi reprime o chicoteală, provocată de replica aceea răsuflată.

— Nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să nu mai vreau să te sărut? încercă ea să-şi îmblânzească glasul.

— Ah, ba da. Numai că ai s-o faci, fiindcă eşti o persoană cinstită, lăsând la o parte celelalte trăsături. Sunt convins că obişnuieşti să-ţi plăteşti datoriile.

— Nu-ţi sunt îndatorată, protestă Alix.

— Ei bine, ţi-aş putea împinge maşina înapoi în şanţ, spuse el gânditor.

În felul ăsta, n-ai mai fi nevoită să mă săruţi din nou. Am fi chit, tu gata-gata să mă scoţi de pe drum, iar eu.

— Habar n-ai ce tentant sună, îl întrerupse ea. Hai să terminăm o dată. Rămase nemişcată, cu ochii închişi şi buzele adunate, cu un aspect de copil răzgâiat şi

bosumflat.

Pentru o clipă, degetele lui îi strânseră mai tare umărul, apoi – deşi avea ochii închişi – Alix simţi că el se îndepărtase. Eliberarea umărului ei semăna cu întreruperea unui contact electric.

Era un truc! Dar chiar când îşi spunea acele cuvinte, ştiu că se înşela. Când găsi puterea să deschidă ochii, constată că el se îndrepta spre Rover, fără să privească înapoi.

— Dar. scăpă ea o şoaptă, sperând ca el să n-o fi auzit. Desigur, n-avea cum să nu audă.

— O lăsăm pe altă dată, spuse el fără să se întoarcă, iar glasul suna de parcă s-ar fi amuzat pe cinste. Îi venea să bată furioasă din picior. Apoi se auzi portiera trântită şi motorul pornind. Roverul descrise o curbă de 180°, revenind pe direcţia iniţială. Străinul trecu pe lângă ea, purtând pe chip un zâmbet batjocoritor şi făcându-i un semn de încurajare aproape sfidător cu mâna.

Alix răspunse la semne şi se urcă la volan, zâmbind ca pentru sine. La vreo jumătate de kilometru distanţă, umorul situaţiei o făcu să izbucnească în râs, înveselită de propria păţanie – binemeritată, de altfel.

Ce fiasco şi ce bărbat! Cu toată aroganţa şi superioritatea lui masculină, trebuia să recunoască, oprise lucrurile înainte ca vreunul dintre ei să fie cu adevărat lezat. Un al doilea sărut n-ar fi fost la fel de satisfăcător pentru ea, iar el nu pierduse nimic amânând – dacă nu luai în seamă improbabilitatea unei noi întâlniri.

Nici măcar nu-i cunoştea numele. Nu că ar fi contat, desigur, fiindcă drumurile lor n-aveau cum să se mai intersecteze. Doar dacă stătea în Bundaberg. Dar el se îndepărta de oraşul zahărului când se întâlniseră şi fusese suficient de târziu încât să estimeze că se îndrepta spre casă.

Totuşi, câteva clipe, gândul îi rămase la el. Mai ales comparaţia cu Bruce n-avu darul s-o încânte.

Bruce! Să-l ia naiba pe Bruce şi pe toţi bărbaţii! îşi spuse ea, amintindu-şi durerea provocată de frumosul ei

logodnic canadian – fost logodnic – care-i dăduse papucii într-un mod atât de oribil.

Bruce era arhitect şi încă unul bun. La firma unde lucrase şi ea, în Melbourne, postul lui constituia obiectul unui contract ce colaborare cu o sucursală din Canada. Încă din prima zi – cu doi ani în urmă – Alix se simţise atrasă de el.

Înalt, blond şi frumos, Bruce devenise obiectul atenţiilor insistente ale tuturor femeilor de la firmă. Alix avusese avantajul de a fi repartizată să colaboreze direct cu el la prima dintr-o serie nesfârşită de lucrări, ca desenatoare.

După nicio săptămână, o invitase la cină; în mai puţin de o lună, deveniseră nedespărţiţi. La sfârşitul primului an, făceau planuri de căsătorie

— Iar Alix le privea cu toată seriozitatea.

Cum putuse să fie atât de naivă? Atât de oarbă? Retrospectiv, îşi dădea seama că toate planurile lor porneau de la un singur eveniment: eventuala întoarcere a lui Bruce în Canada.

Acum, Alix înţelegea că el urâse Australia dintotdeauna, ascunzându-şi sentimentul în spatele unei atitudini de amuzament uşor dispreţuitor, pe care adesea ea o găsise dificil de suportat. Numai că-l iubea, aşa că reuşise să treacă peste micile neajunsuri, păstrându-l imaculat în inimă.

Fusese un iubit suav, gentil lipsit de agresivitate şi prevenitor. Nu râsese de timiditatea ei provenită din lipsa de experienţă, nu se minunase că la douăzeci şi cinci de ani continua să aibă idei învechite privind relaţiile sexuale înainte de căsătorie. Într-adevăr, le acceptase puţin cam prea repede, iar ea îl considerase niţel cam prea răbdător.

Răbdător! Ce batjocură! Fusese floare la ureche să se poarte astfel; de fapt, nu se implicase în acea iubire, nu participase la planuri comune de viitor – se mulţumise doar să pună la cale stratagema înşelătoare cu care să-şi mascheze interesele reale.

Abia după ce plecase spre Canada – exact în acelaşi

timp în care Alix îl aştepta la restaurantul lor favorit – un coleg mai vârstnic şi mai înţelept avusese bunăvoinţa maliţioasă de a-i deschide ochii asupra adevărului.

Primele câteva zile, răbdase în linişte clipirile semnificative, înghiontelile şi privirile miloase ale celorlalţi. De fapt, aproape că nu le observa, fiind sufocată de propria durere şi confuzie. Bruce plecase! Fără un cuvânt, fără un bileţel de adio, fără nicio explicaţie. Dispăruse ca un hoţ în noapte! Abia lunea următoare primise confirmarea că părăsise ţara.

Mai târziu, constatase că paralela cu hoţul era mult prea blândă. Când durerea începuse să se mai estompeze, fusese pusă la curent cu activităţile lui din cele două seri pe săptămână pe care insistase întotdeauna să le rezerve „studiului”. Studia tipul de femeie australiană mai îndatoritoare ca Alix. Una dintre acele femei fusese chiar colega ei de cameră.

Aceea fusese unica satisfacţie de pe urma întregii afaceri – să scoată pe uşă bagajele împachetate în grabă ale Monicăi şi să-i spună pe un ton de gheaţă roşcatei impertinente că nu mai avea ce căuta în casa pe care Alix o moştenise de la părinţi. Dar fusese o compensaţie neîndestulătoare faţă de scrisoarea adresată firmei în care Bruce îşi anunţa cununia cu o prietenă din copilărie şi faţă de ultima lui lovitură veninoasă.

Premiul pe care-l primise Bruce în Canada – pentru ceea ce lucrase în Australia – se datora designului ei. Propria ei muncă, modificată numai atât încât el să-şi poată asuma paternitatea, dacă ea ar fi înaintat o plângere.

Desigur, n-o făcuse. Iar el ştiuse că nu va avea îndrăzneala şi mizase pe asta. Nu reclamase nici disapariţia altei jumătăţi de duzină de schiţe din portofoliul ei de idei originale, privind îmbunătăţirea unor produse existente şi patentate.

Bineînţeles, Alix nu sesizase semnificaţia acelor îmbunătăţiri. Nu era inginer, nici arhitect. Era o simplă desenatoare, cu talent pentru designul detaliilor

structurale şi – mulţumită „studiului” lui Bruce – cu suficient timp la dispoziţie. Nimeni altcineva nu fusese la curent cu respectiva faţetă a talentului ei, întrucât nu era direct legată de sarcinile de serviciu. Câştigase o serie de concursuri, la care se prezentase pe proprie cheltuială, în timpul liber, dar niciunul nu se potrivea cu profilul firmei, aşa că singurul care ştiuse era Bruce. Nemernicul de Bruce!

Totuşi, toată lumea observase cât de tare era afectată de plecarea lui intempestivă. După o scurtă pauză, câţiva alţi tineri din companie începuseră să-i dea târcoale. Abia la prima întâlnire cu cel de-al patrulea pretendent din şir, devenise Alix conştientă de cea mai gravă umilinţă. Acel tânăr care lucrase destul de mult cu Bruce nu era cine ştie ce diplomat, iar Alix pricepuse mesajul.

Suportase destul de bine descoperirea – cel puţin aparent. Însă n-avea cum să evite suferinţa şi redeschiderea tuturor rănilor sufletului.

— După ce ai lucrat atâta vreme cu Bruce, mi-am închipuit că descoperiseşi cât de mincinos era, îi spusese ea tânărului insistent, pe un ton ca de gheaţă, care-l făcuse să se retragă zăpăcit. Alix căpătase siguranţă şi continuase imediat: chiar dacă aş fi fost uşuratică, ca să ai o şansă, ai fi avut nevoie de ceva mai consistent decât o cină şi un spectacol de teatru! Acestea fiind zise, îl lăsase baltă – îşi luase poşeta, deschisese portiera maşinii lui şi intrase cu pas măsurat pe aleea propriei case. Nici măcar nu se oprise să-l mângâie pe Nick, venit **s-**o întâmpine la poartă. Nicio lacrimă, niciun tremur, niciun semn al furtunii care-i răvăşea sufletul.

Într-o oarecare măsură, reuşise chiar să se automistifice. Aşteptase ca insistentul tânăr să plece, câinele care-şi adusese zgarda îi provocase un zâmbet şi-şi petrecuse următoarele două ceasuri plimbâ**ndu-**l pe Nick în parcul din apropiere. Abia când ajunsese în pat, cu animalul uriaş tolănit pe pardoseală alături, apăruse şi prima lacrimă.

Plânsese şi suspinase toată noaptea, în

acompaniamentul sonor al prepelicarului, care se străduia **s-**o consoleze fără să ştie cum.

Alix nu fusese niciodată superstiţioasă, dar ajunsese să considere noaptea aceea ca pe o prevestire. Măcar avusese darul de a o vindeca definitiv de Bruce. Dar o şi pregătise pentru ceea ce avea să se întâmple a doua zi.

Ajunsese la birou având demisia deja compusă în minte şi, cu ochii roşii, împrumutase o maşină de scris ca **s-**o compună. Fără scuze, fără motive, doar faptele. Se simţise bine la firmă, dar credea că o schimbare ar fi fost binevenită pentru viitorul ei. Ar fi preferat să nu i se ceară să lucreze în preaviz, dar desigur era gata accepte termenul obişnuit de o lună.

Demisia semnată şi înregistrată se afla pe biroul directorului general, înainte de sosirea acestuia, cu numai câteva clipe înainte ca o centralistă uşor derutată **s-**o anunţe pe Alix că era căutată din provincie. Un oarecare domn Jennings, din Bundaberg. Îl cunoştea?

Alix nu ştia despre cine ar fi putut fi vorba. Nici nu credea că va fi capabilă să se concentreze asupra spuselor individului. Urma să ajungă în Melbourne peste două zile. Voia să discute cu ea, să**-**i vadă lucrările. Mai mult. Îi oferea o slujbă care ar fi put**ut-**o interesa **–** design **–** şi apoi menţionase denumirea firmei pe care o reprezenta.

După ce puse jos receptorul, Alix îşi petrecu restul zilei **într-**o stare de uimire şi surprindere. Compania lui Jennings era mică, dar avea un renume impresionant în domeniul inovaţiei şi creativităţii. **Şi-**i oferea un post. Incredibil!

Când domnul Jennings ajunsese la Melbourne şi telefonase ca să stabilească o întâlnire, Alix era deja hotărâtă să**-**i accepte propunerea. Înarmată cu un portofoliu ce conţinea cele mai bune dintre lucrările ei, inclusiv ceea ce nu subtilizase Bruce, Alix ajunse în camera de hotel a domnului Jennings şi fu întâmpinată de un bărbat îndesat, încărunţit. Ochii lui veseli şi strălucitori, precum şi zâmbetul prietenos o liniştiră de îndată.

Îi văzuse. de fapt, şeful lui văzuse lucrările lui Alix la

o competiţie, cu ceva timp în urmă.

Era vorba de un concurs pe care nu-l câştigase, dar se părea că şeful fusese impresionat şi îşi amintise de ea imediat ce se ivise o poziţie vacantă în organigramă. I-ar fi convenit să se mute la Bundaberg? Da! Un da cât se poate de entuziast.

Salariul era mai mult decât decent, munca era ce-şi dorise ea întotdeauna şi desigur oferta venea exact la ţanc, deşi nu-l informase pe amabilul domn Jennings în această privinţă.

Îşi construise planuri, **într-**o dispoziţie de anticipare tot mai entuziastă, care atinsese un maximum când domnul Jennings îi confirmase angajarea, anunţâ**nd-**o în acelaşi timp că-i găsise o casă cu tot ce era necesar pentru ea şi Nick. Apoi, îi trimisese o hartă, instrucţiuni şi chiar o sumă de bani pentru călătorie.

Alix se opri la periferia Bundabergului ca să mai consulte o dată harta domnului Jennings. Îi urmase sfatul, apucând de la Childers pe ceea ce el numea „Goodwood road" şi intrând în oraşul zahărului prin strada Barolin, conform schiţei meşteşugit întocmită din instrucţiuni.

O dată ajunsă în oraş, situaţia deveni mai încâlcită, dar până la urmă reuşi să găsească strada şi casa. Pentru moment, rămase înmărmurită.

Capitolul 2

Alix se îndrăgosti de casă de la prima vedere, deşi ştia că nu va locui chiar în ea. Era uriaşă, ridicată pe stâlpi, conform stilului colonial specific Queenslandului. Fostul conac fusese restaurat de un arhitect îndrăzneţ, care îmbinase materialele moderne cu stilul vechi, punând în valoare avantajele ambelor perioade.

O verandă amplă înconjura întreaga structură, iar unele porţiuni fuseseră închise, pentru a mări spaţiul disponibil. O parte din ferestre aveau cercevele vopsite, dar altele fuseseră înlocuite cu tâmplărie scumpă de aluminiu şi fuseseră prevăzute cu guri de aerisire care să permită ventilarea totală, eliminând neplăcerea insectelor.

Sub acoperişul extins fusese amenajat un loc de

parcare pentru cel puţin două maşini. Alix zărea partea din spate a unui Citroën CX, sugerând că proprietarul nu ducea lipsă de bani. Dincolo de aleea dublă de acces, se vedea un drum mai îngust ce trecea de casă, spre curtea interioară de cel puţin o jumătate de hectar.

Acolo se afla viitorul ei cămin, fosta căsuţă a grădinarului, convertită într-o garsonieră modernă, dar devenită inutilă proprietarului. Şi cel mai important, după spusele domnului Jennings, curtea din spate era complet împrejmuită cu gard şi exista o cuşcă. Ce bine pentru Nick, fiindcă se obişnuise să aibă la dispoziţie o curte unde să alerge toată ziua, câtă vreme Alix se afla la muncă.

Îl calmă pe câine cu un gest, coborî din vehicul şi păşi pe alee.

Să bată la intrarea principală, sau la uşa din spate? se întrebă ea, dintr-odată neîncrezătoare. Nu fu obligată să ia o decizie, fiindcă lumina se aprinse la uşa din faţă, lăsându-o să vadă o femeie micuţă, de vreo şaizeci de ani, care cobora în grabă scara de la intrare.

— Trebuie să fii domnişoara McLean, ciripi femeia dintr-o suflare. Sunt doamna Babcock şi mă bucur să te văd. Începusem să mă îngrijorez, din cauza înserării. Ia-o pe aleea aceea şi ai să ajungi direct la garaj, draga mea. Vin să-ţi arăt.

Şi dispăru, urmând fasciculul de lumină al lanternei în întunricul din spatele casei, înainte ca Alix să poată scoate vreo vorbă. Se întoarse la maşină zâmbind şi o luă pe unde i se spusese, ocolind casa şi trezindu-se în faţa uşii deschise a unui garaj, lângă o căsuţă aproape ascunsă privirii de florile de caprifoi japonez. Tulpina uriaşă a plantei agăţătoare fusese astfel manipulată încât să îmbrace un perete şi acoperişul garajului, precum şi şarpanta accentuată a căsuţei, iar terenul dimprejur era acoperit de petalele portocalii ale florilor căzute.

— Aici, hai să te ajut, dragă. Doamna Babcock apăruse lângă portieră, manifestând o amiciţie imposibil de ignorat.

Glasul cristalin, ca de păsărică, precum şi accentul

specific Queenslandului de Nord, făceau ca vorbirea ei pripită să fie greu de urmărit, dar fluxul continuu de cuvinte o scăpă pe Alix de necesitatea unui răspuns. Doamna Babcock făcea parte dintre persoanele care îşi răspund singure la întrebări.

Singurul moment în care se opri fu pricinuit de apariţia lui Nick, grăbit să facă o tură de inspecţie. Cu nasul la nivelul solului, cu coada fluturând în aer ca un metronom, le ignoră complet pe ambele femei.

— Ah, ce frumuseţe! se entuziasma doamna Babcock. Vai de mine, Anna o să se topească după el. pe cuvântul meu!

Cine era Anna, nu lăsă să se înţeleagă, schimbând imediat subiectul, trecând la călătoria lui Alix şi la stresul unei asemenea aventuri de durată. Probabil că era extenuată. Chiar urmărirea ideilor ei ar fi constituit un motiv suficient de oboseală, îşi spuse Alix, dar femeia era sincer binevoitoare. Cealaltă dădu la iveală o cheie şi descuie căsuţa.

Intrarea dădea spre curte şi spre luxurianta vegetaţie subtropicală ce îmbrăca spaţiul cu o manta de ferigi masive, arbori poinciana cu coroane bogate, eucalipţi locali şi tufe înflorite, de nerecunoscut pentru Alix. Era o locuinţă puţin spaţioasă, dar înţelese din prima clipă că era perfectă.

Uşa se deschidea **într-**o încăpere mare, cameră de zi, sufragerie şi bucătărie în acelaşi timp, iar ochii fură imediat atraşi de o impresionantă movilă de sandvişuri şi de un casttron enorm cu fructe proaspete.

— Eram convinsă că o să fii prea obosită să-ţi mai prepari ceva de mâncare, explică doamna Babcock. Organizează-ţi lucrurile şi spală-te oleacă, iar eu am să pun de ceai. dacă nu cumva preferi cafea, ai lapte în frigider, zahărul este în cutia asta. Iar aici, în dulap, există pâine proaspătă, gem de căpşuni şi marmeladă. Ajungând sâmbătă seara, m-am gândit că-ţi va fi greu să te aprovizionezi mâine.

Alix îşi duse valiza în singurul dormitor al căsuţei, din

nou surprinsă de dimensiunile acestuia. Patul era deja făcut, acoperit cu cearşafuri albe, apretate, şi cu o cuvertură pufoasă. Era pregătită până şi o sticlă cu apă caldă! Doamne, îşi spuse ea, n-am mai văzut aşa ceva de la vârsta de zece ani.

— Nu ştiam dacă-ţi vei aduce propriile aşternuturi şi oricum aveam destule de rezervă, explică doamna Babcock din prag. Acum, vino să mănânci ceva şi să bei un ceai fierbinte. Draga mea copilă, pari complet epuizată! Ei bine, n-am să te mai deranjez decât atât cât să mă asigur că ţi-ai băut ceaiul şi ai mâncat. E nesănătos să te culci cu stomacul gol, mai ales după un asemenea drum.

Continua pe acelaşi ton, făcând-o pe Alix să se simtă din ce în ce mai mult ca un pui cocoloşit de cloşcă. Închizând ochii, se sprijini de spătar şi sorbi ceaiul fierbinte, fără să asculte cuvintele, dar calmată de fluxul lor continuu.

Simţindu-se imediat mai bine, se apucă să îngurgiteze nişte sandvişuri, conştientă că nu onora suficient pregătirile gazdei, dar prea obosită pentru a simţi foame.

Când în cele din urmă femeia se opri să-şi tragă respiraţia, Alix folosi momentul pentru a-şi exprima gratitudinea.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Întreaga căsuţă mărturisea grija atentă a gazdei; în mod clar, doamna Babcock pierduse o groază de vreme curăţând, ştergând praful şi pregătindu-i instalarea.

— Pentru nimic, replică cealaltă. Sunt de părere că prima impresie contează întotdeauna şi nimic nu putea fi mai rău decât să termini un asemenea maraton şi să fii obligată să te apuci de făcut curat, fără să capeţi nimic de mâncare, sau.

— Sau să nu poţi dormi de nelinişte, completă ea, lucru de care m-aţi scăpat, doamnă Babcock. De fapt, cu greu îmi mai ţin ochii deschişi, să n-adorm aici, pe scaun.

— Ei bine, nu poţi să faci una ca asta, veni răspunsul. Treci în pat, iar eu o să spăl vasele, ca să nu-ţi rămână pe

mâine dimineaţă. Înainte de plecare, am să las câinele înăuntru. Acum, şterge-o – şi să n-aud proteste!

Ordinul fusese însoţit de un zâmbet larg, mămos, iar Alix conchise că ar fi fost mai simplu să-i dea ascultare decât să încerce să se opună. Se ridică greu, se grăbi să se retragă în dormitor şi să-şi caute în bagaj cămaşa de noapte.

Se afla în micuţa, dar bine utilata, baie, gata să se vâre sub duş, când auzi ciripitul doamnei Babcock:

— Am să plec acum, draga mea. Cheia este pe masă şi am adus câinele. Apoi, un bot maroniu împinse uşa, iar Nick veni să cerşească atenţia stăpânei.

— Ieşi de aici, păcătosule, îl repezi Alix. Nu mai poate o fată să-şi păstreze intimitatea nici la duş?

Respins, patrupedul se întoarse în dormitor şi se întinse lângă pat. Alix se vârî sub duş, spunându-şi că trebuia să se spele măcar, înainte să adoarmă. O dată ajunsă sub apa aburindă, trupul ei tânăr păru să se scuture de toată oboseala; fredonând o melodie, îşi săpuni părul lung, simţindu-se mai în formă decât la plecarea din Melbourne.

Era o căsuţă „super”, îşi spuse ea, colindând prin încăperile ordonate, în halat, în vreme ce-şi trecea peria prin păr. Desigur, nu se putea compara cu casa părinţilor, pe care o lăsase în grija unei agenţii, dar având în vedere nevoile ei prezente era ideală.

Nu exista o cameră de primire, dar probabil că nici nu va avea vreme de aşa ceva, cel puţin deocamdată.

Cum ar fi fost posibil... necunoscând pe nimeni? Singura persoană pe care o întâlnise, exceptându-o pe doamna Babcock, nu era tipul de om pe care să-l invite acasă. Arogant individ! Dar arătos, deşi cam necioplit, trebuia să admită.

Poate că era de preferat faptul că nu prea existau şanse să-l mai întâlnească. Era niţel cam prea. masculin. şi cu siguranţă n-ar fi fost la fel de docil ca Bruce. Dar cu ce se alesese ea pe seama docilităţii lui Bruce? Se înfioră sub efectul amintirii. Mişcările molcome ale periei prin păr îi

reamintiră cât era de obosită. Se retrase în dormitor şi se culcă.

Micul deşteptător de călătorie părea să nu spună adevărul, n-avea cum să fie doar opt şi jumătate, îşi zise ea. Verifică ora cu ceasul de mână, constată că arăta la fel şi, în clipa următoare, se cufundă în somn. De astă dată, ultimul gând conştient nu se mai îndrepta spre Bruce şi trădarea lui, ci spre un necunoscut cu ochi verzi, focoşi şi cu păr de culoarea cafelei.

După aproape zece ore, fu trezită de câine, care voia să fie lăsat să iasă în întâmpinarea răsăritului de soare. Alix trase pe ea halatul de casă şi-l însoţi, desfătată de răcoarea dimineţii, în picioarele goale pe pajişte, pentru a admira locul la lumina zilei.

Curând, îi deveni clar că Nick îşi demarase explorarea în seara precedentă. Dădu o raită prin fundul grădinii, apoi reveni la Alix şi începu **s-**o tragă de tiv spre colţul clădirii principale şi spre coteţele ce fuseseră construite acolo.

Curiozitatea **fiindu-**i stârnită de insistenţa câinelui, Alix ignoră umezeala şi răceala pajiştii şi-l urmă, încântată să-l descopere pe singurul ocupant al complexului de patru ţarcuri.

— Ah, frumuseţe mică! exclamă ea, îngenunchind lângă împrejmuire, în vreme ce femela de prepelicar tremura de nerăbdare şi o întâmpina cu lătrături vesele. Ceva mai mică decât Nick, dar evident perfect îngrijită, căţeaua avea o culoare cafeniu-roşcată, cu excepţia unei pete pe frunte. Blana îi strălucea de curăţenie. Ciotul de coadă n-avea o clipă de răgaz, iar atenţia ei oscila între Alix şi Nick.

Câteva clipe, lipită de uşa împrejmuirii, Alix încercă să liniştească frumosul animal, vorbi**ndu-**i cu blândeţe, însă când Nick deveni nerăbdător să se apropie mai mult, îşi zise că venise vremea să plece. N-avea niciun chef să-şi înceapă şederea acolo provocând neplăceri; după aspect, era o posesiune preţuită şi **s-**ar fi putut ca stăpânul să nu vadă cu ochi buni o ingerinţă străină.

— Pe de altă parte, mintea ar trebui să-ţi fie preocupată de alte lucruri, măcar astăzi, i se adresă ea însoţitorului dezamăgit. Hai la micul dejun şi să ne mai gândim şi la muncă.

Câinele îşi înfulecă hrana, în vreme ce Alix prepara pâine prăjită, ouă şi ceai, apoi se aşeză lângă uşă, aşteptând cuminte ca Alix să-şi adune lucrurile.

Castronul de apă, o sticlă cu apă proaspătă, zgarda, documentele de înregistrare, actul de proprietar, certificatele de vaccinare şi harta pe care domnul Jennings i-o trimisese, indicâ**ndu-**i cum să ajungă la Clubul dresorilor de câini din Bundaberg.

Extraordinar de amabil din partea lui. Nu numai că-i găsise această căsuţă minunată, dar, aflând despre interesul ei pentru dresaj, îi trimisese şi o copie a publicaţiei lunare a clubului local, la timp ca să se poată înscrie în competiţie.

Verifică din nou lista, îmbrăcă rapid un trening nou de culoare verde şi îşi prinse părul castaniu **într-**o coadă de cal.

— În regulă. să mergem, spuse ea veselă, iar câinele se ridică, tremurând de nerăbdare, lângă uşă. N-avu nevoie de niciun îndemn pentru a-l urca în maşină; ştia foarte bine că treningul şi restul echipamentului semnalau o ieşire interesantă.

Alix era convinsă că pleacă prea devreme, deoarece competiţia trebuia să înceapă la ora zece. Dar voia să se asigure că are timp să-l alerge pe Nick, pentru a-l scăpa de surplusul de energie acumulat pe parcursul celor două zile de călătorie de la Melbourne.

În afară de asta, era o dimineaţă cu adevărat încântătoare, cu toate că se aflau în miezul iernii; faţă de vremea închisă, ploioasă din Melbourne, era ca o zi de primăvară.

Ajunse în centru fără dificultăţi, uimită de traficul redus şi îşi spuse că avea vreme să verifice exactitatea celei de-a treia hărţi a domnului Jennings, căutând adresa firmei la care urma să lucreze. După cinci minute, se afla

în Bunda Industrial Estate, la marginea vestică a oraşului, privind complexul în care urma să se prezinte la lucru a doua zi.

Foarte drăguţ, îşi zise ea. O construcţie solidă, dar îngrijită, cel puţin la exterior. Fără îndoială, cei care lucrau acolo erau mândri de asta.

— Vom vedea mâine, oricum, murmură ea, pornind înapoi spre centru, peste podul rutier Burnett River. Domnul Jennings făcuse treabă bună cu hărţile; ajunse la Musgrave Pony Club şi la Clubul de dresaj cu puţin înainte de nouă.

— OK, căţelule… a venit vremea să alergăm, i se adresă ea prepelicarului. Nick nu avu nevoie de alt îndemn; sări din maşină şi începu imediat o inspecţie amănunţită a terenului pe care urma să aibă loc concursul şi a împrejurimilor.

Următoarea persoană care apăru fu preşedinta clubului din Bundaberg, urmată la mică distanţă de veterinar. Alix se prezentă, află detaliile participării la concurs şi termină controlul medical al lui Nick înainte de apariţia oricărui alt concurent.

Apoi îl duse pe Nick în padocul din spatele terenului şi începu o şedinţă temeinică de dresaj.

Alergătura de mai devreme îl făcuse pe Nick suficient de ascultător, dar Alix constată că-şi pierdea încă prea uşor atenţia. Execută perfect toate exerciţiile de deplasare la picior şi de aport. Nu se aştepta la probleme în acea privinţă, dar ca de obicei făcu pe surdul la comenzile ei de întrerupere a exerciţiului şi de revenire la picior.

Putea să le execute. De fapt, la ultimele două sesiuni de antrenament, le îndeplinise întocmai, calificându-se pentru categoria „open”. Încă o calificare şi titlul de câine de companie „CDX” s-ar fi adăugat la lunga listă de distincţii primite.

Totuşi, Alix simţea astăzi că lucrurile nu vor merge uşor, aşa că reluă exerciţiile de mai multe ori, astfel încât, atunci când va conta, cu puţin noroc, Nick să le execute corect.

Ignorând vacarmul nou-veniţilor, dojenile şi comenzile stăpânilor, precum şi instrucţiunile celor care instalau traseul, continuă să lucreze cu Nick, utilizând atât semne cât şi comenzi verbale. Picior. dă drumul! Iar şi iar.

— În locul tău, i-aş da o pauză. Când va intra în concurs, o să fie deja plictisit.

Vorbele o speriară pe Alix într-atât încât se întoarse brusc şi alunecă pe iarba umedă. O pereche de braţe puternice o prinseră în vreme ce mâinile ei se încleştau involuntar pe jacheta de tweed. Ridică privirea şi întâlni nişte ochi verzi, strălucitori ca focul. ca gheaţa. Se retrase brusc.

— Nu intra în panică, zâmbi el. Nu vreau să-mi încasez datoria, încă. E cam prea mare aglomeraţie.

— Sper să n-o faci, replică Alix, dorindu-şi ca Nick să se repeadă şi să-l muşte de picior pe străin. Desigur, aşa ceva nu s-ar fi putut întâmpla. În loc de asta, trădătorul se aşeză cuminte, aşteptând să fie observat.

— Din câte văd, nu vei fi ultimul, spuse bărbatul, cu blândeţe, îngenunchind, plimbându-şi degetele prin blana câinelui şi scărpinându-l uşor după urechi. Fu răsplătit cu o lătrătură prietenoasă. Alix simţea că-i vine să-l pocnească.

— La picior. Nick! comandă ea şi obţinu o oarecare satisfacţie când câinele o ascultă, îi dădu ocol şi veni să se aşeze lângă călcâiul piciorului ei stâng.

— Păcat că i-au tăiat coada prea scurt; altfel e un specimen arătos, comentă el pe un ton lejer, iar Alix se simţi obligată să sară în apărarea lui Nick, deşi ştia că fusese o observaţie pertinentă.

— Este aşa cum trebuie. Nu l-a împiedicat să câştige majoritatea premiilor la categoria lui. Este deja calificat campion al Australiei.

— Nu fi ţâfnoasă; era numai o opinie personală, replică el calm. Cum se descurcă la exerciţiile de supunere?

— Îi mai lipseşte o singură calificare ca să obţină titlul CDX şi ar trebui s-o obţină astăzi, declară ea mândră,

cu o nuanţă impertinentă în glas.

— Pari foarte convinsă, aprecie el, ridicând o sprânceană a suspiciune. Ai aranjat cu arbitrii?

— Resping acuzaţia!

— Ah? Sau ai îmbrăcat treningul ăsta sexy ca să-i influenţezi pe ceilalţi câini?

— Nu fi ridicol. Nu-i sexy, protestă Alix, observând aprecierea mută din ochii lui. Materialul mătăsos se mula pe trupul ei suplu, atrăgător, iar ea ştia asta foarte bine, dar îmbrăcând treningul nu se gândise niciun moment să influenţeze decizia arbitrilor. L-am luat numai fiindcă este cald, explică ea, iar zâmbetul lui echivoc o făcu să roşească.

— Foarte bine, fiindcă se întâmplă să-l cunosc pe judecătorul de la categoria „open" şi ştiu că nu se va lăsa impresionat de tine. Şi este la fel de bine că nu participi la novici. La acea categorie e o femeie şi s-ar putea să fie deranjată de asemenea stratageme.

— Zău? Dar spune-mi, ce cauţi aici? replică ea acru. Haina de tweed, pantalonii largi şi pantofii erau scumpe. Până şi cravata lui părea prea elegantă la un asemenea eveniment.

Majoritatea bărbaţilor purta blugi şi tricouri cu mânecă scurtă, asortaţi cu pantofi de sport, iar femeile participante la concurs aveau ţinute asemănătoare. Un mare număr de tricouri purta emblema clubului de dresaj.

— Nu-s obligat să prezint vreun câine, replică bărbatul cel înalt. Mai ales că nu intru în competiţie.

— Ce păcat, surâse ea ironic. Sunt convinsă că doamna de la novici ar fi suficient de impresionată. Acum, dacă nu te superi, aş vrea să reliau exerciţiile cu Nick.

— N-ai decât, răspunse el lejer. Dar dacă o să intre în concurs plictisit, să nu spui că nu te-am avertizat. Că tot sunt aici, poate n-ar fi rău să te apleci puţin înainte când îi dai comanda de întrerupere. S-ar putea ca o parte din problemele lui să fie cauzate de mâna ta ridicată atât de sus.

— Mulţumesc, dar nu cred că am nevoie de vreun

sfat de la tine, replică ea nepăsătoare. Ne-am descurcat de minune şi fără.

— Este privilegiul tău, spuse el, şi se întoarse să plece. Şi, noroc!

— Îţi mulţumesc, răspunse ea, simţindu-se dintr-odată ruşinată. Dar individul reuşise s-o scoată din sărite. Ce baftă pe ea să dea peste el tocmai aici! Ceea ce o deranja cel mai mult era că, aparent, avusese dreptate. îl văzu urmărind-o din priviri, aşa că-i ignoră ostentativ sfatul, în vreme ce crainicul îi anunţa pe competitori să se pregătească.

Ajunse tocmai la prezentarea arbitrilor judecători şi rămase surprinsă să constate că bărbatul cel înalt făcea parte dintre ei. Spre disperarea ei, tocmai el urma să se ocupe de categoria „open”. îl chema Quinn Tennant; de lucrul acesta putea fi sigură. Când privirile li se întâlniră, el clipi poznaş, iar Alix roşi.

— Cum naiba reuşesc să intru în asemenea încurcături? mormăi ea, neluând în seamă privirile curioase ale celorlalţi concurenţi. Alix era a cincea, într-o grupă de doisprezece. După primii trei, Alix pricepu că cele mai negre temeri i se confirmau: individul era un judecător aspru.

Un ciobănesc german splendid nu primi niciun punct fiindcă după aportare adoptase o poziţie puţin incorectă, iar un doberman fu depunctat pentru o căutătură agresivă la adresa arbitrului, în vreme ce era examinat. Cum avea să judece oare reacţiile excesiv de prietenoase ale lui Nick? se întrebă ea.

Abia dacă avu ochi pentru prestaţia celui de-al patrulea concurent, făcându-şi griji, iar când veni şi rândul ei, se deplasă spre zona de prezentare cu mai puţină încredere în sine decât oricând.

Până mai adineauri confortabil, treningul verde păru să se transforme într-un cuptor, lipindu-i-se de trup. Pe Tennant părea să nu-l deranjeze; o privea cu un zâmbet care ei i se păru indecent de lasciv, iar conştientizarea faptului că era doar o invenţie a creierului ei n-o ajută cu

nimic.

Pe parcursul primelor exerciţii de mers la picior, lipsa unui sutien păru să devină obsesivă, iar ea se concentra când la necesitatea de a păstra o viteză constantă de deplasare, când la dorinţa de a încetini pentru a diminua mişcarea sânilor. Quinn Tennant se mulţumi să rânjească încurajator, sau cel puţin aşa trebuie să le fi părut spectatorilor. Alix era convinsă că se amuza pe seama ei.

Nervozitatea ei se transferă şi câinelui, din păcate. Se înfrână cu greu de a-l căuta din ochi pe Nick, iar dacă ar fi descoperit că în loc s-o urmeze era aşezat lângă piciorul arbitrului, n-ar fi fost surprinsă deloc.

Quinn Tennant îi dădu instrucţiuni pe acelaşi ton folosit pentru cei dinainte, dar în urechile ei răsunau ca nişte insinuări ce nu-şi aveau locul acolo. Ah, luate-ar naiba, îşi zise ea. O faci dinadins. Ştii bine că mă enervezi, dar te amuzi.

Era atât de preocupată să-l duşmănească, încât aproape că nu-i auzi îndemnul de a trece la demonstraţia de întrerupere a exerciţiilor la comandă, iar el fu nevoit să repete.

— Da, spuse ea în sfârşit, fierbând de nervi.

Încă înainte de a începe, ştiu că Nick n-o va asculta. Stătea într-o poziţie foarte corectă, dar ochii lui zburdau în toate direcţiile, iar Alix simţi o strângere de inimă.

— Cheamă-l, veni instrucţiunea arbitrului, foarte încet.

— Vino! comandă ea, făcându-i semn cu mâna. Lasă jos!

Puse în glas toată voinţa de care era capabilă, oprindu-se puţin, aşa cum fusese sfătuită.

— Lasă jos! strigă ea din nou, atât de tare încât ar fi putut fi auzită şi din Melbourne.

Şi miracol, Nick dădu drumul obiectului, doar mişcarea cozii semnalând că acea comandă i se părea total ilogică.

— Cheamă-l.

Făcu întocmai, iar câinele uriaş ţâşni înainte atât de

iute încât Alix se temu să nu fie răsturnată.

— Exerciţiu încheiat, declară Quinn Tennant, pe un ton oficial apoi adăugă şoptit, în vreme ce Alix trecea pe lângă el. Mă bucur să constat că uneori accepţi sugestii.

Ea se crispă, dar nu îndrăzni să-i răspundă. Pe parcursul ultimelor exerciţii, reuşi să se controleze strict, evitându-i ochii de frica unei reacţii regretabile. Nick execută aportarea fără reproş şi încheie prima parte a programului cu cel mai ridicat punctaj. Dacă reuşea să treacă şi de opriri, n-avea cum să rateze cea de-a treia calificare, iar Alix folosi timpul de examinare a restului concurenţilor plimbând câinele, pentru a-l linişti.

Intrară în sectorul „şezi-stai" şi, după ce posesorii îşi lăsară câinii şi se adunară în afara razei lor vizuale, în spatele cantinei, stăpânul ciobănescului german cel mai bine clasat o complimentă pe Alix în privinţa norocului avut.

— Nu pricep, replică ea. Ah! Vrei să spui că domnului Tennaninu-i prea plac prepelicarii?

— Nici vorbă, replică tânărul. Probabil că-i singura rasă care-i place, dar din pricina asta este mult mai aspru cu ei, considerându-i superiori. Dacă reuşeşti, va fi primul GSP calificat de Tennant.

— Ah, se lămuri Alix. Apoi adăugă, sperând să nu fi lăsat să se vadă neliniştea care o cuprinsese: ei bine, poate voi avea noroc. Nick nu ratează niciodată la opriri.

Când reveniră lângă câini, la indicaţiile unui oficial, Alix îl găsi pe Nick aşteptându-o nemişcat, fără să dea vreun semn de agitaţie. După terminarea exerciţiului, îl lăudă şi-l dezmierdă, dar gândurile îi fugeau la bărbatul cel înalt, ai cărui ochi verzi o urmăriseră neîncetat de la revenirea pe teren.

Regreta tot mai mult că îmbrăcase acel trening, fiindcă, după ce lăsară câinii şi părăsiră incinta, de astă dată vreme de cinci minute, se simţi de parcă ar fi dezbrăcat-o din priviri.

Tânărul cu ciobănescul german îi oferi o ţigară, iar ea acceptă, dar o scăpă din mână.

— Curaj, linişteşte-te, spuse el amabil. Îmi pare rău că te-am speriat cu povestea mea.

— Nu-i vorba de asta, replică ea, renunţând la încercarea de a-şi ascunde nervozitatea. Dar nu continuă; cum i-ar fi putut povesti acestui străin despre efectele pe care le avea asupra ei celălalt bărbat?

Tresări când auzi prin staţie că unul dintre câini se ridicase, ceva spu**nându-**i că era vorba despre Nick.

Desigur, n-avea cum să fie sigură, înainte de a trece perioada şi de a se întoarce în arenă.

Se înfioră, aminti**ndu-**şi de un concurs din Melbourne, când unul dintre câini se ridicase, pornise de-a lungul şirului şi fiecare dintre ceilalţi îl urmase la rândul lui, toţi fiind descalificaţi. În mod normal, un om de ordine ar trebui să împiedice un astfel de eveniment, dar atunci arbitrul interzisese orice intervenţie, considerând că întâmplarea făcea parte din test.

În sfârşit, fură chemaţi înapoi, iar Alix constată cu uşurare că nu Nick fusese cel vinovat. Apoi simţi imediat privirile insistente ale lui Quinn Tennant. Ochii verzi o măsurau cu bună ştiinţă tipic masculină.

Se deplasa atentă atât la Quinn Tennant cât şi la Nick. Zâmbetul arbitrului părea să-i fie adresat în exclusivitate. Se împiedică şi fu gata-gata să atingă terenul cu mâna.

— Ah! ţipătul fusese involuntar, dar continuarea „la naiba!” era cât se poate de voită.

N-avea nevoie să audă mârâitul grav, instinctiv proteguitor al lui Nick; cu coada ochiului îi observă musculatura încordată, în vreme ce părea gata să abandoneze poziţia. Apoi se relaxa progresiv, în vreme ce ea îşi regăsea echilibrul, reintrând în şir.

Descalificat! Nu era nicio îndoială. Privirile lui Quinn Tennant arătau clar că observase începutul de mişcare. Concluzia era clară, deşi ea se strădui să termine exerciţiul, privi**ndu-**l sfidător pe Quinn Tennant, în ciuda disperării care-i strângea stomacul.

Nu fu surprinsă să vadă cifra zero în dreptul

numărului ei, dar privirea aspră a lui Quinn Tennant pe când părăseau terenul o îndemnă să-i spună:

— N-a fost vina lui Nick, declară ea mânioasă. Mii de draci! Câinele executase totul ca la carte, ignorase până şi ridicarea altui concurent – mişcare care-i costase descalificarea pe alţi şase – era incorect să fie descalificat pentru o reacţie perfect naturală.

Lui Alix nu-i păsa de calificare. Oricât i-ar fi plăcut dresajul, important era lucrul cu Nick, nu titlurile sau trofeele. Totuşi, era o nedreptate – ba chiar una dublă, datorită atitudinii lui Quinn Tennant.

— Draga mea, vorbi el pe un ton condescendent, niciodată nu-i vina câinelui, ci a celui care-l conduce.

— Ei bine, nu m-aş fi împiedicat dacă nu te se opri, incapabilă să formuleze acuzaţia. Ce rost ar fi avut, neluând în calcul contraacuzele de vanitate, îngâmfare şi încercare de a influenţa arbitrul?

— Dacă nu. ce? În vocea lui Quinn Tennant răsuna acelaşi dispreţ amuzat, care reuşi s-o scoată din sărite şi mai tare. Totuşi, nu-i răspunse. Aşa că el completă singur:

— Cred că voiai să spui: dacă nu te urmăream din priviri. Şi de ce să n-o fac? Sau menţii pretenţia absurdă că te-ai îmbrăcat aşa doar din cauza vremii?

— Este josnic! întotdeauna port trening la concursuri, cel puţin iarna. Şi în afară de asta, mai erau câteva concurente cu treninguri şi n-a protestat nimeni.

— Nici eu nu m-am plâns, zâmbi el maliţios. Cred că-i o ţinută captivantă; sper doar să nu intre la apă după prima spălare.

— Cum. ce vrei să spui? bolborosi ea, dar înţelese, chiar înainte ca el s-o prindă de umeri şi s-o întoarcă. Simţi că smulgea ceva, apoi mâna lui apăru pe deasupra umărului, fluturând victorios dovada în faţa ochilor ei îngroziţi.

— Şi a meritat până la ultimul bănuţ, aprecie el, legănând eticheta, până ce ea i-o smulse dintre degete.

Alix se înroşi puternic. Cu un efort de voinţă, se întoarse şi-i înfruntă din nou privirea. Mintea îi lucra

febril; era teribil de stânjenită că defilase toată dimineaţa purtând eticheta cu preţul treningului. El ştiuse tot timpul, înţelese ea dintr-odată. O văzuse de la început, când venise din spate, surprinzând-o pe terenul de antrenament, cu mult înainte de apariţia majorităţii concurenţilor. I-ar fi putut atrage atenţia.

Quinn Tennant nu făcu niciun efort să nege.

— Da, observasem, admise el, cu o dezarmantă nepăsare.

— Ei bine, m-ai fi putut preveni!

— De ce? Nu era treaba mea.

Şi oricum făcusem cunoştinţă cu reacţiile tale la sfaturi. Pe deasupra, de unde să ştiu că nu era un gest voit?

Îi prinse mâna la câţiva centimetri de obraz, ca într-o menghină de fier, dar fără să-i provoace durere; doar atât cât s-o imobilizeze, în vreme ce-i cerceta figura schimonosită de mânie. Iar Nick, atât de nerăbdător să-i sară în ajutor mai devreme, stătea ca un trădător, dând vesel din coadă, de parcă s-ar fi bucurat de spectacol.

— Şi nici nu înjura, o preveni Quinn Tennant. Nu-mi plac fetele care înjură.

— Eşti un lasă-mă. dă-mi drumul. sau strig! scrâşni Alix printre buzele întredeschise. Cred că reputaţia ta ar avea numai de câştigat dacă ai fi surprins bruscând o femeie.

— Termină cu prostiile, izbucni el, întrerupându-i propoziţia. Cine crezi că o să dea atenţie unei concurente nemulţumite că a fost descalificată? Acum, ce ar fi să-mi recuperez o parte din datorie.

Din nou acel oribil rânjet batjocoritor. Şi în vreme ce el se apropia foarte încet, Alix se feri de parcă ar fi vrut s-o lovească.

— Eşti. eşti. un nemernic! şuieră ea.

— Ba nu, iar tu ştii foarte bine, replică el, cu un zâmbet larg până la urechi, apoi îi eliberă mâna, îndepărtându-se la o distanţă sigură. Apoi ochii lui căpătară o expresie blândă şi o întrebă moale: victoria este

chiar atât de importantă pentru tine?

Ce să-i răspundă? Din motive neînţelese, Alix simţi imboldul de a recunoaşte adevărul. N-avea nicio importanţă, totuşi era amărâtă că descalificarea – de altfel corectă – i se datora în exclusivitate. Dar cum să admită aşa ceva în faţa acestui individ arogant, batjocoritor?

— Pur şi simplu nu-mi place că Nick are de pătimit fără vină, spuse ea, pe ton de scuză, iar el izbucni în râs.

— Să sufere Nick? Fii serioasă. Nu va păţi nimic. Doar dacă nu faci parte dintre cei care-şi bat câinii pentru propriile greşeli. Nu, Nick nu va suferi. De ce ar face-o? N-a făcut decât ceea ce credea că se cuvine. Singura care are de suferit este propria ta mândrie, draga mea, fiindcă greşeala-ţi aparţine. Ştii foarte bine, ca şi mine, ca toată lumea prezentă. Dacă trebuie să te simţi frustrată de tărăşenie, încearcă să-ţi aminteşti de acum înainte să fii atentă pe unde mergi.

Dacă te-ar fi preocupat mai mult asta şi mai puţin persoana mea, n-ar fi apărut nicio problemă.

— Eşti ferm convins că m-am împiedicat doar fiindcă eram cu ochii pe tine? Mi se pare o dovadă de aroganţă şi oribilă înfumurare din parte-ţi.

Probabil. Dar n-are importanţă, replică el cu aplomb. Acum, hai să-ţi fac cinste cu o cafea, înainte de întrecerile la câini utilitari, pe care n-aş vrea să le scap.

— Am să-mi plătesc singură cafeaua, se zburli ea, dar el o luase deja de braţ şi o conducea spre cantină. În ciuda încercărilor ei repetate de a se elibera, o trase mai departe în înghesuiala din cantină.

Comandă cafele, plăti şi-i întinse ceaşca zâmbitor, amical. Ar fi vrut să i-o arunce-n faţă, dar nu putea din cauza aglomeraţiei. Când concursul câinilor utilitari era pe cale să înceapă, cu tot clocotul intern, Alix îl însoţi.

Capitolul 3

— Quinn. iubitule! Atât Quinn cât şi Alix se întoarseră, ea mânată de curiozitate, el fără vreo manifestare de plăcere evidentă.

Femeia care se apropia de ei şi îşi aruncă braţele în

jurul gâtului lui Quinn Tennant era cam de înălţimea lui Alix, dar poate puţin mai slabă. Avea păr lung, castaniu închis şi ochi de aceeaşi culoare, strălucind de încântare.

Nu era o frumuseţe clasică, dar avea o figură simetrică, gură mare, senzuală, şi dantură splendidă.

Tocmai acea gură se oferi spre a fi sărutată de Quinn Tennant, în vreme ce braţele lui o cuprindeau pe nou-venită.

— Michelle! Credeam că eşti la Brisbane în weekendul ăsta, spuse el, după ce se sărutară nepotrivit de îndelung.

— E foarte clar, replică femeia, arcuindu-şi sprâncenele frumos desenate. N-ai de gând să mă prezinţi. prietenei tale?

Ha! Să-l vedem pe unde scoate cămaşa, îşi spuse Alix. Dar el se conformă imediat.

— Michelle Keir. Alix McLean, făcu el prezentările, în vreme ce Alix rămăsese cu gura căscată. Apoi continuă: Alix vine de la Melbourne şi va trebui să-i scuzi atitudinea; tocmai a avut puţin nenoroc cu bătrânul Nick, de colo, la categoria open.

Era mută de uimire. De unde-i aflase numele şi cum de ştia că venise de la Melbourne? Chibzuind la aceste nelămuriri, nu reuşi decât să dea din cap, ca răspuns la salutul femeii, iar Quinn Tennant continuă să descrie cum se împiedicase Alix şi cum reacţionase Nick.

— Şi desigur, tu n-ai găsit cu cale să laşi de la tine, chicoti Michelle Keir, arătându-şi dantura într-un zâmbet superior. Mai ales fiind vorba de unul dintre dragii tăi prepelicari.

El ridică din umeri.

— Rasa câinelui n-a avut nicio importanţă. Şi-a abandonat poziţia şi atâta tot. Spre surprinderea lui Alix, continuă să disece problema, fără vreo referire la confruntare sau la inepţia ei.

De unde-i aflase numele? se gândi intens, apoi suspină uşurată. Probabil văzuse fişele de înscriere. dar când? Fiind localnic, era normal să-i cunoască pe

concurenţi, dar n-ar fi fost etic să cerceteze listele înainte de competiţie. N-ar fi trebuit să cunoască decât numărul de concurs. Gândurile obsedante o împiedicară să audă de prima dată vorbele lui Quinn Tennant.

— Poftim. ezită ea. Mă gândeam la ceva.

— N-ar trebui să te gândeşti şi să mergi în acelaşi timp, zâmbi el sugestiv. Te-ai putea împiedica din nou. Apoi, ignorâ**ndu-**i indignarea, continuă: te întrebasem ce vârstă are Nick.

— A împlinit trei ani luna trecută, răspunse ea absent, continuând să întoarcă lucrurile pe toate feţele.

— Arată foarte bine pentru un GSP, murmură din vârful buzelor Michelle Keir, iar remarca provocă hohotul de râs al lui Quinn Tennant.

— Nu te mai miorlăi, Michelle, replică el aspru. Apoi îi explică lui Alix pe un ton condescendent faţă de brunetă: Michelle crede ca samoezii sunt singurii câini de pe pământ. Personal, nu-mi pot imagina un animal mai puţin potrivit, mai ales aici, in Queensland, dar unele persoane n-au pic de gust.

Spre surpriza lui Alix, cealaltă femeie râse vesel, fără să se arate ofensată.

— Măcar, câinii mei au personalitate, replică ea. Uită-te la animalul ăsta

— Nici nu-i pasă de oameni. Nu trebuie să te simţi jignită, Alix, desigur.

— Numai fiindcă el ştie foarte bine că este câine şi e mândru de asta, continuă Quinn Tennant, înainte ca Alix să poată deschide gura. Samoezii tăi sunt foarte potriviţi pentru mediul lor natural, care este cel arctic, dar n-au ce căuta in Queenslandul subtropical. În oricare altă parte a globului sunt un fel de câini de salon. Iar ai tăi sunt şi mai răi, fiindcă au început să se creadă oameni.

— Dar chiar sunt, dragule. Şi oricât ai lua partea aşa-zişilor tăi câini de vânătoare, ştii foarte bine că samoezii mei sunt mai deştepţi – şi mai arătoşi

— Decât majoritatea oamenilor, cel puţin majoritatea cunoscuţilor mei.

— Inclusiv eu, râse el. Fiindcă nu le permit ororilor ălora de patruzeci de kilograme să mi se cuibărească-n poală.

— Adevărat, dar am să ţi-o trec cu vederea atâta timp cât ai să mă laşi pe mine să mă aşez acolo. Alix avu impresia că acel comentariu îi era adresat ei, în vreme ce Quinn Tennant se mulţumi cu o mormăială nedesluşită.

— Oricum, Alix nu ţine să fie la curent cu disputele noastre în materie de câini, continuă Michelle. Mai ales că pare să fie deja convertită la „religia" ta. Spune-mi, Alix, ce te aduce în Bundaberg?

— Este designer, sau desenator, dacă preferi, interveni Quinn Tennant, iar Alix rămase din nou fără grai, în vreme ce el continua să-i explice brunetei unde urma să lucreze Alix.

De unde ştia? Era absolut imposibil, îşi spuse ea, dar nu avu ocazia să ceară lămuriri fiindcă fu anunţat primul participant la secţiunea câini utilitari, iar Quinn Tennant le făcu semn să tacă.

Michelle Keir se supuse, cu braţul petrecut pe sub al lui Quinn, bătând darabana cu degetele pe coapsa lui şi urmărind concursul. În ciuda confuziei, Alix considera gestul total deplasat, însă ochii îi erau atraşi irezistibil de mişcarea degetelor lungi cu unghii date cu ojă.

Fără îndoială, această femeie se considera stăpână pe persoana lui Quinn Tennant. Şi binevenită, din partea lui. Diavol împieliţat! Dar asta nu explica propria ei reacţie la atingerea coapsei lui, ca să nu mai vorbim despre braţul uitat cu nepăsare pe spătarul scaunului ei.

Cum de avea atâtea informaţii despre ea?

Şi mai important: cât de mult ştia? Preocupată de tot soiul de speculaţii, la început nu observă că braţul lui lunecase mai aproape pe spătar, degetele mângâi**ndu-**i acum umărul.

Atingerea aceea îi provocă o senzaţie ciudată şi se abţinu cu greu să iasă în întâmpinarea mâinii ca o pisică ce se vrea alintată. Apoi ochii ei coborâră spre locul unde coapsa lui era în continuare pipăită de degetele lui Micelle

şi se scutură ca arsă.

Ce tupeu avea! Scutură capul, nevenindu-i să creadă îndrăzneala acelui bărbat, care mângâia o femeie în timp ce era la rândul lui mângâiat de alta. Mânia o îneca, dar Quinn părea să nu fi observat nimic. Întoarse privirea spre ea abia când Alix anunţă că voia să plece.

— Atât de repede? Nici cuvintele, nici expresia ochilor verzi nu arătau că i-ar fi priceput motivele. Fără îndoială, trebuia să fi simţit că o atingea, îşi spuse Alix, la fel de supărată de posibilitatea ca el să nu fi fost conştient.

— Am multe de făcut acasă, replică ea ferm, luptând cu impulsul de a-i evita privirea. Abia m-am mutat şi n-am apucat să despachetez.

— Nu mai necăji fata, Quinn, întrerupse Michelle. Doar fiindcă tu poţi să-ţi trăieşti jumătate din viaţă cu conţinutul unei valize nu înseamnă că şi ea trebuie să procedeze la fel.

Lui Alix îi devenise foarte clar că prezenţa ei nu era dorită şi, pentru o clipă, încercă gândul de a rămâne doar ca s-o stânjenească pe Michelle Keir. Dar de ce, pentru numele Domnului? N-o interesa Quinn Tennant şi doar fiindcă bruneta o călca pe nervi sa.

— Şi mă enervează, îi destăinui ea total dezinteresatului Nick, pe drumul spre casă. Ştia foarte bine că de vină era apariţia îngrijită a femeii, mai ales prin comparaţie cu ţinuta ei lejeră, dar mai era ceva. Individa era pisicoasă. sau mai degrabă prefăcută. Da, ca o vulpe. mai ales datorită expresiei ochilor şi aspectului dinţilor mici, atât de albi.

Neliniştitoare constatare, fiindcă Alix avea foarte rar antipatie instinctivă pentru alte femei. Desigur, ar fi fost de înţeles dacă ar fi ţinut la Quinn Tennant, dar cu excepţia frumuseţii lui de netăgăduit, n-o atrăgea în niciun fel. Doar fiindcă o sărutase o dată, nu era suficient să creadă că se simţea atrasă de el.

Ajunşi acasă, Nick se tolăni, lăsând-o să se ocupe de bagaje şi să-şi pregătească ceva de mâncare. Tocmai când începuse şi ea să moţăie, câinele dădu semne că vrea să fie

lăsat afară.

— Prea bine, dar fără lătrături, şi fără săpat gropi. N-ai voie s-o deranjezi pe căţeaua aia simpatică din ţarc, spuse ea, zâmbind din cauza felului cum dansa de nerăbdare Nick. O să se întoarcă într-un minut, îşi zise ea, aşa că se va tolăni pe sofa în aşteptarea obişnuitei lătrături la uşă.

Dar ceea ce o trezi, peste aprobe două ceasuri era un glas grav, oarecum familiar, strigând: Nick! Ieşi naibii de acolo! Anna. la picior!

Trezită brusc, Alix deschise uşa şi se repezi afară, găsindu-i pe Nick şi pe căţeaua maroniu-roşcată, gonindu-se nebuneşte prin curte, răsucindu-se şi alergând unu lângă celălalt, cu pasul acela specific, de parcă ar fi mers pe ouă.

Lângă colţul casei, Quinn Tennant striga la câini, urmărit de mutra zâmbitoare a lui Michelle Keir.

— Cine dracu' ţi-a spus că poţi să-i dai drumul din ţarc? vru el să ştie. Întrucât ea rămăsese perplexă, el se răsti din nou: La dracu' – răspunde-mi! Ar trebui să ştii că nu-i voie.

— Dar eu. Nu reuşi să continue. El o ignora deja, întinzându-se să captureze căţeaua care se oprise în faţa lui. Apoi, Nick îi urmă exemplul, aliniindu-se şi ridicând o labă ca pentru a da mâna, gest care o amuza mereu pe Alix.

— Hai Anna, treci înapoi, murmură blând Quinn Tennant, conducând căţeaua cu fermitate spre ţarc. Dintr-odată ascultătoare, ea îl urmă, încercând să arunce câte o privire spre proaspăt descoperitul camarad.

Nick scânci, nu prea încântat că joaca fusese atât de repede curmată, iar Quinn se întoarse să-i vorbească liniştit.

— În regulă, bătrâne. Va trebui să aştepţi să ţi se dea voie pentru asemenea activităţi. Din partea mea, insistă el aruncându-i o privire lui Alix.

Permisiunea lui? Anna o să-l îndrăgească. cuvintele răsunară din nou în urechile lui Alix.

— Anna este căţeaua ta, spuse ea gânditoare. Deci şi casa.

— Este a mea, completă el.

— Atunci, doamna Babcock este.

— Menajera mea.

— Iar tu eşti proprietarul. Toate se explicau.

Aşa aflase cum o chema, ce meserie avea, tot. Chiar şi acum ochii aceia verzi o priveau şăgalnic.

— Îmi închipui că ştiai cine sunt încă de aseară, când ne-am întâlnit pe autostradă. Nu fusese o întrebare, dar expresia de pe figura lui Michelle Keir părea să indice că o explicaţie e necesară, acum sau mai târziu.

Quinn Tennant izbucni în râs.

— N-a fost cine ştie ce ghicitoare.

Alix nu se simţea capabilă să răspundă unei atiutudini atât de arogante. Pentru a câştiga timp, îl chemă pe Nick şi se aplecă să-l prindă de zgardă. O vreme, câinele uriaş acceptă, apoi se scutură şi se aşeză lângă piciorul stăpânei.

Alix ridică privirea spre Quinn Tennant.

— Am senzaţia că ţi se pare foarte amuzant. Începuse să fiarbă de mânie.

El ridică din umeri. „N-are importanţă” spunea gestul.

— Ei bine, pe mine nu mă amuză, replică ea. De fapt, mi se pare că-i o atitudine copilărească.

Michelle chicoti uşor, dar Quinn Tennant nu reacţionă imediat. Când o făcu, în ochii lui nu exista nici urmă de umor.

— Din cauza asta mi-ai lăsat câinele afară din ţarc?

— N-am făcut aşa ceva, replică Alix cu emfază, dar se retrase puţin la gestul lui de neîncredere.

— Sau vrei să mă convingi că Anna a reuşit doar cu ajutorul lui Nick?

Auzindu-şi numele, căţeaua scânci, iar Nick îi răspunse ridicându-se pe picioarele dinapoi şi vârându-şi nasul prin plasa de sârmă a porţii.

— N-am nici cea mai mică idee cum a ieşit din ţarc,

dar eu nu i-am dat drumul.

— Cinstit, domnişoară McLean, cred că mă iei peste picior, replică el mohorât. Ochii lui mărturiseau dispreţ faţă de ceea ce părea a fi o minciună sfruntată. Totuşi, ştia sigur că nu ea dăduse drumul câinelui.

— Cinstit, domnule Tennant, mă doare-n cot că nu mă crezi, declară ea muşcător. Nick, ieşi de acolo!

Câinele reacţionă imediat, dar în vreme ce se depărta de poartă, aceasta se deschise, iar Anna îl urmă, la câţiva centimetri de ciotul lui de coadă.

Alix şi Quinn Tennant rămaseră perplecşi, dar Michelle izbucni într-un hohot de râs gâlgâitor, în vreme ce câinii încântaţi o luară la goană spre fundul curţii.

— Cred, spuse Michelle în cele din urmă, că-i datorezi scuze domnişoarei McLean, Quinn dragule.

El nu scoase nicio vorbă. Şi Alix păstră tăcerea. În schimb, se duse la portiţă, privind cu suspiciune zăvorul şi încercând să-l închidă şi deschidă de mai multe ori. Apoi împinse portiţa cu podul palmei, iar zăvorul sări imediat.

Deci, Nick deschisese portiţa! Nicio îndoială. Se întoarse spre Quinn Tennant. Se priviră câteva clipe, înainte ca ea să spună:

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Se pare că Nick este considerabil mai inteligent decât credeai. Şi eu sunt de părere că-mi datorezi scuze.

Quinn Tennant schiţă un zâmbet, dar fără umor. Apoi ridică din umeri.

— Cu siguranţă, îi datorez lui Nick, admise el, dar nu văd de ce ţi-aş cere scuze şi ţie.

Alix rămase cu gura căscată. Cum putea să spună aşa ceva? O acuzase pe nedrept şi constatase fără tăgadă că fusese nedrept. Iar acum, nu voia să-şi recunoască eroarea.

— Nu fi stupid! explodă ea.

Sprâncenele lui se ridicară a mirare.

— Stupid?

— M-ai auzit foarte bine.

— Sigur că te-am auzit. Poate că sunt. stupid, dar nu-s deloc surd, replică el, stăpânindu-şi cu greu mânia. Aş dori să-mi explici cumţ i-ai ales cuvintele.

— Dar e foarte clar. Apoi vorbi rar, de parcă ar fi explicat ceva unui copil retardat. M-ai acuzat că am deschis poarta. N-am făcut-o. M-ai acuzat de minciună. N-am minţit. M-ai acuzat că te iau peste picior, încercând să te conving că Nick a deschis poarta. N-a fost cazul. Faptul că a deschis-o într-adevăr este indiscutabil. Ca urmare, îmi eşti dator cu nişte scuze.

În timpul recitalului, Quinn Tennant păru să-şi fi recăpătat stăpânirea de sine. Cuvintele lui purtau amprenta unei siguranţe de sine, aproape la fel de înspăimântătoare ca şi mânia anterioară.

— Câinele tău a dat dovadă de o inteligenţă surprinzătoare – de acord, începu el. Din cauza asta îi cer scuze că l-am subestimat. Totuşi, n-am să-mi cer iertare de la tine, domnişoară McLean, fiindcă te consider responsabilă pentru acţiunile câinelui. Pe viitor, îţi sugerez să ai mai multă grijă de el. Este clar?

Alix rămăsese fără cuvinte. Clar? Sigur că era! închise gura, iar mânia îi întunecă privirea. Aroganţa aceea extraordinară. Îi stârnise emoţii pe care nu crezuse că le poate avea. Până şi felul nemilos şi premeditat în care o tratase Bruce nu-i provocase o dorinţă atât de arzătoare de răzbunare fizică. Degetele ei se încleştară, în vreme ce încerca parcă să-l distrugă pe Quinn Tennant din priviri, să-l sfâşie, să-i smulgă inima haină şi s-o calce-n picioare.

— Este... cât se poate de clar, mormăi ea, apoi se întoarse şi intră în căsuţă, chemându-l pe Nick. Câinele cel mare o ascultă fără să crâcnească, intră în casă şi tresări constatând că dacă ar fi avut o coadă ceva mai lungă, uşa trântită l-ar fi lăsat fără ea.

— Aaa! se descărcă ea, după ce Quinn Tennant îşi închisese căţeaua şi dispăruse după colţul casei, cu Michelle agăţată de braţ. Ah, tu, porc şovin şi arogant! Lipsit de bun-simţ. obtuz. egoist. Nu reuşi să continue, o podidiră lacrimile şi se aruncă pe pat plângând

incontrolabil.

În cele din urmă, plânsul o scăpă de frustrare, dar nici lacrimile n-aveau cum să-i spele mânia provocată de nedreptate. Incidentul îi răpise – pentru totdeauna, i se părea – bucuria noului cămin.

— N-ai decât să te speli pe cap cu el, strigă ea, pe un ton ridicat. Intră în baie şi-şi stropi faţa cu apă rece, apoi se întoarse şi începu să-şi facă bagajele, pe care abia le despachetase.

Aruncă la întâmplare hainele în valize, adună cărţile la care ţinea şi răsti la Nick de fiecare dată când îi stătea în cale. Enervarea o îndemna la acţiune susţinută, aşa că nu auzi prima bătaie în uşă. Totuşi se întoarse spre silueta care intrase.

— Ce naiba faci acum?

Pe moment, rămase fără cuvinte. Cum avea tupeul să intre de parcă ar fi fost la el acasă? apoi îşi dădu seama de ciudăţenia gândului şi încercă să-şi înăbuşe amuzamentul. Desigur, chiar era acasă. Supărarea puse din nou stăpânire pe ea.

— loc o prăjitură! răspunse ea batjocoritor. Ieşi afară!

Sprânceana lui se ridică a mirare vanitoasă, provocându-i un fior de mânie frustrată, dar Quinn Tennant nu spuse nimic. Se mulţumi să rămână pe loc, studiind-o.

— Am spus să ieşi. Afară. afară. Afară! Glasul ei urmase un crescendo până la intensitatea unui ţipăt isteric, în vreme ce trupul începuse să-i tremure.

— Chiar că ţi-ai ieşit din fire. Vorbise pe un ton potolit, aproape şoptit. Dar cuvintele căzură ca un tunet asupra timpanelor lui Alix.

Rămăseseră faţă în faţă, iar Alix fu din nou zguduită de frumuseţea aspră, intens masculină a acestui personaj plin de sine. Ochii ei păreau atraşi împotriva voinţei de sprâncenele stufoase, de bărbia puternică şi de gâtul musculos. Îşi scosese cravata şi, prin deschizătura cămăşii, se putea vedea pielea bronzată, acoperită de peri cafenii.

Aşa cum stătea, cu picioarele uşor depărtate, cu

braţele încrucişate peste piept, Quinn părea cu adevărat stăpânul absolut a tot ceea ce cuprindea cu privirea. Numai că, în cazul acesta, ochii lui erau fixaţi asupra ei. Gândul acesta o dezmetici.

— Dacă nu pleci imediat am să asmut câinele pe tine, spuse ea, încercând să pară mai sigură pe sine decât era.

Quinn Tennant izbucni în râs, iar ea rămase surprinsă de profunzimea şi căldura acelui hohot. Era atât de neprefăcut, de plin, încât fu cât pe ce să i se alăture.

— Nick? N-are pic de răutate, chicoti el. Auzi**ndu-**şi numele, câinele sări în picioare şi veni din dormitor să se aşeze ascultător în faţa străinului, ridicând una dintre labe. Bun băiat, Nick, murmură Quinn, aplecâ**ndu-**se să scuture laba întinsă. Acum, fugi afară şi eliberează-ţi prietena. Aşa băiete. Şi înainte ca Alix să poată interveni, Nick ieşise, iar uşa se închidea uşurel în urma lui.

— Aşa, poate-mi explici ce-i cu graba asta de a împacheta. Doar că n-ai de gând să ne lipseşti atât de iute de compania ta?

— Ba chiar asta o să fac, izbucni Alix.

— La tine câştigă întotdeauna impulsivitatea în faţa judecăţii?

— Cinstit vorbind, cred că nu-i treaba ta, replică ea ţâfnos.

— Ah, să ştii că te înşeli în privinţa asta, continuă el suav. Ce impresie şi-ar face lumea dacă ai pleca după numai o zi petrecută aici? Ar zice că te-am brutalizat, sau aşa ceva.

— Mare păcat! Aruncâ**ndu-**i replica, se întoarse să mai îndese o carte în valiza deja prea plină.

— Domnul Jennings şi-a dat toată osteneala ca să-ţi găsească locul ăsta. Va fi nemulţumit dacă nu-i vei da nicio şansă.

Alix tăcu; încerca să nu-l mai audă şi să se ocupe iar de bagaj.

— La naiba, uită-te la mine când îţi vorbesc, mârâi Quinn Tennant, prinzâ**nd-**o de umeri şi întorcâ**nd-**o cu faţa spre el.

Alix încercă să-i scoată ochii cu un gest ca de felină, aproape reuşind.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! spuse ea printre dinţi.

Quinn Tennant se retrase puţin şi-i dădu drumul.

— Numai că nu mă simt în stare să-mi cer scuze de la cineva care stă cu spatele, zâmbi el strâmb.

Scuze? O clipă, lui Alix nu-i veni să creadă. Refuzase deja să-şi ceară iertare, iar ea simţise că nu era omul care să-şi schimbe cu uşurinţă părerile. În afară de asta, ce mai conta? O făcuse să priceapă cât se poate de clar că prezenţa ei nu-i era pe plac.

— Nu te mai obosi, spuse ea, dând să se întoarcă, dar oprindu-se.

— La naiba, nu mai fi atât de ostilă, femeie! mârâi el. Ai dreptul să fii niţel supărată, dar n-are niciun rost să faci din ţânţar armăsar.

— Ei bine, îţi mulţumesc foarte mult, domnule Tennant, replică ea. Mă bucur că-mi recunoşti dreptul de a fi enervată. Acum, încearcă să pricepi că aş fi mult mai puţin scoasă din sărite dacă ai binevoi să ieşi!

— Dar am venit să-mi cer iertare.

Luase o atitudine de băieţel care în orice altă situaţie i-ar fi provocat lui Alix măcar o umbră de zâmbet.

— Pe cuvântul meu, eşti exasperantă, mormăi el, şi pentru o clipă Alix crezu că se va întoarce şi va ieşi din casă. În loc de asta, el se scutură ca un câine care iese din apă şi continuă:

— Draga mea domnişoară McLean, îmi cer scuze că te-am judecat greşit, că te-am acuzat pe nedrept şi, în afară de asta, îmi dai voie să te invit la cină, ca o mică recompensă pentru purtările mele inacceptabile?

Pompoasă formulare, amândoi erau conştienţi. Dar fusese evident sincer, iar privirea lui directă, pătrunzătoare, mărturisea că n-avea de gând să meargă mai departe. Îşi ceruse scuze, dar nu-şi călca în picioare demnitatea. Alix nu ştia ce să aleagă: să râdă de stilul bombastic, sau să-i arunce-n faţă dispreţul faţă de scuzele lui. Nu făcu niciuna nici alta. Inspiră adânc de câteva ori

ca să-şi recapete stăpânirea de sine. Era absolut ridicol să continue această animozitate.

Nu mai voia să se certe cu Quinn Tennant şi, dintr-odată, îşi dădu seama că n-avea niciun chef să înceapă să-şi caute altă gazdă. mai ales duminică seara. O ieşire necontrolată ar fi însemnat să-şi taie singură craca de sub picioare, iar înţelegerea acestui adevăr îi aduse calmul.

— Accept scuzele, şopti ea, dar mă văd nevoită să refuz invitaţia la cină.

— Cred că ar fi bine să te răzgândeşti.

— Ce? Îndrăzneala intervenţiei o făcu să se încordeze din nou.

— Cred că ar trebui să te răzgândeşti. De fapt, insist. Vocea continua să fie calmă, iar din atitudinea lui lipsea orice urmă de agresivitate. Deoarece invitaţia nu vine doar de la mine, ci şi de la doamna Babcock, iar ea s-a dat de ceasul morţii să-ţi pregătească o cină de bun venit.

— Înţeleg, declară Alix, dar nu pricepea nimic. Cum putea doamna Babcock să se fi străduit în halul ăsta?

Era vorba evident despre o invitaţie de moment, iar doamna Babcock urma să-i îndeplinească ordinele.

Quinn părea să-i citească gândurile.

— Ar fi trebuit să-ţi transmit invitaţia azi-dimineaţă, la concurs, spuse el, dar am fost întrerupţi înainte de a apuca s-o fac. Apoi, veneam să te invit când am descoperit că Anna scăpase şi din nou n-am găsit momentul de a discuta normal.

— Serios? E destul de greu să discuţi pe un ton normal cu cineva care te acuză pe nedrept, replică ea, înfierbântându-se.

— Lucru pentru care mi-am cerut deja scuze, aşa că hai să n-o mai luăm de la capăt, dacă nu te superi, continuă Quinn cu un calm suspect. Alix observă că el se controla cu dificultate şi simţi impulsul de a-şi cere şi ea iertare că deschisese din nou subiectul. O clipă.

— Şi cum rămâne cu domnişoara Keir? spuse ea. Nu prea văd cum.

— Domnişoara Keir n-are niciun amestec, deşi o să

fie şi ea prezentă, o întrerupse el. Tocmai am condus-o acasă să se schimbe, iar acum cred c-aş face mai bine să te las să faci acelaşi lucru. Deci, te putem aştepta pe la opt?

Ultimele vorbe erau mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare. Înainte ca Alix să poată răspunde, ieşi, închizând uşa după el. Când Alix ajunse în prag, el parcursese deja jumătate din curte şi se apleca să mângâie câinii.

Brusca lui retragere o împiedicase să mai dea vreun răspuns, aşa că se întoarse şi se aşeză la masa din bucătărie, gândindu-se la ciudata evoluţie a evenimentelor. Apoi privi la ceas şi-şi spuse că venise vremea să se pregătească.

Abia ieşise de sub duş şi era dezbrăcată în uşa băii, când răsună o bătaie puternică la intrare, alarmându-o. Dacă şi-ar fi urmat obiceiul şi s-ar fi năpustit direct în casă?

— Te rog nu intra, strigă ea, cu ochii pe clanţă, gata să se refugieze înapoi în baie. Nu sunt.

— Îmbrăcată? Cuvântul fu urmat de un chicotit. Nicio grijă, n-am să consider că e momentul ideal să-mi cer drepturile, cu toate că s-ar putea să greşesc. Am venit să te anunţ că Nick şi-a făcut loc lângă Anna şi le-am dat mâncare şi apă.

— A. mulţumesc, se poticni Alix, nesigură cum ar fi trebuit să reacţioneze. Părea puţin nepotrivit faptul că se ocupa de Nick, după tevatura pe care o făcuse mai înainte, dar n-avea rost să pornească o nouă confruntare.

— Bine. Am să vin să te iau la opt. Şi plecă. Nu-şi dăduse osteneala să aştepte un răspuns. De la fereastră, Alix îl văzu dând colţul casei, în vreme ce le făcea cu mâna câinilor.

Ce individ ciudat, îşi spuse ea. Atât de schimbător. Într-o clipă amabil, în următoarea rece ca gheaţa. Şi când te gândeşti că oamenii consideră că toanele sunt apanaj feminin!

Una dintre vorbele mai fără perdea ale tatălui ei îi veni în minte, iar comparaţia îi aduse zâmbetul pe buze.

— Ba-n sus, ba-n jos, ca fustiţa unei dame de companie. Mă întreb cum ţi-ar plăcea o astfel de descriere, domnule mare-şi-tare Tennant.

Se întoarse în baie şi începu să-şi usuce părul, pieptă**nându-**l cu mişcări prelungi, senzuale. La început, stătu nemişcată în bătaia jetului de aer cald. După o vreme, începu să se studieze în oglinda fixată pe uşă. În mod inexplicabil, simţea nevoia să-şi compare silueta suplă cu cea a lui Michelle Keir. Alix era puţin mai înaltă, dar nu chiar atât de slabă. Sânii erau mici, obraznici şi fără îndoială proporţionali cu silueta ei. Talia subţire se continua cu nişte şolduri ample, infinit mai atrăgătoare ca ale lui Michelle, care era mai degrabă slăbănoagă decât suplă, îşi aminti Alix.

Trupul ei părea să fie făcut pentru a purta blugi, posteriorul bine desenat nefiind însoţit de nişte coapse groase. Deşi suavă şi zveltă în taiorul cu pantaloni, Michelle era probabil prea slabă ca să arate bine **într-**o ţinută lejeră.

— Probabil că taiorul acela era ţinuta ei cea mai neoficială, murmură Alix, aproape invidioasă. Era un costum vizibil scump.

Gândi**ndu-**se la propria alegere pentru seara aceea, regretă faptul că nu-l întrebase pe Quinn Tennant cât de simandicoasă urma să fie cina. O vreme, stătu în cumpănă dacă să se ducă sau nu să-l întrebe, apoi hotărî că nu era cazul. Dacă ar fi plănuit un eveniment teribil de formal, Alix era convinsă că ar fi avertizat-o. iar el n-o făcuse.

Totuşi, trebuia să ţină seama şi de această Michelle. Instinctul îi spunea că ideea brunetei de îmbrăcăminte lejeră însemna ca ea să iasă întotdeauna în evidenţă. Nu conta dacă Michelle avea să continue să sugereze că Tennant îi aparţinea. Lui Alix nici nu-i păsa. Totuşi, voia să arate competitiv, măcar de amorul artei.

După ce-şi uscă părul, Alix se concentră asupra sărăcăcioasei ei garderobe, mulţumind cerului că alegerea n-avea să fie prea grea. N-avea decât o singură rochie potrivită pentru ocazie, suficient de stilată să poată fi

categorisită la partea superioară a ţinutelor lejere, fără să fie prea extravagantă.

Avea mânecile sub formă de capă, era strânsă în talie cu o fundă lată, iar croiala simplă era compensată de calitatea materialului, moale, în nuanţe calde de roşu şi purpuriu, de verde şi albastru, căzând în falduri până sub genunchi. O numise „rochia curcubeu”, atât din cauza coloritului, cât şi fiindcă-i insufla o stare de spirit aparte.

Decise să-şi prindă părul **într-**un coc la baza cefei. Asta îi dădea un plus de maturitate, pu**nându-**i în valoare trăsăturile; cu părul desfăcut, părea prea tânără.

Ţinuta fu completată cu nişte cercei mari, roşii, o brăţară, pantofi suedezi şi poşetă, iar o scurtă privire în oglindă o asigură că era acceptabilă. Se machiase foarte discret, ştiind bine că tenul ei proaspăt nu putea fi ameliorat de niciun fard.

Şi terminase prea devreme; nicio surpriză, având în vedere că părinţii îi vârâseră în minte că o fi fost şic să întârzii, dar era şi o dovadă de proastă creştere. Având încă cincisprezece minute la dispoziţie, Alix îşi turnă un pahar de vin alb, rece şi se aşeză în fotoliu să-l savureze.

Începu să cugete asupra motivului care o mânase să se gătească atât de atent. Una era să pretindă c-o făcuse din spirit de competiţie şi cu totul altceva să se convingă că nu era deloc impresionată de Quinn Tennant. Poate că era arogant şi certăreţ, dar n-avea cum să-i nege atractivitatea masculină. Şi cu atât mai puţin, nu putea să uite freamătul pe care-l stârnise-n ea atingerea mâinii lui, când o prinsese de umăr, ceva mai devreme.

În anumite privinţe, îşi spuse ea, era păcat că reuşiseră deja să se calce pe nervi reciproc. Sărutul de pe marginea drumului conţinuse promisiuni la care ar fi făcut mai bine să nu se gândească.

Faptul că locuia atât de aproape putea deveni sursă de necazuri, ţinând cont că Michelle Keir părea să fie bine ancorată în inima lui Quinn Tennant. Nu putuse să nu observe interesul cu care o privise cealaltă, dar n-ar fi fost rău să-l considere o atitudine normală.

Pe Alix n-o interesa o aventură, cu atât mai puţin una serioasă. Simţea încă rana provocată de trădarea lui Bruce şi deocamdată nu era capabilă să se încreadă în alt bărbat, mai ales unul atât de închipuit ca domnul Quinn Tennant. Era un bărbat obişnuit să-şi impună voinţa, iar ea fusese niţel deranjată de felul cum menţionase datoria restantă. Oare n-avea s-o dea uitării niciodată?

Dar de ce s-o fi făcut? Nici ea nu uitase şi nici nu existau premise, având în vedere că perspectiva implica plăcere şi risc. Ar fi fost plăcut s-o sărute din nou, dar era ferm hotărâtă să dicteze ea momentul şi locul.

Poate chiar deseară, îşi spuse ea şi chicoti. Cum să fie posibil, cu Michelle Keir gata să intervină pentru a-şi proteja posesia? Totuşi.

Fu scutită să termine ideea de o bătaie în uşă şi-i deschise lui Quinn Tennant. Era lejer îmbrăcat, dar cu haine scumpe: un sacou sport de caşmir, pantaloni şi cravată asortate. Însemna că propria ei ţinută era potrivită, iar gândul îi aduse un zâmbet pe buze.

— Nu numai punctuală, dar şi bine dispusă, constată el. Va trebui să te invit mai des la masă, Alix; este o schimbare foarte plăcută.

Alix. Felul cum îi pronunţase numele sugera o senzualitate subtilă, iar ea se simţi din nou străbătută de un fior. Aproape ca atunci când o atinsese. Observă că îi cerceta rochia cu vădită plăcere.

— Foarte frumos, veni confirmarea, iar ochii lui mărturiseau că nu se referise doar la haine.

— Îţi mulţumesc, replică ea exagerat de rece, luptându-se să-şi stăpânească emoţiile. Neliniştitoare realitate, acest bărbat era capabil să-i înmoaie picioarele doar pronunţându-i numele.

Iar situaţia se agravă când îi luă braţul şi o conduse spre casa cea mare, oprindu-se o clipă să adreseze o vorbă câinilor din ţarc. Alix nu se putu opri să atingă zăvorul cu degetele şi fu plăcut surprinsă de privirea apreciativă a lui Quinn Tennant.

Pătrunseră în holul cu tavan înalt, de unde Quinn o

conduse spre un salon cu aspect foarte confortabil. Mobila era de calitate superioară şi fusese aleasă cu vădită grijă, pentru a se potrivi cu încăperea aceea graţioasă. Era vizibil că pentru Quinn casa reprezenta în primul rând un cămin.

Când, după câteva clipe, doamna Babcock îşi făcu apariţia, deveni clar că nu era doar o simplă menajeră.

— Draga mea, cât de bine arăţi, declară ea, în vreme ce se învârtea prin cameră preparându-le băuturi. Alix observă că domnul Quinn accepta limbuţia menajerei cu un zâmbet amuzat, tratând-o pe femeia vârstnică mai degrabă ca pe o mamă.

Îşi degustară băuturile – Alix se menţinuse la vin alb, în vreme ce Quinn preferase un whisky, iar doamna Babcock îşi turnase un pahar de Xeres sec

— Şi o lăsară pe doamna Babcock să susţină conversaţia. Se părea că aceasta era starea normală de lucruri, deoarece Quinn se mulţumi doar să intervină sporadic.

De fapt, era mulţumit s-o lase să-i vorbească musafirei, în vreme ce el o studia făţiş. La început, Alix fu deranjată de privirea cercetătoare, dar în timp se lămuri că nu era deloc senzuală, ci mai degrabă curioasă. Totuşi, fu încântată de soneria de la intrare, care anunţa sosirea ultimului oaspete.

Michelle Keir era îmbrăcată exact aşa cum se aşteptase Alix. Costumul din pânză topită, foarte deschis la culoare era tivit cu o broderie aurie. Bluza avea mâneci lungi, iar panglica de la gât era lăsată deschisă, atât cât să stimuleze imaginaţia unui privitor masculin.

Costumul îi punea în valoare silueta subţire, iar Alix fu vexată să constate că picioarele lui Michelle, deşi subţiri, erau aproape la fel de frumoase ca ale ei.

— Quinn, dragule! Am întârziat, dar blestemata de maşină n-a vrut să pornească şi am fost obligată să găsesc un taxi, anunţă ea. Apoi manevră conversaţia astfel încât el să se ofere s-o conducă acasă după cină. Deloc surprinsă, Alix îi acordă puncte suplimentare pentru manevra din

deschidere.

Mai neaşteptat fu tratamentul la care o supuse Michelle pe doamna Babcock, de-a lungul cinei excelente. Dacă s-ar fi mulţumit să-l monopolizeze pe Quinn, aşa cum prevăzuse ea, Alix ar fi acceptat situaţia. Numai că atitudinea celeilalte faţă de femeia mai vârstnică avea o constantă notă de superioritate? Sau condescendenţă? Nu pe faţă, însă suficient ca să creeze o atmosferă tensionată.

Veselia obişnuită a doamnei Babcock păru să devină uşor sfidătoare, iar flecăreala ei se stinse îndată ce Michelle intră în casă. Nu-i plăcea Michelle, îşi zise imediat Alix, iar bănuiala îi fu confirmată de vizibila răceală dintre cele două femei.

Dacă observase, Quinn nu lăsă să se vadă, cu excepţia faptului că-şi îndreptă toată atenţia spre Michelle, lăsând-o pe doamna Babcock să discute cu Alix. Menajera încerca să-şi mascheze nervozitatea anormală, iar Alix se trezi că o place tot mai mult.

Oricare ar fi fost statutul ei, doamna Babcock vădea o sinceritate şi o generozitate excepţional de calde. Din conversaţie, Alix constată că era o persoană inteligentă şi bine informată. Se purta cu Alix de parcă i-ar fi fost nepoată; Quinn beneficia de acelaşi tratament. Numai faţă de Michelle manifesta rezervă, iar Alix era convinsă că totul se datora încercării brunetei de a-i acapara atenţia lui Quinn.

Una peste alta, seara se dovedi destul de jenantă, în ciuda fripturii de raţă şi a celorlalte delicatese, aşa că lui Alix nu-i păru rău când veni vremea să se retragă. Îşi ceru scuze şi-şi ascunse cu greutate neplăcerea provocată de atitudinea lui Michelle Keir.

Se oferi să ajute la spălatul vaselor, dar fu viguros respinsă.

— Nu-i cazul să te pun la treabă după propria ta cină de bun venit! declară potolit menajera. Aparent, nimeni nu luă în seamă faptul că Michelle nu făcuse nicio tentativă de a ajuta. Alix suspecta că şi ea ar fi fost refuzată, cu condiţia ca doamna Babcock să supravieţuiască şocului.

După plecarea lui Quinn şi a brunetei, doamna păru să se relaxeze brusc şi-i sugeră lui Alix un ultim pahar de vin.

— Pur şi simplu n-o suport pe femeia aia, oftă ea după ce uşa se închisese în urma celor doi. M-am tot străduit, dar are ceva. gâlcevitor!

Alix chicoti, constatând cât de mult coincidea descrierea cu propria ei părere, dar îşi zise că ar fi bine să evite o discuţie prelungită pe tema femeii pe care o iubea Quinn.

— Ah, cred că se poartă astfel numai fiindcă domnul Tennant are o părere atât de bună despre dumneata, replică ea. Domnişoara Keir vede asta ca pe o ameninţare, cred. Nu arată a fi persoana obişnuită să împartă.

Râsul doamnei Babcock izbucni tare şi neprefăcut.

— Pe cuvântul meu că nu-i. Cred că ar trebui să mă simt flatată, dar nu sunt. Nu-mi pot imagina ce-i place lui Quinn la ea, afară de ceea ce sare-n ochi. Deşi m-am cam lămurit ce vede ea la el.

— N-ai cum **s-**o acuzi pentru asta, zâmbi Alix.

— Ah, dar n-o acuz, veni replica. Numai că mă întreb dacă el o vede aşa cum este în realitate. Ceea ce este ciudat, fiindcă e cel mai ager judecător al caracterului oamenilor pe care-l cunosc. Tu l-ai cucerit, mi-e foarte clar.

— N-am observat, răspunse Alix sec, foarte conştientă de micul freamăt interior provocat de acele cuvinte. Când plecă, freamătul se stinsese deja, din cauză că el nu se întorsese încă. De fapt, mai trecură câteva ceasuri. Alix era încă trează, **întrebându-**se dacă lipsa somnului nu se datora cumva gândului că cei doi erau împreună.

Ridicol, îşi spuse ea şi adormi aproape instantaneu după ce-i auzi maşina.

Capitolul 4

Dimineaţa următoare începu cu o senzaţie de panică, iar situaţia evoluă continuu spre mai rău. În primul rând, Alix se trezi cu două ore mai târziu decât îşi propusese, iar asta numai datorită lui Nick şi insistenţelor lui de a fi lăsat

afară.

Mulţumind deciziei norocoase de a-l lua pe Nick în casă, aseară, Alix îi deschise uşa şi se grăbi să intre sub duş.

Trebuia să se prezinte la noul loc de muncă la ora opt. Din cauza grabei, reuşi să-şi ude părul, pierzând încă cincisprezece minute cu uscatul. Îşi rupse o unghie şi agăţă penultima pereche de ciorapi, fiind obligată să caute alţii. Uită unde văzuse lacătul.

Asta o deranja cel mai tare. După ieşirea lui Quinn Tennant din ziua precedentă, era hotărâtă să-l încuie pe Nick în ţarc, ca să fie sigură că avea să rămână acolo.

Nu mai era vreme pentru micul dejun; ieşi în fugă, urmată de câinele pus pe joacă, îl închise în ţarc, lângă Anna, potrivi lacătul şi se repezi spre maşină. Ajunse la sediu cu un singur minut înainte de ora stabilită.

De afară, clădirea nu era cine ştie ce impresionantă, cu toate că arăta mai bine îngrijită decât majoritatea celorlalte construcţii din parcul industrial. Pe dinăuntru, situaţia era cu totul alta.

Din holul larg, confortabil mobilat, se deschidea accesul atât spre ateliere cât şi spre compartimentul de proiectare. Tot pe hol se găseau şi uşile birourilor administrative. Alix nu avu de aşteptat decât o clipă sub privirea recepţionerului, înainte ca zâmbitorul domn Jennings să-şi facă apariţia şi **s-**o salute cu un entuziasm neprefăcut, făcâ**nd-**o să se simtă binevenită, iar ea începu să se relaxeze pentru prima dată în dimineaţa aceea.

— Mai întâi, vom face un tur rapid, o anunţă el şi porniră **într-**o vizită maraton a tuturor secţiilor. Alix fu prezentată mai multor zeci de persoane, ale căror nume le uită imediat, i se arătară o mulţime de echipamente şi, în cele din urmă, fu condusă **într-**un atelier de design mic, dar bine luminat, în care începu să se simtă mai la largul ei printre obiecte cu care era familiarizată.

— E o dimineaţă cam încărcată, îi explică domnul Jennings. Peste câteva minute aştept nişte clienţi, iar şeful cel mare pare să întârzie. Aşa că, dacă nu te superi, am să

te las aici să cugeţi la cele văzute, iar unul dintre noi va veni după tine îndată ce va fi posibil.

N-avea ce să comenteze; deşi i se păruse un mod ciudat de a-şi începe activitatea, rămase singură printre mulţimea de echipamente de desen şi proiectare, fără nici cea mai vagă idee despre ce se aştepta de la ea.

Câteva minute, îşi găsi o ocupaţie studiind lucrările începute probabil de altcineva, dar curând fu copleşită de plictiseală. Trecuse o jumătate de ceas şi nimeni nu intrase în cameră.

Trebuia să facă ceva, îşi spuse, sau risca să se transforme **într-**o epavă până la sosirea şefului.

Se aşeză la una dintre planşete şi începu să se distreze desenând la întâmplare. În vreme ce liniile şi mâzgăliturile se aglomerau pe hârtia imaculată, mintea i se relaxă.

O oră mai târziu, coşul de gunoi de alături era plin cu schiţe aruncate, iar ea se cufundase în muncă, total neatentă la trecerea timpului şi uitând de nervozitatea iniţială.

Mai trecu un ceas până să termine cu schiţele, dar în cele din urmă luă o hârtie proaspătă şi se apucă să-şi definitiveze opera.

Aproape terminase şi era năpădită de o senzaţie de satisfacţie interioară, întrucât rezolvase problema zăvorului de la ţarc, când uşa se trânti de perete.

— Ce. ce cauţi aici? apoi Alix reuşi doar să se zgâiască la Quinn Tennant, care intrase în cameră şi se oprise în faţa ei, cu o figură supărată.

— Cheia, ceru el brusc, întinzând mâna atât de brusc, încât ea se feri. Mânia vibrantă părea să fi umplut încăperea, iar prezenţa lui era ameninţătoare.

— Eu. poftim. nu pricep, reuşi ea să îngaime, ridicând privirea de la mâna întinsă spre ochii cu expresie îngheţată.

— Vizibil! Pronunţase cuvântul cu un atâta dispreţ, încât se retrase speriată. Apoi el oftă şi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. Vreau cheia! Ţi se pare destul de clar,

domnişoară McLean?

— Care cheie? replică ea, şi apoi se întrebă ce căuta acolo Quinn Tennant, îmbrăcat în ţinută de acoperire.

— Pe Dumnezeul meu, femeie. eşti complet stupidă? strigă el. Vreau cheia de la nenorocitul de lacăt pe care l-ai trântit la poarta ţarcului, desigur. Ce altă cheie aş fi putut căuta?

— Ah, acea cheie, se dumeri ea şi trebui să-şi înăbuşe un chicot. Dar la ce-ţi trebuie?

El îşi agită braţele prin aer, **într-**un gest de frustrare, iar Alix crezu că degetele mâinilor lui vor sfârşi prin a se încleşta pe gâtul ei. Muşchii încordaţi pulsau sub pielea de pe gât, iar maxilarul încleştat demonstra că încerca să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Fiindcă. fiindcă aş dori să-mi scot câinele din ţarc, domnişoară McLean, pronunţă el printre dinţi. Cândva, poate, când voi dispune de mai mult timp şi răbdare, voi încerca să aflu ce naiba ai căutat acolo, dar deocamdată vreau numai **s-**o iau pe Anna. Acum, te rog, binevoieşte să-mi dai cheia!

— Câinele tău? îngână Alix, încercând să revadă întâmplările acelei dimineţi. Nu o încuiase pe Anna; pusese lacătul pe ţarcul lui Nick. Oare aşa procedase?

— Vrei să spui că ochii i se rotunjiră. N-ar fi putut să comită o asemenea greşeală. Era imposibil. şi totuşi.

— Chiar aşa, replică el sarcastic. Acum, eşti amabilă să-mi dai blestemata de cheie? Am întârziat deja o oră.

— Dar de ce-ţi trebuie câinele **într-**o zi de lucru? întrebarea formulată de creierul ei fusese rostită cu voce tare, iar Alix se retrase, speriată de expresia pe care o stârniseră acele cuvinte pe figura deja mânioasă a lui Quinn Tennant.

— Asta, domnişoară McLean, nu-i treaba ta, strigă el. Dar dacă trebuie să-ţi răspund ca să-ţi revii, am **s-**o fac. Am un client – unul foarte important, foarte mare amator de vânătoare de prepeliţe. Voiam să plecăm la vânătoare. Şi încă dorim **s-**o facem, dacă vei binevoi să-mi dai cheia, ca **s-**o pot scoate pe Anna din blestematul de ţarc. **Ţi-**am

răspuns la nelămuriri? Acum, vrei să-mi dai cheia?

Alix întinse automat mâna spre poşetă, dar o retrase, aducându-şi aminte cu groază:

— Păi. n-o am, şopti ea, făcându-se mică în faţa expresiei de neîncredere de pe figura lui.

— Ce?

— Este acasă, cred.

— Sper doar că prin „acasă” te referi la căsuţa în care stai, spuse el, cu un calm înspăimântător. Deşi, n-aş fi surprins din cale afară să aflu că ai lăsat-o la Melbourne.

— Bineînţeles că vorbeam despre căsuţă, izbucni ea, dintr-odată scoasă din pepeni de atitudinea lui trufaşă. Sper să nu mă crezi atât de tâmpită să-mi încui câinele cu un lacăt la care n-am cheie?

Quinn se mulţumi să ridice o sprânceană.

— Îndrăzneaţă declaraţie, venind de la cineva care nu-i în stare să-şi recunoască propriul câine, replică el.

— Nu fi prost, se repezi Alix. Azi-dimineaţă mă cam grăbeam, asta-i tot. Şi aş prefera să nu mai faci din ţânţar armăsar. Ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată să greşeşti?

— Nu când era vorba de a deosebi un mascul de o femelă, replică el rânjind batjocoritor, şi de obicei sunt capabil să-mi recunosc câinele. Bine, cheia este acasă – sau asta pretinzi. Să mergem s-o luăm, sau preferi să-mi petrec restul zilei scormonind printre lucrurile tale?

— În niciun caz! Alix era indignată. Cât tupeu la acest bărbat!

Imaginea lui inspectându-i lucrurile îi provocă un fior.

— Îmi închipui că mă şi vezi şterpelind ceva, spuse el răutăcios, iar Alix roşi. Privirile lui o studiară cu îndrăzneală, de parcă ar fi încercat să se lămurească ce purta pe sub ţinuta simplă de lucru. Arboră un zâmbet de prădător. Te-ar deranja chiar aşa tare dacă aş afla că porţi chiloţi demodaţi, roz, din dantelă? N-ar trebui, fiindcă nimic nu m-ar putea surprinde la tine

— Cu excepţia unui comportament dominat de bun-simţ şi logică. Dar nu-i nevoie să fii neliniştită, domnişoară

McLean. Spune-mi exact unde-i cheia şi-ţi promit că am să-ţi las în pace chiloţii.

Cuvintele şi privirea lui avuseseră o anumită senzualitate, accelerându-i pulsul, dar reuşiseră să-i şi stârnească mânia.

— Cine să creadă în promisiunile tale? Dar nu contează, oricum, fiindcă nu-mi amintesc exact unde am lăsat cheia. Aşa că va trebui să aştepţi până iau pauza de prânz, când voi fi fericită să mă duc acasă, să-ţi caut cheia şi să scap de tine.

— La naiba cu pauza de masă! Ai să te duci chiar acum, replică el, iar cuvintele arătau o hotărâre de nezdruncinat.

— Dar n-am cum, protestă Alix. Nu pot să plec de la slujbă la jumătatea dimineţii. este prima mea zi de lucru. Uite ce-i, domnule Tennant, îmi pare extrem de rău pentru cele petrecute, dar mă aflu aici cu treabă, nu ca să-ţi stau la dispoziţie dumitale. Aş fi fericită dacă ai pleca înainte de întoarcerea managerului. Sau vrei să-mi faci greutăţi din prima zi? Da, cred că exact asta doreşti, nu-i aşa?

Ochii lui erau contrazişi de cuvinte.

— Nu, domnişoară McLean, nu asta doresc, replică el, cu un calm teribil. Tot ce vreau este să capăt cheia cu care s-o salvez pe Anna de efectele miopiei tale. Iar dacă asta te consolează, te asigur că ajutorul pe care ţi-l cer n-o să-ţi provoace nicio neplăcere aici.

— Uşor de spus, replică Alix. Îşi imagina deja reacţia domnului Jennings la cererea ei de a-şi pierde jumătate din dimineaţă numai ca să elibereze câinele acestui individ încrezut. Auzi colo, vânătoare de prepeliţe! Tocmai voia să continue, când uşa se deschise şi domnul Jennings intră, urmat de alt bărbat pe care Alix nu-l mai văzuse până atunci.

— Ah, aici erai, Quinn, vorbi Jennings. I-ai dat ceva de lucru domnişoarei McLean? Dacă nu, m-am gândit că n-ar fi rău sa.

Alix nu mai auzi restul. Mintea ei se oprise asupra vizibilei subordonări a domnului Jennings şi a confirmării

pe care o citea în ochii verzi şi strălucitori ai lui Quinn.

El era şeful cel mare. În faţa lui avea de răspuns ca nou angajată. Şi era proprietarul locuinţei în care stătea. Şi. şi. Se împletici şi ar fi căzut, dacă un braţ puternic n-ar fi prins-o. Încercă să se elibereze, simţi**ndu-**se ruşinată şi naivă, fără vreun motiv anume, însă strânsoarea lui părea de neînvins.

Şi râdea. Un hohot crud care-i sfâşie ultimele redute de apărare, ca un cuţit.

— Înainte de a o lăsa pe mâna ta, am câte ceva de făcut pentru ea, chicoti el spre manager, ai cărui ochi treceau de la unul la celălalt în vizibilă derută. Era clar că nu pricepea nici amuzamentul lui Quinn Tennant, nici tăcerea şi paliditatea lui Alix. Acum, să revenim la cheia aia, Alix.

Îi rosti numele încet, cu senzualitate, iar ea se simţi de parcă ar fi mângâiat-o. Genunchii începură să-i tremure şi pulsul i-o luă razna.

— Cum doriţi, domnule Tennant, răspunse ea, sperând că voceanu-i va tremura ca restul trupului. Cum putea să i se întâmple una ca asta? Oare individul ăsta odios, dominator, înfiorător va continua să apară peste tot? Râzând de ea, bătâ**ndu-**şi joc, mai grav – răscoli**ndu-**i fiinţa, capabil să se joace cu emoţiile şi sentimentele ei, ca un virtuoz pianist magic? Era înspăimântător să-i stârnească mânia, înfricoşător să se trezească atât de amestecată în afacerile lui, în casa lui, dar nimic n-o speria mai tare decât efectele pe care le avea acest bărbat asupra persoanei ei intime.

— Ascultă, amice, va trebui să amânăm vânătoarea, interveni cel de-al treilea personaj din cameră. Tocmai am primt un telefon că este nevoie de mine la Brisbane după-amiază, aşa că va trebui să iau avionul de ora două.

Rămase pe gânduri, iar Alix observă abia atunci că purta aceleaşi haine de camuflaj din postav bej şi încălţări de teren.

— Înapoi la Brisbane, deja? Dar abia ai ajuns aici azi-dimineaţă. Quinn îl privea cu o expresie care ar fi putut

însemna fie amuzament, fie exasperare.

Alix nu îndrăzni să aprofundeze analiza.

Bărbatul ridică din umeri.

— Ştii cum merg lucrurile. Există anumite decizii pe care nu le poţi lăsa în seama altora. Apoi îi zâmbi lui Alix, iar ea răspunse involuntar acelui surâs deschis, cinstit. Nu-l lăsa să te fugărească prea tare, domnişoară, spuse omul. Oricine putea greşi şi, după cum stau lucrurile, ar trebui să-ţi mulţumesc. Altfel am fi fost prea departe de civilizaţie şi cei din Brisbane n-ar mai fi putut da de mine.

— N-am nicio intenţie s-o fugăresc pe domnişoara McLean, se apără Quinn. În vreme ce vorbeau, trecuse în faţa planşetei şi ţinea în mână schiţa aproape completă a zăvorului.

— Presupun că-ţi aparţine. Ea dădu din cap. Quinn o studie din nou, apoi o lăsă să cadă pe masă, cu un gest pe care Alix nu reuşi să-l aprecieze. Îl termini până după-amiază? întrebă el.

— Da, aşa cred., dacă nu.

— Bine, o întrerupse el, întorcându-se spre tovarăşul de vânătoare. Vino, am să-ţi fac cinste cu masa de prânz, ca recompensă pentru vânătoarea ratată. Apoi am să te sui în avion şi să sperăm că data viitoare o să avem mai mult noroc.

Chiar înainte de a ieşi, se întoarse iar spre Alix.

— Nu te mai gândi la problema lacătului, fiindcă acum poate fi lăsată să aştepte până te vei întoarce acasă, deseară. În schimb, mi-ar plăcea să văd desenul ăla definitivat până după-amiază. Mesajul era atât pentru Alix cât şi pentru domnul Jennings, care luase schiţa şi o privea curios.

Dar acesta se mulţumi doar să spună „foarte interesant”, înainte de a-i urma pe ceilalţi doi bărbaţi, închizând uşa cu grijă.

La zgomotul produs de clanţă, Alix se lăsă să cadă pe scaun, suspinând uşurată. Se simţea extenuată, atât fizic cât şi psihic, de succesiunea de evenimente din acea dimineaţă. Cum reuşise s-o încuie pe Anna în locul lui

Nick? I se părea imposibil, dar era clar că asta făcuse.
Şi descoperirea că bosul cel mare era chiar Quinn Tennant – s-ar fi lipsit bucuroasă de o asemenea revelaţie. Şi de ce se arătase interesat de mâzgăliturile ei?
Până şi lui trebuia să-i fi fost clar că era o metodă de a-şi ocupa timpul, însă acum.
Îşi petrecu restul dimineţii la planşetă, făcu o pauză de prânz, mâncând la un restaurant micuţ din centrul comercial Sugarland, situat în apropiere şi termină planşa cu zăvorul, însoţită de epură, puţin înainte de ora trei. Era un exemplu reuşit al abilităţilor ei, dar nu-şi putea imagina ce relevanţă ar fi putut avea pentru Quinn Tennant. Personal, ar fi preferat să lucreze la ceva necesar companiei.
În timpul pauzei de ceai, se văzu nevoită să-l abordeze pe domnul Jennings, atât ca să-l anunţe că terminase desenul pentru domnul Tennant, cât şi pentru a-i cere altceva de lucru, pentru restul zilei.
Acesta îi aduse câteva perspective ce trebuia puse la punct, dar Alix abia se apucase de treabă când o femeie înaltă de vreo patruzeci şi cinci de ani intră în încăpere, anunţându-o că era secretara domnului Tennant şi că el voia s-o vadă imediat.
Era un ordin, nu o invitaţie, iar Alix se grăbi s-o urmeze pe secretară prin labirintul de coridoare, spre birourile conducerii. Cel care o aştepta era departe de acel mânios Quinn Tennant de azi-dimineaţă.
Acest Quinn era îmbrăcat îngrijit cu un costum maro-deschis, cu dungi, o cămaşă orbitor de albă, cravată discretă şi batistă în buzunarul de la piept. Atât butonii de aur ce se iţeau prin deschizătura mânecii, cât şi pantofii tip mocasin erau strălucitori şi vizibil scumpi.
Se ridică din spatele biroului enorm s-o întâmpine, invitându-o să ia loc.
— Nu acolo, spuse el răguşit, pe când ea se îndrepta spre scaunul din faţa biroului. Îi arătă o canapea comodă, mai puţin formală, situată într-un colţ al încăperii, iar Alix observă că desenele ei erau întinse pe o măsuţă de cafea,

în faţa scaunului pe care-l ocupase el.

Din ce în ce mai nelămurită, refuză cafeaua, precum şi ceaiul oferit ulterior. Când el îi propuse un pahar de băutură, nu-şi mai găsi cuvintele. Ce fel de şef era gata să ofere alcool unui angajat, la mijlocul după-amiezii? Făcea eforturi de a-i alunga neliniştea, dar tratamentul atât de neobişnuit avu ca rezultat o nervozitate sporită din partea ei.

— Pentru numele Domnului, linişteşte-te.

N-am să te muşc, mârâi el, după ce secretara îi adusese cafeaua şi plecase, aruncându-i o privire curioasă lui Alix. Din contră, aş zice că eşti o tânără surprinzătoare, Alix.

Ce să-i răspundă? Spre norocul ei, Quinn nu-i lăsă timp de gândire. Ridicase proiectul zăvorului îmbunătăţit, astfel încât să nu se mai deschidă accidental şi-l studia atent.

— Te-ai ocupat de chestia asta de aseară, după confruntarea aceea?

— De fapt, m-am gândit la problemă azi-dimineaţă, răspunse ea.

— De ce? Întrebarea era neaşteptată, dar tonul lui sugera interes.

— Ei bine. habar n-am, replică ea jalnic. Nu prea. aveam de lucru şi. după seara trecută.

— Ah, renunţă la modestie şi la ruşine. nu fi stupidă! explodă el. Nimeni nu se aştepta să munceşti pe brânci din prima zi şi ştiu foarte bine că n-a fost vina ta că n-aveai nimic de lucru. Ceea ce vreau să aflu este de ce asta?

— Mi s-a părut că zăvorul putea fi îmbunătăţit, atâta tot, răspunse ea, întrebându-se ce anume urmărea Quinn. Nu făcuse decât să modifice puţin două din componentele mecanismului; doar nu proiectase ceva unic.

— Şi ţi-ai spus că poţi ameliora un dispozitiv patentat în lumea întreagă, care a fost încercat şi utilizat ani de zile? În vocea lui apăruse o tonalitate nouă, dar Alix nu-i putu descifra semnificaţia. Supărare? Nu, ci un soi de atenţie scormonitoare. Se întrebă dacă nu cumva făcuse

vreo greşeală copilărească în desen, dar îşi răspunse singură că nu. Nu greşise.

— Da, consider că l-am îmbunătăţit, răspunse liniştită, nefiind însă absolut sigură.

— Şi n-ai impresia că eşti niţel cam înfumurată?

După toate necazurile pe care i le provocase dispozitivul ăla stupid? Toate acele încurcături, acuzele nemeritate?

— Nu, răspunse ea, cu o hotărâre de neclintit. N-am dat dovadă de niciun pic de înfumurare. Dacă obiectul ar fi fost bine conceput, Nick nu l-ar fi putut deschide **sprijinindu-**se doar de poartă.

Ochii lui deveniră puţin mai duri, iar nou descoperita ei încredere se evaporă.

— În afară de asta, murmură ea, nu cred că are vreo importanţă. E numai un simplu zăvor stupid.

— Stupid? spuse el, privi**nd-**o cu uimire şi fără pic de dispreţ.

— Uite ce-i, îmi pare rău, continuă ea, obosită. Nu înţeleg ce doreşti. N-aveam de lucru, mă plictiseam şi m-am gândit cum l-aş putea perfecţiona. Nu erau decât nişte mâzgălituri, aşa că nu pricep de ce le acorzi atâta importanţă.

Spre surprinderea ei, Quinn Tennant îi zâmbi – un zâmbet deschis, onest, care-i îmblânzi toate trăsăturile. Transformarea era năucitoare.

— Nu, eu ar trebui să-mi cer scuze, spuse el apoi. Şi o fac, fiindcă ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai cum să înţelegi. Chicoti, un sunet care avu darul să-l umanizeze aproape complet, lucru la fel de greu de priceput pentru Alix. Ridică-te-n picioare, domnişoară McLean.

Alix se supuse, aruncâ**ndu-**i o privire cercetătoare. Quinn se ridică la rândul lui şi veni în faţa ei, foarte aproape.

— Închide ochii, o îndemnă el blând, iar Alix făcu întocmai, în ciuda unei voci interioare care-i recomanda prudenţă. Quinn vârâse o mână-n buzunar, iar Alix se întreba cu ce scop. În clipa următoare primi răspunsul, sau

măcar o parte din el, când buzele lui le atinseră pe ale ei **într-**un sărut incredibil de cast şi de blând.

— Asta a fost în semn de mulţumire, Alix. N-are nimic de-a face cu datoria cea veche, adăugă el, zâmbind. Şi asta-i tot în semn de mulţumire.

Alix se zgâia la bucata de hârtie pe care i-o întindea, neveni**ndu-**i să creadă. Un cec, pe numele ei şi pentru o sumă enormă.

— De fapt, cred că ai scris o pagină de istorie, spunea Quinn. Să capeţi primă înainte de terminarea primei zile de lucru trebuie să fie un fel de record.

— O primă? Dar. iartă-mă. nu pricep, se bâlbâi Alix. Privirile îi treceau de la cec la figura lui amuzată şi înapoi. Cum să iau o primă? N-am făcut nimic **s-**o merit. Şi oricum, suma este. exagerat de mare.

Îi întinse cecul, dar el se feri, cu un gest care ar fi fost comic în alte circumstanţe.

— Nu, la naiba! protestă el vehement.

S-ar putea dovedi chiar insuficientă. Ai îmbunătăţit acea schiţă mai mult decât îţi dai seama, fetiţo, şi îndată ce ne vom modifica patentul, **s-**ar purea să înregistrăm vânzări la scară extinsă în întreaga lume.

— Patentul vostru? Vrei să spui că?

— Este una dintre primele mele realizări, replică el, cu mândrie. Şi singura mea scuză că n-am încercat să-l îmbunătăţesc este că incidentul de aseară a fost primul – cel puţin după ştiinţa mea – care-i dădea în vileag defectele, admirabil corectate de tine.

Se retrase şi o privi cu mulţumire amuzată.

— Ei bine, nu mai sta zgâi**ndu-**te aşa la cec; ar trebui să spui: mulţumesc, Quin! şi să te grăbeşti să-ţi cumperi o rochie nouă.

— Dacă ajung să cheltuiesc atât pe o rochie, ar trebui să-mi fac un control medical, declară Alix cu jumătate de voce. Uite ce-i, nu pot să-l primesc. Pur şi simplu nu pot. Vreau să spun, n-am făcut nimic să-l merit; mâzgăleam doar.

— În acest caz, ferească sfântul ce o să iasă când vei

lucra din greu, replică el cu un zâmbet larg. O să mă dai gata. Şi lasă prostiile; mâzgălind sau nu, meriţi banii. Haide, acceptă. Nu trebuie decât să zâmbeşti graţios şi să spui mulţumesc frumos.

— Eşti sigur? Alix nu era convinsă de seriozitatea ofertei. Cecul fusese completat pentru o sumă exorbitantă, iar Alix trăia senzaţia că doar se distra pe seama ei.

— Bineînţeles că-s sigur. Nu-i nicio glumă, iar cecul nu se va dovedi fără acoperire, reluă el cu un rânjet. Şi mâine, în pauza de prânz, poţi să-ţi iei o rochie nouă, iar mâine-seară te invit la cină, ca să te poţi mândri cu achiziţia.

— Ah, dar.

— Dar. nimic! Ia-o ca pe un ordin, domnişoară McLean. Acum, spune, „îţi mulţumesc, Quinn”, ca o fetiţă cuminte. Hai.

Iar ea se execută, după care Quinn se întoarse la treburile lui, lăsând-o total incapabilă să se concentreze asupra întâmplărilor incredibile ale acelei prime zile de lucru. Quinn Tennant nu-şi arătă figura în seara aceea, în timp ce ea se grăbea să îndepărteze lacătul de pe poarta ţarcului, lucru care ar fi trebuit s-o mulţumească, dar nu reuşi.

Cea de-a doua zi de lucru nu semănă deloc cu prima. Se trezi la timp pentru duş, un mic dejun frugal şi o scurtă sesiune de antrenament cu Nick, iar la birou găsi de lucru din abundenţă. Se întâlni cu mai mulţi funcţionari de la birouri şi, cu excepţia câtorva remarce maliţioase privind prima – despre care părea să ştie toată lumea – constată că aproape toţi erau amabili şi plăcuţi. Dacă domnul Tennant avea obiceiul să arunce-n dreapta şi-n stânga cu asemenea prime, nicio mirare că angajaţii păreau mulţumiţi, plini de energie şi de entuziasm, îşi spuse ea.

În pauza de prânz, se duse la centrul comercial Sugarland şi renunţă la mâncare ca să caute o rochie potrivită atât gustului ei, cât şi ordinelor şefului. N-avea de gând să arunce cu banii din primă şi fu extrem de mulţumită să găsească o rochie midi de jerseu, care-i

venea perfect. Era simplă, se mula pe corp, ca orice astfel de material, punându-i în valoare silueta, fără să fie stridentă. Mai mult, verdele pal se potrivea cu nuanţa ochilor ei, precum şi cu pantofii de seară favoriţi, ceea ce însemna că nu mai trebuia să cheltuiască pe accesorii.

Restul banilor avea să rămână în contul ei bancar, mai bine garnisit decât fusese vreodată de când muncea. Şi acolo va rămâne, îşi jură Alix. Nu era absolut sigură că va reuşi să se descurce cu Quinn Tennant, atât ca şef cât şi ca gazdă, iar o rezervă se putea dovedi salutară.

Numai că nici ăsta nu-i adevăratul motiv, îşi spuse ea, în vreme ce se machia. îl cam placi şi aceasta-i pricina pentru care o să apară probleme, nu vreo neînţelegere între gazdă şi locatar.

— Nu-i adevărat, se adresă ea imaginii din oglindă. Şi chiar dacă ar fi aşa, care-i problema? El e deja acaparat de Michelle – iar ea nu-i persoana care să renunţe cu uşurinţă.

Dialogul tăcut, continuă, dar singurul efect fu decizia ei de a nu-i permite lui Quinn Tennant să se apropie prea mult în decursul cinei.

Veni s-o ia exact la timp şi o duse să vadă singurul peisaj de atracţie al zonei, vulcanul Hummock. Se afla la câţiva kilometri est de Bundaberg, ridicându-şi silueta conică din relieful de câmpie. Dar nu exista niciun semn de activitate vulcanică, aceasta încetând cu multă vreme înainte de colonizarea Australiei.

Nu rămăsese decât un deluşor ce constituia zona rezidenţială cea mai prestigioasă a oraşului şi oferea o privelişte magnifică a zonei – mai ales noaptea, la vremea incendierii câmpurilor de trestie de zahăr.

Pe drumul spre vârful colinei Hummock, Quinn vorbise foarte puţin, iar după ce părăsiră Citroënul pentru a parcurge pe jos părculeţul înverzit, continuă să păstreze tăcerea, însă îi oferi braţul, să nu cumva să se împiedice din cauza pantofilor cu toc înalt.

Departe, spre sud-vest, un incendiu aprins ceva mai devreme împrăştia o lumină roşcată pe cale să se stingă,

iar mai spre vest, un alt incendiu tocmai se aprindea cu furie.

— Uită-te acolo, o atenţionă Quinn dintr-odată, iar Alix observă ceva ce semăna cu un roi de insecte de foc. În vreme ce observa fenomenul, flăcările izbucniră, luminând marginile altui câmp, care fu în întregime cuprins de foc în doar câteva secunde. Flăcările se ridicau până la cer, alimentând norul de fum întunecat, dispersat mai apoi de briza dinspre ţărm.

Apoi altul şi încă unul, până avură senzaţia că întreg pământul exploda într-o mare de flăcări. Fiecare parcelă se lumina puternic, apoi începea să lucească roşiatic şi, în cele din urmă, redevenea întunecată; Alix şi Quinn păreau să fi rămas singuri, pe marginea unei lumi care o luase razna. Ea se înfioră şi imediat deveni conştientă de braţul lui care-i cuprinsese protector umerii.

Trăsăturile lui oricum puternice erau accentuate de lumina insuficientă, iar ochii lui păreau s-o ardă cu intensitatea privirii, amplificată de pâlpâirile flăcărilor din preajmă.

Se pregătea s-o sărute, iar Alix era convinsă că n-avea să protesteze. Când buzele lui se apropiară cu o delicateţe surprinzătoare, braţele ei i se încolăciră după gât.

Haina lui era descheiată, iar prin cămaşa fină de mătase, căldura lui îi excită întreaga fiinţă. Degetele lui o apăsau cu fermitate pe spate, lipind-o de trupul lui puternic.

Alix îşi împleti degetele prin părul lui, cu mintea complet golită de gânduri, abia respirând, năpădită de dorinţă. Simţea parcă mâinile lui cercetătoare, care-i mângâiau spatele, umerii, sânii.

Era o nebunie curată, dar atât de incitantă încât nu-i putea rezista. În vreme ce buzele lui urmau traseul descris de mâini, Alix era cuprinsă de o dorinţă cum nu mai simţise vreodată. Mâinile lui erau peste tot, pipăind, excitând, mângâind. În cele din urmă, buzele se întâlniră, iar ea îl întâmpină cu abandon.

Abandon! Se retrase cu o mişcare slabă, inutilă, aproape prostească. Dar fu suficient pentru a rupe vraja şi următorul gest fu mult mai hotărât. Braţele lui îi dădură drumul cu părere de rău, parcă, dar Quinn nu încercă **s-**o oprească. Cu mâinile tremurând nestăpânit, Alix încercă să-şi îndrepte ţinuta.

Nu fusese rostit niciun cuvânt, iar când termină, observă că el îi oferea o ţigară proaspăt aprinsă. Alix acceptă, fiindcă nu ştia ce altceva ar fi putut face. Primul fum fu cât pe ce **s-**o înece, atât de neregulată-i era respiraţia, iar degetele îi tremurau gata-gata să scape ţigara.

— Ar trebui să te aranjezi, spuse el, cu un calm impus, ciudat, aproape la fel de rece ca vântul care începuse să bată pe pantele dealului Hummock. Alix îi întâlni privirea, dar nu-i putu descifra expresia şi nici nu îndrăzni să insiste.

Aruncă ţigara şi se sui în maşină, scotocind în poşetă după farduri, în vreme ce bărbatul fuma liniştit, privind spre ocean.

Când, în final, i se alătură, avea o atitudine de aroganţă degajată, lăsâ**ndu-**i lui Alix senzaţia că ea încălcase regulile, că fusese agresor.

Porniră în linişte, fiecare cu gândurile lui. Corpul ei vibra încă. Focurile de pe câmpurile de trestie de zahăr erau nimic pe lângă lava pe care i-o revărsase-n vene. Îşi dădu seama că el ştia la fel de bine cât de aproape fusese de abandonul total.

— Îmi închipui că aştepţi să-ţi cer iertare, murmură el, aproape şoptit. Să ştii că n-am **s-**o fac. Fiindcă nu-mi pare rău.

— Nici nu mă aşteptam, replică ea, fără un scop exact, dar simţind că trebuia să spună ceva.

— Ţie îţi pare? Rău, adică.

Era o întrebare surprinzătoare. Şi foarte dificil de clarificat. Alix nu era copil; mai fusese sărutată şi-i plăcuse. Dar niciodată nu mai simţise acel val de emoţii stârnit în ea de Quinn Tennant, nu mai simţise iminenţa

abandonului total. Şi nu îndrăznea să-l lase să afle aşa ceva.

— De ce mi-ar părea rău? replică ea, cu pretinsă răceală. Sau aştepţi o apreciere critică a prestaţiei tale?

— N-a fost frumos? răspunse el, cu o urmă de enervare.

— Acelaşi lucru se aplică şi în cazul faptelor tale. N-ar trebui să faci lucruri pentru care ar fi normal să-ţi ceri scuze.

— De ce? N-am avut impresia că te-am obligat la ceva împotriva voinţei tale.

— Nici. n-am fost obligată. adică. Se opri, complet zăpăcită, conştientă că o atrăsese în cursă.

— Personal, mi-a plăcut teribil, chicoti el amical. Probabil că plata restanţei ăleia o să-mi fie foarte agreabilă.

— Aş prefera să nu mai aduci vorba despre asta, replică Alix înfierbântată. Ca să nu mai spun că ultima ta cascadorie te-a recompensat suficient. Cu siguranţă, nu mă mai simt datoare în niciun fel.

— Nici nu-i nevoie, continuă el volubil. Dar cascadoria – cum ai numit-o – n-avea nimic în comun cu datoria. Pe aceea o păstrez pentru o ocazie mai favorabilă ca timp şi ca loc.

— Consider că vrei cam multe, răspunse ea. Cu atitudinea ta, mă mir că n-ai găsit vreo cale ingenioasă de a mă obliga să plătesc pentru aşa-numita primă.

Maşina masivă se opri pe fâşia îngustă de asfalt, atât de brusc încât Alix fu aruncată înainte şi s-ar fi lovit de bord, dacă n-ar fi purtat centura de siguranţă şi dacă mâna lui grea n-ar fi prins-o de umăr.

— Acum, ai mers prea departe, se supără el. Îţi vei cere scuze.

Ochii lui păreau nişte cărbuni aprinşi, iar figura i se schimonosise de furie. Alix pricepu că nu era doar scos din sărite, ci şi că avea tot dreptul să fie.

— Iartă-mă, spuse ea. A fost nemeritat şi extrem de urât din parte-mi.

Quinn nu răspunse; dar îi eliberă umărul, iar maşina se puse în mişcare.

După respiraţia profundă, Alix pricepu că el se străduia să-şi recâştige stăpânirea de sine.

— Îmi pare foarte rău, declară ea cu toată sinceritatea şi fu răsplătită cu un rânjet de lup, iar el rupse în sfârşit tăcerea în care se refugiase.

— Acum, acestea fiind puse la punct, îmi dai voie să te felicit pentru rochia pe care ai cumpărat-o din primă – fără să-mi sari în cap?

— Ar fi chiar indicat, se relaxă ea dintr-odată. Amândoi zâmbiră, iar atmosfera plăcută se perpetuă pe tot restul drumului şi în restaurant.

Abia la apetitive, Quinn aduse din nou în discuţie subiectul primei, pe un ton serios.

— Sunt convins că şi la fostul loc de muncă ţi-a fost recunoscut talentul. Iar proiectele pentru care ai fost premiată cu vreun an în urmă erau excelente.

Alix îi explică faptul că lucrările ei de design n-aveau relevanţă la fosta firmă şi că nu se simţise niciodată la largul ei în munca de arhitectură. Apoi, spre propria uimire, se trezi ademenită cu pricepere să vorbească despre ideile pe care i le furase Bruce şi despre înfiriparea şi destrămarea respectivei aventuri romantice.

Mânia pe care o încerca el se manifestă în limbajul grosolan folosit, fără să se scuze, pentru a descrie ce credea că merită cei ca Bruce.

— Cu toate că mi-ar plăcea să te asigur că va plăti cândva, n-am **s**-o fac. Din păcate, în lumea reală, lucrurile nu merg astfel şi asemenea porci reuşesc să profite mult şi bine de pe urma talentului altora, dacă au suficient tupeu.

— Nu mai contează, îl asigură Alix. Treaba este deja uitată şi aş zice că poate fi considerată un preţ mic pentru lecţia învăţată.

— Depinde de ce învăţăminte ai tras, spuse el furios. Din păcate, mi se pare că din întreaga poveste nu vei rămâne decât cu o neîncredere sănătoasă în bărbaţi.

— Şi care ar fi eroarea?

— Este o reacţie negativă, iar pentru cineva ca tine – o persoană cu fire esenţial pozitivă – nu constituie cea mai bună alternativă, declară el serios. Nu mi-ar plăcea să văd cum dispare toată acea vitalitate şi căldură interioară din cauza unei experienţe nefaste.

— Îţi mulţumesc, cred.

Sunase a compliment, dar unul pe care Alix nu reuşea să-l accepte fără ezitare. Dar nu crezi că faci din ţânţar armăsar? Adică, nu m-am transformat într-o fiinţă care urăşte bărbaţii. Sunt doar ceva mai prevăzătoare ca înainte. După mine, nu-i o schimbare chiar aşa de importantă.

— Asta fiindcă nu priveşti situaţia din punctul meu de vedere, zâmbi el. Nu mă încântă deloc ideea de a fi pus în aceeaşi categorie cu acest Bruce... care-i numele lui întreg?

Alix îi răspunse fără să se gândească, dar imediat după aceea îi întrebă de ce voia să ştie.

— Vreau să-mi cunosc fostul rival, ridică el din umeri, iar ea se zburli, gândindu-se la implicaţii.

— Nu-mi prea convine să fiu considerată un soi de premiu la tombolă, dar Quinn se mulţumi să râdă.

— Nu te-am considerat obiect de tombolă, iar tu ştii foarte bine. Înainte de a dezvolta declaraţia, chelneriţa le aduse primul fel, iar după aceea, până la sfârşitul mesei, Alix nu mai avu prilejul să se convingă că el voise să-şi explice vorbele.

În loc de asta, el abordă subiecte de conversaţie mai sigure, iar la cafea şi lichior, Alix era mult mai relaxată şi... mai mulţumită decât se simţise vreodată în ultimele luni. Când nu încerca să-i provoace reacţii emoţionale, Quin Tennant era un om civilizat, încântător. Glumele lui erau sofisticate, fără obscenităţi şi, mai important, amuzante. Umorul lor nu rezulta din nenorocirile altora, şi nici nu se baza pe aluzii sexuale.

La sfârşitul serii, Alix aflase o mulţime de lucruri despre firma de proiectare, descoperind că era numai una dintre nenumăratele lui afaceri.

Îşi dădu seama că şi el cunoştea destule despre ea, poate mai mult decât i-ar fi plăcut. Dar Quinn se pricepea să stoarcă informaţii. Părea să fie. interesat.

Dar ajunseră acasă mult mai devreme decât se aşteptase ea, iar el nu făcu nicio tentativă de a o săruta. Mai târziu, în pat, Alix îşi zise că era mai plăcut aşa. Chiar dacă puţin dezamăgitor. Şi adormi înainte de a reuşi să-şi dea seama de ce.

Capitolul 5

Următoarele săptămâni trecură **într-**un fel de letargie. Alix trăia de pe o zi pe alta, delectâ**ndu-**se în climatul subtropical cu însărcinările de serviciu, care îi dădeau o senzaţie tot mai importantă de împlinire profesională şi-i asigurau periodic întâlniri cu Quinn Tennant.

În afară de asta, nu realiză mare lucru. Puţină lectură, exerciţii cu Nick şi Anna, pe diferite plaje.

N-o prea preocupa statutul actual şi impactul dinamicului ei şef asupra lui.

Quinn devenise o prezenţă permanentă în viaţa ei, atât la slujbă cât şi acasă, când îşi plimbau împreună câinii. Faptul că se dovedea un model de comportament circumspect – atât la lucru cât şi în rest – precum şi un companion deosebit de tăcut, conduse la nişte raporturi tot mai confortabile între ei.

Sâmbătă dimineaţă, ieşeau pe plaja de la Moore Park, departe de orice altă prezenţă umană, cu mult înainte ca soarele să răsară şi să inunde peisajul în lumină strălucitoare. Deşi erau împreună, Quinnnu-i adresa niciun cuvânt, cu excepţia unui „bună dimineaţa” zâmbitor. Alix era mulţumită de tăcerea aceea, care rima cu propria ei nevoie de singurătate în doi.

De obicei, întâmpina răsăritul solitară, ducâ**ndu-**se cu unul sau cu ambii câini pe plaja pustie de la Mon Repos, unde, printre dunele acoperite de tufişuri, abundau iepurii şi unde în afara weekendului nu venea nimeni.

Seara conducea maşina mai departe, până la Moore Park, sau până la coasta accidentată, acoperită cu roci

vulcanice, dintre Bargara şi Elliott Heads.

Quinn o însoţea foarte rar, dar **într-**o seară caldă, o condusese pe o culme de lângă Innes Park şi-i povestise despre copilăria singuratică şi chinuitoare de care avusese parte ca fiu nelegitim. Cunoscuse greutăţile vieţii de la o vârstă fragedă, când mama lui nemăritată îl abandonase. Schimbase diferite orfelinate şi o mulţime de familii adoptive, iar spiritul său independent îi provocase o mulţime de necazuri.

Doamna Babcock fusese una dintre primele lui profesoare din ciclul secundar, iar din povestea lui se putea deduce rolul părintesc pe care şi-l asumase în timp micuţa doamnă. Multe dintre detalii se potriveau cu observaţiile lui Alix privind relaţiile dintre cei doi, omul de afaceri matur şi femeia care-i formase caracterul.

În Quinn Tennant se amestecau cinismul şi duritatea cu o tandreţe bine mascată, care se făcea remarcată în cele mai neaşteptate feluri.

Angajaţii lui erau obligaţi să corespundă unor standarde înalte şi erau trataţi cu o răceală uneori insuportabilă, dar erau compensaţi cu prime şi timp liber. Îşi pleca urechea cu obiectivitate şi corectitudine la problemele personale, mai ales când era vorba despre copii, iar Alix nu fusese surprinsă să constate că oamenii îl adulau.

Aroganţa şi ieşirile mânioase erau rezervate numai pentru cei pe care-i considera apţi să le suporte, dar n-avea pic de răbdare cu cei care se subevaluau. Alix simţi de mai multe ori că şi ea era urmărită din acest punct de vedere.

Desigur, o încuraja să încerce noi idei, să exploreze orice aspect care o interesa. Se dovedea a-i fi atât mentor cât şi susţinător entuziast, iar Alix se trezi că munca devenise centrul vieţii ei, în acele săptămâni de adaptare la un nou stil de viaţă.

Quinn n-avea cum să înţeleagă, spera ea, cât de important devenise sprijinul pe care i-l acorda – atât la serviciu, cât şi în restul timpului. De la cina aceea, n-o mai

atinsese nici cu un deget, nu scăpase nicio vorbă căreia să i se poată acorda semnificaţii sexuale sau romantice. Totuşi, când îi oferea mâna **s-**o ajute să coboare din Land Rover, întregul corp i se înfiora de plăcere. Când îi zâmbea, inima ei o lua razna.

La încheierea primelor două săptămâni, Alix îl iubea, deşi nu crezuse că aşa ceva ar fi fost posibil. Iar el nici măcar nu observase.

Îşi spuse că vina îi aparţinea în exclusivitate. Ea fusese cea care la început îşi făcuse cunoscută lipsa de interes, iar acum mândria o împiedica să-şi manifeste schimbarea de atitudine. Mai ales ţinând seama de influenţa lui Michelle Keir, care părea să n-aibă nicio greutate în a acapara atenţia lui Quinn.

Alix era la curent că cei doi se vedeau destul de des. Era o vizitatoare frecventă a casei şi reuşea să-şi potrivească orarul şedinţelor de dresaj astfel încât el să fie mereu de faţă.

Alix participa asiduu. Antrenamentele de joi după-amiaza şi sâmbătă dimineaţa intraseră în rutină, ca şi alergările matinale cu Nick. Îi plăcea dresajul avansat al câinelui, precum şi atmosfera familiară creată de cei cu pasiuni similare.

Dar n-o suporta pe Michelle, iar sentimentul era reciproc, deşi ambele se fereau de confruntări. Alix îşi spuse că semănau cu doi câini străini pe teren neutru – nu erau dispuşi să lupte, dar nici nu voiau să-i lase adversarului vreun avantaj.

Problema ei era uşor de definit: era geloasă. Însă Michelle n-avea niciun motiv de gelozie, totuşi făcea tot posibilul **s-**o umilească pe Alix, asigurâ**ndu-**se în acelaşi timp că cealaltă îşi dădea seama. Dacă n-ar fi fost sentimentele ei tot mai puternice pentru Quinn Tennant, ar fi considerat atitudinea lui Michelle cel mult ilară, dar faptul că la fiecare întâlnire o trata de sus, ca o femeie sofisticată în faţa unei adolescente înamorate, îi provoca o senzaţie de incertitudine.

Iar el nu observa niciodată. Deşi Alix nu pricepea

cum ar fi putut să ignore tensiunea dintre ele. Într-adevăr, uneori părea să le pună **faţă-**n faţă, ca să sară scântei.

Michelle se bucura de ocaziile de a se da mare în faţa ei, dar Alix se sătură rapid de acel joc. Picătura care revărsă paharul coincise cu vacanţa şcolară din august şi cu obişnuitul curs pentru copii, „Fred basetul”.

Era menit să popularizeze imaginea clubului şi să-i ajute pe cei mici să-şi stăpânească mai bine patrupedele, predâ**ndu-**le primele cunoştinţe de dresaj. Din motive pe care nu se obosise să le afle, cursul era condus de Michelle, iar Alix dădu de înţeles că era prea prinsă cu propriile activităţi pentru a se mai implica **într-**o asemenea acţiune.

Dar Quinn avea altă părere.

— Nici nu poate fi vorba, fusese prima reacţie a lui Alix, când el o chemase în birou cu câteva zile înainte de începerea cursului şi o anunţase rece că o desemnase să dea o mână de ajutor.

— Cum adică? Sigur că o **s-**o faci, replicase el, cu o severitate arogantă, care nu reuşise decât **s-**o enerveze mai tare.

Cum îndrăznise să promită în numele ei? Şi singura care ar fi avut ceva de câştigat era Michelle – probabil pe seama muncii lui Alix.

— Îmi pare rău, dar sunt hotărâtă, replică ea. Nu-s calificată pentru aşa ceva, şi în afară de asta, am destul de lucru aici. Sau n-ai observat?

— Nu-mi scapă nimic din ce se petrece în birouri, răspunse el tăios. Dar întrucât eu sunt cel care te plăteşte, cred că e normal să decid ce ai să faci în timpul programului de lucru.

Cinstit vorbind, nu pricep de ce te opui. Îţi plac cei mici, îţi plac câinii şi câteva ceasuri în fiecare după-amiază de weekend n-au cum să-ţi stânjenească activitatea profesională.

„Dar nu-mi place prietena ta şi aş prefera să n-am de-a face cu un proiect condus de ea”, ar fi trebuit Alix să spună, dar păstră tăcerea. În loc de asta, ridică alte

obiecţii, care fură respinse cu amabilitate.

— Uite ce-i, n-am de gând să mă cert cu tine pe tema asta, declară el ferm. Nu te costă nimic, este în folosul clubului şi ai s-o faci, chiar dacă va trebui să te târăsc până acolo în fiecare zi. Oricum, a venit vremea să-ţi pui la treabă cunoştinţele de dresaj.

— Ce vrei să spui? replică ea înfierbântată.

— Nimic mai mult decât ai auzit, răspunse el. Gândeşte-te, femeie! Ai un câine de vânătoare de primă categorie – sau ar putea fi – şi ce faci cu el? îl amăgeşti cu exerciţii de două ori pe săptămână şi-l plictiseşti de moarte. E câine de vânătoare, sau ar trebui să fie, dacă i-ai da vreo şansă.

— Şi ce are de-a face asta cu participarea mea la cursul amicei tale? vru Alix să ştie. Mi se pare că nu-i treaba ta.

— Poate n-o fi. Quinn se arăta ferm şi serios. Dar cred ce-am afirmat despre Nick. Mă îngrozeşte să văd un câine cu asemenea potenţial tratat ca o jucărie.

— Eşti. nesuferit! E numai problema mea dacă vreau să-l utilizez pe Nick la vânătoare, sau nu, iar tu ştii foarte bine. Dar cred că ăsta-i motivul pentru care l-ai sabotat la concurs – îţi închipui că i-ar sta mai bine să urmărească prepeliţe sau altceva, în loc să facă exerciţii de supunere?

— Nu-i adevărat. L-am depunctat fiindcă n-a rămas în poziţia de aşteptare, iar dumneata, scumpă domnişoară McLane, ştii foarte bine. Nu spun decât că a fost crescut să devină câine de vânătoare şi ar trebui să i se dea ocazia s-o facă, nu să devină un blestemat de căţel de companie. Sau poate că nici n-ai observat cât de des îngheaţă indicând câte o pasăre, când îl scoţi la plimbare?

— Bineînţeles că am observat, dar n-are nicio legătură cu discuţia noastră, strigă Alix. Nick este antrenat atât să indice vânatul, cât şi să-l aporteze. Să ştii că niciuna dintre calităţile lui nu are de-a face cu acest curs pentru copii.

— Tăntălăul ăla mare un bun câine de vânătoare? Ah, să fim serioşi, domnişoară McLean. Poate că par credul,

dar mă pricep la câini, replică el, râzând aspru.

— Nu eşti naiv, ci şovin, orb şi niţel cam fraier, izbucni Alix, şi încă nu mi-ai explicat care-i legătura între participarea lui Nick la vânătoare şi includerea mea în cursul ăsta de dresaj.

Quinn trase aer în piept, muşchii gâtului lui reliefându-se deasupra nodului îngrijit al cravatei.

— Foarte bine, domnişoară McLean, atunci să-ţi clarific lucrurile. Iată părerea mea: ţi-ai petrecut o mulţime de timp dresându-ţi câinele. Ai obţinut rezultate bune, Nick te ascultă. Totuşi, ai ignorat capacităţile pentru care a fost creată rasa – adică vânătoarea, dacă-mi permiţi să-ţi atrag atenţia, nu participarea la concursuri stupide de dresaj. Consider că te pricepi destul de bine să lucrezi cu copiii, că-ţi plac câinii şi cred că ar trebui să vezi generozitate în gestul meu de a te implica în cursul „Fred baset". De fapt, eram convins că o să-ţi facă plăcere să dai o mână de ajutor, dar văd că m-am înşelat. Păcat! Fiindcă o s-o faci oricum. Ăsta-i un ordin din partea patronului dumitale, domnişoară McLean, şi ai să ţii cont de el.

— Şi dacă n-o fac?

— Dacă nu, probabil că am să fiu extrem de dezamăgit, foarte supărat pe tine şi o să am grijă să regreţi. Clar?

— Cât se poate de clar, răspunse ea, cu un calm surprinzător. Apoi luă o poziţie defensivă şi, pe un ton potolit, îşi prezentă ultimatumul: dar aş vrea să pricepi că nu-mi plac insinuările tale la adresa lui Nick, care este cel puţin la fel de bun la vânătoare ca şi câinele tău, domnule Tennant. Mai mult, aştept scuze pentru acele observaţii incorecte. Consideri că vânătoarea este menirea supremă a existenţei unui prepelicar, dar părerile noastre diferă şi sunt sigură că Nick ar fi de acord cu mine. Măcar nu ajunge să fie închis în ţarc decât foarte rar, ceea ce nu poate fi spus despre alţi sărmani câini.

Era o lovitură sub centură, iar Alix ştia foarte bine, fiindcă văzuse că el îşi petrecea aproape la fel de mult timp cu Anna, diferenţa fiind că ea nu era lăsată să doarmă în

casă. Însă era atât de mânioasă şi frustrată că nu reuşise să evite participarea la cursul lui Michelle şi că astfel era expusă meschinăriilor şi săgeţilor, încât utilizase orice armă care-i era la dispoziţie.

— Şi în afară de asta, concluzionă ea, simulând încredere în sine, nu-mi dau seama cum ai dedus că Nick nu-i bun la vânătoare. Nu l-ai văzut niciodată participând.

— Ei bine, asta-i foarte uşor de rezolvat, spuse el, cu un surâs încrezut pe care Alix învăţase să-l asocieze cu neplăcerile. Peste câteva săptămâni, organizăm un concurs combinat pentru câini utilitari şi de aportare. Să-l înscriu şi pe Nick. ca să vedem cât de bun câine de vânătoare este?

— Neapărat, replică ea. Când văzu satisfacţia încrezută din ochii lui, îşi mască greu propria mulţumire – ce bine că-i ascunsese lui Quinn Tennant că Nick participa la vânători, împreună cu ea, încă de la vârsta de trei luni, că era perfect dresat să aporteze şi că ea însăşi era un ţintaş peste medie. De ce să-i spună acum? Va fi mult mai satisfăcător ca el să afle la momentul potrivit, că tatăl ei fusese un vânător priceput şi că-şi educase fiica să-i placă acel sport.

Nick nu fusese niciodată înscris **într**-un concurs organizat. Nici ea nu participase, dar vânase prepeliţe şi raţe de când fusese suficient de mare încât să poată ţine o puşcă de calibrul 12. Avusese ocazia să folosească prepelicarii tatălui ei cu mult înainte de apariţia lui Nick.

Quinn habar n-avea de toate astea.

Şi nici că Nick era, probabil, cel mai bun câine de vânătoare cu care lucrase vreodată, mai bun decât labradorii pe care-i folosea tatăl ei înainte de a trece la prepelicari germani cu blană scurtă, după ce aceştia apăruseră în Australia.

Ah, cât îşi dorea să-i arunce-n faţă lui Quinn adevărul – şi anume că văzuse pedigriul Annei şi bunicii ei de pe ambele ramuri proveneau din canisa tatălui ei. Poate aşa l-ar fi făcut să tacă şi să ia notiţe!

Dar n-avea **s**-o facă. nu încă. Mult mai bine era să

aşteepte nenorocitul ăla de concurs şi abia apoi să-l facă să-şi înghită vorbele. Deşi n-avea s-o ajute cu nimic în rest.

— Asta n-o să-mi schimbe decizia cu privire la cursul pentru copii, desigur, adăugă Quinn.

— Ah, sigur că nu, confirmă ea. Însă vreau să pricepi că nu obiectez împotriva cursului; pur şi simplu, nu-mi convine să mi se ordone să particip.

— Corect. Îmi retrag ordinul, râse el. Dragă Alix, vrei să ne faci favoarea, mie şi celorlalţi membri ai comitetului de organizare, de a ne ajuta cu experienţa şi înţelepciunea ta să instruim copiii participanţi la curs?

Cuvintele sunaseră voit dulceag, dar era un pas clar spre renunţarea la atitudinea aceea autocratică.

— Dar desigur, replică ea cu dulceaţă afectată. Mi-ar face nespusă plăcere să dau o mână de ajutor şi-ţi mulţumesc că-mi permiţi să lipsesc de la lucru în scopul ăsta.

Şi părăsi biroul lui Quinn, cu satisfacţia că reuşise să rezolve problema salvând aparenţele. Nu că aşa i-ar fi făcut mai multă plăcere s-o ajute pe Michelle să crească în ochii şefului. Când se prezentă în Lions' Park, dincolo de podul rutier, pentru prima şedinţă a cursului „Fred baset", constată că temerile ei fuseseră întemeiate.

Arătând strălucitoare într-o salopetă portocalie mult prea scumpă, Michelle le dădu de înţeles imediat lui Alix şi celorlalte ajutoare că nu intenţiona decât să dea comenzi.

Înainte de curs, o trase deopate pe Alix şi-i spuse:

— Personal, mă bucur enorm că ai fost detaşată pentru această însărcinare, Alix. Sunt convinsă că te pricepi la copii, iar eu, cinstită să fiu, nu-i suport. Uită-te numai la corciturile scârboase pe care le-au adus. N-ar trebui să te apropii prea mult de ei, fiindcă te-ai putea procopsi cu o droaie de purici.

Ideea lui Michelle de a se ţine departe căzu totuşi baltă, datorită afluxului de participanţi. Deşi se aşteptaseră la mai puţin de o sută, cifra fusese depăşită cu câteva zeci, iar Michelle nu avu de ales şi trebui să pună şi ea mâna.

Alix îşi înăbuşi chicotul, când un animal uriaş, zburlit, cu ascendenţă incertă, se prezentă lui Michelle, punându-şi labele murdare de noroi pe pieptarul ţinutei şi aproape trântind-o la pământ. Dar şi ea avu parte de dificultăţi, ca toţi ceilalţi voluntari.

În teorie, lucrurile erau relativ simple. Copiilor urma să li se predea cunoştinţe elementare de dresaj – cum să-şi înveţe câinii să suporte lesa, să-i oblige să asculte comenzi simple, de exemplu: „şezi” sau „la picior”. Practica însă era mai puţin simplă, dar în numai câteva minute, Alix fu absorbită de plăcerea activităţii.

Prima şedinţă avea să fie cea mai grea. După trei zile, bună parte din tinerii stăpâni vor fi atraşi de alte activităţi de vacanţă, rămânând numai cei sincer interesaţi.

La început însă, toţi trebuia trataţi cu atenţie.

Teoretic, cel mai tânăr viitor dresor avea zece ani, dar Alix bănuia că de fapt erau mai mulţi cu cel puţin un an mai mici, iar majoritatea prichindeilor nimeriseră în grupa ei. Michelle îi alesese pe cei mai mari şi pierdu primele zece minute ale şedinţei pentru a-şi impune rolul de sergent-major, spre amuzamentul copiilor şi al celorlalţi instructori.

Spre sfârşitul primei zile, tinerii cursanţi şi câinii lor începuseră să se mişte bine, cu excepţia celor câţiva care nu cunoşteau înţelesul cuvântului disciplină. Trupa lui Alix, fiind cea mai tânără, se dovedea mai uşor de instruit, iar ea fu încântată. Pentru Michelle, lucrurile mergeau mai greu.

La conducerea grupei se afla un băiat înalt, cu aspect răutăcios, având un bull-terier cu privire afurisită, care-i atrase atenţia lui Alix. Se uita la toţi ceilalţi câini cu o atitudine care anunţa necazuri, aşa că Alix o atenţionă pe Michelle, înainte ca cele două grupe să se apropie prea mult.

— Fii cu ochii pe ăla. Pare s-o caute cu lumânarea. Apoi îşi conduse clasa astfel încât să nu se apropie prea mult.

— Fă-ţi griji pentru propria trupă, dacă nu te superi,

se oţărî Michelle, iar Alix observă cu coada ochiului cum se apropia de următoarea grupă.

Nu avu cum să intervină; ştia că ceilalţi voluntari auziseră schimbul de cuvinte şi erau oricum la fel de neliniştiţi de atitudinea bătăioasă a bull-terierului, dar nimeni n-o putea influenţa pe Michelle nici măcar cât reuşea micul mocofan cu javra lui îndesată. Bull-terierul avea toate şansele să-şi manifeste agresivitatea înnăscută, iar tânărul stăpân probabil că **s-**ar fi mulţumit să râdă.

Peste două minute, suspiciunea el fu confirmată. Ultimul copil din grupa ei era un micuţ cu un câine enorm, despre care-i mărturisise cu timiditate că-i o corcitură de seter irlandez cu doberman. Roşcatul era un nume potrivit, din cauza culorii şi, în ciuda dimensiunilor, era un animal liniştit, extrem de binecrescut. Coloritul de seter şi blana scurtă, îngrijită îi dădeau un aspect atrăgător, cu toate că nu era o rasă pură.

Era adult, la fel ca bull-terierul, iar Alix înţelese prea târziu că Michelle n-avea de gând să facă nimic pentru a evita confruntarea.

Alix era cu spatele, când bull-terierul, aparent fără vreun avertisment, se repezi brusc la Roşcat, muşcâ**ndu-**l de ureche. Ţipătul de durere al animalului rănit, precum şi strigătul de surpriză şi teamă al tânărului stăpân o făcură să se întoarcă. Străbătu cu greu prin aglomeraţie şi ajunse în mijlocul grămezii.

Lupta se încheiase deja, bull-terierul fiind deja tras de acolo de stăpânul lui, care părea încântat de superioritatea sa. Roşcatul îşi manifesta durerea şi mânia în scântece stridente, iar Alix îngenunche lângă stăpânul care plângea şi constată că lipsea o bucăţică din urechea clăpăugă a câinelui.

Încercând să-l calmeze cu vorbe blânde, întinse mâna după lesa câinelui. De fiecare dată când îşi scutura capul, picurii de sânge o împroşcau pe Alix, dar ea observă repede că nu era o rană gravă. Adevărata problemă o constituia aglomeraţia nedisciplinată dimprejur; bull-terierul mârâia ameninţător şi căuta deja o nouă victimă.

Alix se ridică în picioare şi strigă spre ceilalţi voluntari să disperseze grămada de copii şi câini şi să aducă trusa de prim-ajutor din maşina ei.

— Am una chiar aici, se auzi o voce familiară, în spatele ei, şi-l descoperi pe Quinn Tennant grăbindu-se să estimeze gravitatea incidentului. În urma lui, cu un zâmbet uşor batjocoritor, Michelle stătea la o distanţă convenabilă de sângele care păta deja bluza şi blugii lui Alix.

— Zău, Alix. nu ţi-am spus să nu te apropii de bull-terierul ăla, spuse ea, iar Alix rămase mască în faţa acelei minciuni sfruntate. Apoi fu dată la o parte de Quinn, care-i aruncă o privire furioasă, în vreme ce ea se străduia să oprească sângerarea câinelui.

— Credeam c-o să fie mai prevăzătoare, Quinn dragule, se văicărea Michelle în continuare, iar Alix simţi vorbele cum îi reverberează în timpane. Nu-mi dau seama de ce n-ai trimis pe cineva mai cu experienţă. a fost o lipsă de responsabilitate şocantă. sigur că părinţii.

Alix sări în picioare. Nu mai putea răbda. Dar cum să contracareze un asemenea atac? Quinn ridicase câinele şi-l ducea spre Range Rover, urmat îndeaproape de tânărul stăpân. Privirea pe care i-o aruncase mai devreme demonstra că o considera deja vinovată şi n-avea cum să-i schimbe părerea, cu siguranţă.

Luptându-se cu lacrimile, se alătură celorlalţi voluntari, care începuseră să-i trimită acasă pe cursanţi, asigurându-se că ştiau la ce oră avea loc şedinţa din ziua următoare. Quinn plecă să-i ducă la veterinar pe Roşcat şi pe stăpânul lui, iar pe locul de lângă şofer Alix zări silueta spilcuită a lui Michelle.

— Ne vedem mâine, îi strigă unul dintre membrii clubului, cu un gest de simpatie, iar Alix îi răspunse dând din cap.

A doua zi, s-ar fi putut foarte bine să nu mai ajungă acolo.

Acasă, îi luă ceva vreme să spele petele de sânge de pe haine, apoi făcu un duş şi medită la cele petrecute. Îşi pregăti o cină uşoară, apoi îl scoase pe Nick la plimbare,

până aproape de lăsarea întunericului. Quinn nu-şi făcuse încă apariţia.

Voia să-l aştepte şi să-i explice. Nu că ar fi avut vreun rost să-i deschidă ochii asupra minciunii lui Michelle, dar spera măcar să afle veşti despre Roşcat. Abia pe la nouă, Alix văzu farurile maşinii lui Quinn.

Se întrebă dacă mai purta costumul pătat de sânge cu care-l văzuse ultima oară.

Se înfiinţă la uşă, tremurând de nervozitate şi răspunse la întrebarea lui Quinn:

— Am venit. doar. se simte bine câinele? se bâlbâi ea sub privirea lui aspră.

— O să supravieţuiască, sună rece răspunsul, iar Quinn se retrase dând să închidă uşa.

Alix era însă hotărâtă să încerce o explicaţie.

— N-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva, ştiu. Începu ea, dar fu întreruptă brutal.

— Cu siguranţă, nu!

— Ei bine, n-a fost vina mea, izbucni Alix, iritată de răceala lui. Apoi ridică privirile şi observă în spatele lui un păr brunet şi un zâmbet prefăcut inconfundabile. Michelle era acolo! Se întoarse, neluând în seamă răspunsul lui Quinn.

Izbucnind în lacrimi, ocoli în goană colţul vilei, trecu pe lângă ţarcuri şi se refugie în sanctuarul căsuţei.

Abia mult mai târziu, după ce se foise de nervi, cu somnul alungat de întâmplările după-amiezii, cuvintele lui îi reveniră în memorie: „Ah. nu”, spusese el, pe cunoscutul ton sarcastic – „ştiu”. Alix cumpăni acele vorbe o vreme, dar adormi înainte de a se lămuri asupra înţelesului. De dimineaţă, nu era cu nimic mai aproape de rezolvarea problemei.

Se duse la slujbă, aşteptând ocazia să discute cu Quinn între patru ochi, dar el era fie plecat, fie ocupat. Când veni vremea să plece acasă să se schimbe în vederea cursului, ezită puţin, dar decise că trebuia să-şi continue munca de voluntar.

— Şi să vă ia naiba, dacă nu vă convine, blestemă ea,

îmbrăcând blugii şi tricoul. Se sui în maşină şi porni, pregătită să înfrunte o nouă şedinţă de instruire şi o altă întâlnire cu Michelle.

Blestemata Michelle. servilă, şireată, nesinceră, mincinoasă. Ei bine, n-avea decât să mai încerce ceva şi o să-i arate ea! îşi jură Alix.

Spre norocul ei, o asemenea hotărâre se dovedi nejustificată. Michelle era la fel de şireată ca de obicei, dar nu îndrăzni să-i amintească lui Alix de înfrângerea din ziua precedentă.

Mai important era faptul că bull-teririul nu mai era prezent, iar Roşcatul îşi făcu apariţia purtând un bandaj peste urechi. Tânărul Geoff, stăpânul, era încântat de Quinn Tennant, de vizita la veterinar şi de faptul că apoi îi dusese acasă, ca să explice mamei toată tărăşenia.

— I-am spus că n-a fost vina dumneavoastră, domnişoară, o asigură copilul, dar Alix era convinsă că el nu auzise. sau poate nu-l crezuse. Altfel, cum să explice atitudinea lui glacială din seara precedentă. Sau o fi fost predispus să accepte minciunile iubitei?

Nu-mi pasă, îşi repetă ea de nenumărate ori, încercând să nege durerea pe care o simţea. Chiar în faţa evidenţei, nu reuşea să-l creadă pe Quinn atât de orb. Sau poate că în preajma lui Michelle se schimba.

— Salut, tinere Geoff. Cum se mai simte Roşcatul? Nu pare să sufere prea tare. Figura copilului se lumină, dar Alix, aflată ceva mai departe, se înfioră la auzul vocii şi încercă să-şi îndrepte toată atenţia spre restul grupei.

Era o soluţie complet greşită, fiindcă şedinţa se încheiase, iar ea se văzu nevoită să se alăture lui Quinn şi băiatului, care inspectau urmările luptei. Dar înainte de depăşi faza saluturilor, un glas mieros anunţă apariţia lui Michelle, împiedicând orice tentativă a lui Alix de a explica întreaga afacere.

În vreme ce Geofi se îndepărta, Quinn se ridică sprinten şi spuse, fără a se adresa cuiva anume:

— Câinele este bine îngrijit. Urechea aia se va vindeca, dar mă tem că-i va rămâne o cicatrice

permanentă.

— Păi, bine că nu-i rasă pură, nu-i aşa, remarcă în zeflemea Michelle.

Adică, nu contează; este doar o corcitură.

— Sunt convinsă că are importanţă pentru stăpânul lui, replică Alix, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă, controlându-şi mânia, conştientă că ochii verzi ai lui Quinn Tennant o urmăreau.

„Să-ţi fie de bine, Domnule Tennant”, îşi spuse ea. „O meriţi!”

Răceala instaurată între ei se perpetuă şi a doua zi, la serviciu, iar Alix făcu eforturi să-şi păstreze cumpătul în fiecare din cele trei ocazii când Quinn intră în birou. Incidentul nu fu pomenit de el, iar Alix nu vru să-l aducă în discuţie. Nu, după atitudinea pe care el o manifestase deja.

Păstră o politeţe glacială, referindu-se doar la problemele de serviciu cu calm şi profesionalism, dar nedându-i lui Quinn ocazia să abordeze alte subiecte.

Următoarele două zile fură mai uşoare, fiindcă el era plecat din oraş, dar şi mai dificil de suportat, deoarece Alix habar n-avea unde – şi cu cine. Oricât ar fi încercat să se autoconvingă că nu-i păsa, şi-l închipuia participând la spectacolele aniversare din Brisbane, alături de Michelle, iar asta n-o încânta deloc.

Ştia că sâmbătă dimineaţa urma să aibă loc competiţia câinilor de vânătoare, aşa că vineri, la lucru, era aproape hotărâtă ca a doua zi să ia un avion până la Brisbane şi să urmărească evenimentul. Numai că şi Quinn va fi probabil acolo, împreună cu Michelle, iar Alix nu se simţea capabilă să-şi ascundă sentimentul din ce în ce mai puternic faţă de el. Nu că el ar fi putut observa, îşi spuse ea. Dar Michelle. servila, mincinoasa, perfida Michelle. ea cu siguranţă ar fi dedus adevărul.

Tocmai îşi strângea lucrurile înainte de pauza de prânz, când telefonul din birou începu să sune. Ridică receptorul şi auzi o voce foarte familiară.

— Mă bucur că te-am prins, spuse Quinn şi, în vreme ce ea asculta uimită, îi transmise o listă lungă de

instrucţiuni.

Pe lângă faptul că trebuia să caute câteva acte importante, Alix urma să i le ducă la Brisbane, cu avionul de ora două. Unele hârtii se refereau la munca de proiectare la care participase, dar ea nu vedea de ce era nevoie să i le predea personal. Îşi spuse părerea pe un ton rece, astfel încât şi Quinn Tennant să priceapă.

— Draga mea Alix, declară el, respingând orice argument, nu ţi-a spus nimeni că manifeşti o tendinţă îngrijorătoare de a ignora ordinele directe ale patronului? Renunţă! Nu-i menirea ta să despici firul în patru. ci doar să faci cum ţi **s**-a spus.

După o scurtă pauză, continuă:

— Vreau să te sui în blestematul ăla de avion, fără alte proteste. Adu hârtiile, ia-ţi suficiente haine şi găteli pentru două-trei zile, lasă vorbă doamnei B. să aibă grijă de câini şi renunţă la obstrucţii. Nu te avantajează.

— Bine, domnule Tennant. cum doriţi dumneavoastră, domnule Tennant, mormăi ea şi fu gata-gata să scape receptorul când îl auzi ţipând:

— Te-am auzit şi o să-ţi pară rău. Ah, încă ceva. să faci bine să împachetezi şi rochia cumpărată din primă; o să ai nevoie de ea. După care trânti receptorul.

Alix nu avu vreme să se enerveze pe seama atitudinii lui dictatoriale şi lipsite de sensibilitate. Abia avu timp să-şi adune bagajul, să facă aranjamentele solicitate şi să ia un taxi până la aeroport.

Chiar şi pe durata zborului scurt până la Brisbane, se simţi mai degrabă intrigată decât furioasă. Ce ascundeau oare comenzile acelea? Oare avea să-i explice motivele? Sau va avea măcar prilejul să-l întâlnească? Ştia bine, Quinn Tennant era capabil să-i lase alt set de instrucţiuni la coborârea din avion.

În ciuda grabei, reuşise să se îmbrace cu o rochie mai lejeră şi mai stilată decât obişnuita ei ţinută de serviciu, îşi prinsese părul **într**-un coc şi se machiase discret. N-avea nevoie de privirile admirative ale pasagerilor pentru a se convinge că arăta bine.

Nici urmă de Quinn Tennant la aeroport; o aştepta doar un mesaj şi o maşină închiriată. Care **s-**o ducă. unde? Răspunsul veni atunci când taxiul opri în faţa unui hotel atât de luxos, încât Alix nu i**-**ar fi călcat pragul niciodată din proprie iniţiativă. Desigur, Quinn n**-**avusese de gând ca ea să stea acolo pe banii companiei, îşi spuse ea, în vreme ce şoferul îi transporta bagajele înăuntru.

Recepţionerul amabil o îndrumă spre un apartament situat la etajele superioare.

După ce dădu liber băiatului care o condusese, bătu la uşă cu timiditate. Dintr-odată, se simţea ridicolă şi vulnerabilă, stând aşa, cu valiza în mână, în faţa apartamentului de lux. Ce**-**o fi fost în mintea lui Quinn Tennant?

Începu să aibă presimţiri neplăcute, totuşi, respingea gândul că el ar fi plănuit ceva. nu, n**-**ar fi făc**ut-**o. Nu era stilul lui.

— Alix! Exact la timp, ca de obicei, o întâmpină el, pofti**nd-**o înăuntru şi luâ**ndu-**i bagajul.

— Bei ceva? Sigur că bei, zâmbi el, după care presupun că ai să doreşti să te aranjezi puţin.

Uimită, Alix se lăsă condusă spre minibarul din cameră. Nu spuse nimic în vreme ce el turna băutura şi luă loc precaută pe marginea scaunului ce**-**i fusese oferit, privind timid la pahar.

— Pentru păcătoasele weekenduri în oraş! închină el, ridicâ**ndu-**şi paharul cu o mişcare elaborată şi zâmbind maliţios.

— Aşa să fie, răspunse ea, simţi**ndu-**se din nou stăpână pe sine. Quinn pusese la cale o şaradă. Dar cu ce scop? Oare mai avea importanţă? Avea să**-**i demonstreze că era perfect capabilă să intre în jocurile lui aiurite, cu condiţia să fie vorba de un joc.

— Şi este? Zâmbetul dispăruse, dar în ochii verzi strălucea o luminiţă ironică.

— Ce să fie? replică ea inocent. După toate cele, n**-**a fost ideea mea.

— Un joc, bineînţeles. Asta**-**ţi trecea prin minte.

Alix se mulţumi să ridice din umeri.

— Sigur, **s-**ar putea să nu fie, spus el gânditor, de parcă ar fi vorbit singur. Sau ai scos din discuţie posibilitatea de a te fi adus aici cu unicul scop de a te seduce, de a te iubi cu pasiune, nebuneşte?

— Dacă aşa stau lucrurile, aş zice că este o pierdere de vreme cam piperată, spuse ea calm. Cinstit vorbind, nu cred aşa ceva. Nu ţi se potriveşte.

El izbucni în râs, iar Alix constată cu uşurare că era un râs prietenos, deschis, unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la el.

— Mă flatezi. cred. Oricum, mă bucur să constat că nu mă consideri un monstru, cu toate că în ultimul timp aşa m-ai tratat.

— Nu-i adevărat!

— Ah? M-ai păcălit cu siguranţă. Oare această imagine de fecioară de gheaţă din ultimele zile este adevărata Alix? Dacă nu te-aş fi cunoscut atât de bine, probabil te-aş fi crezut.

— Nu mă cunoşti deloc, replică ea acru. Nu obţinu decât încă o porţie de râs.

— Te ştiu mult mai bine decât îţi închipui, domnişoară McLean, chicoti el. Mult mai bine, iar după ce am să-mi recuperez toată datoria am să te cunosc şi mai bine, dar asta trebuie să mai aştepte, din cauza unor probleme presante.

Se aplecă, ridică valiza şi o conduse spre uşa unui dormitor splendid.

— Iată-ţi cartierul general, declară el, arătând încăperea, şi există şi zăvor, pentru cazul că peste noapte ai să-ţi pierzi încrederea în bunele mele intenţii.

— Foarte. liniştitor, răspunse ea caustic, uimită de luxul camerei. Dar nu cred că vrei să stau aici.

— Cu mine? Sigur că vreau, în ultimă instanţă, amândoi suntem adulţi, dragă fată. şi sper că suficient de responsabili. Dar dacă te temi atât de tare. adică, n-aş vrea să-ţi petreci weekendul **într-**o stare de teroare.

— Responsabili sau nu, există încă problema

uzanţelor, spuse Alix, neştiind cât de departe voia el să meargă. Dacă ar fi făcut prea mult caz, îşi zise ea, **s-**ar fi putut **s-**o informeze că nu împărţea apartamentul cu el, ci cu altă femeie. Ca de exemplu. Michelle.

— Dacă insinuezi că aş manifesta un interes de proprietar asupra ta, atunci ai dreptate, o luă el în râs. După toate cele, am de protejat o investiţie. În zilele noastre e greu să-ţi mai recuperezi datoriile.

Alix nu se putu împiedica să zâmbească, iar când el îi sugeră să se aranjeze şi apoi să iasă la cumpărături până pe la ora şase, acceptă fără alt comentariu.

După ce se spălă pe faţă şi îşi despachetă bagajele, se întoarse relativ neliniştită în salon şi-l găsi pe Quinn adâncit în studiul actelor pe care i le adusese. Era atât de absorbit, încât nici nu-i observă intrarea, iar ea profită ca să-l studieze.

În costumul lejer, dar scump, cu încheieturile puternice ivi**ndu-**i-se din manşetele prinse cu butoni simpli de aur, lăsa o impresie impecabilă de om de afaceri. Numai părul puţin cam lung şi tenul bronzat făceau notă puţin discordantă. Dar el nu era sclavul aparenţelor; era un bărbat din**tr-**o bucată.

Ridică brusc privirile, o surprinse urmări**ndu-**l şi vorbi ca om de afaceri, nu ca un pseudolibertin.

— Bun, ia-o din loc! Şi străduieşte-te să fii înapoi până la şase, fiindcă vom cina la şapte. **Ţi-**ai adus rochia de culoarea mierii, sper?

Alix aprobă din cap, luată prin surprindere de brusca schimbare de atitudine. Sigur că-şi adusese rochia verde-aurie; era cea mai frumoasă dintre ţinutele ei şi o prefera şi datorită asociaţiilor mentale plăcute pe care i le sugera. Bineînţeles că n-avea de gând să-i spună lui Quinn cât de aproape fusese **s-**o lase acasă doar ca să-i facă-n ciudă.

Apoi, de parcă şi-ar fi dat brusc seama de reacţia ei, zâmbi şi scutură din cap plictisit.

— Scuze, Alix, probabil consideri că te-am luat cam repede. Numai că în următoarele ceasuri lucrurile se vor cam precipita pe aici, iar când vine vorba de afaceri

mintea mea funcţionează pe compartimente. Zâmbi din nou. Acum, şterge-o şi admiră vitrinele. Promit să fiu într-o dispoziţie mult mai bună când te vei întoarce. Ah, şi dacă nu ţi-ai luat o pereche de încălţări confortabile, cumpără-ţi, fiindcă mâine o să stăm aproape toată ziua la spectacolul canin şi cred că tocurile înalte s-ar putea să nu-ţi priască.

Alix îi urmă sfatul şi merse mai departe achiziţionând şi o pereche de blugi la modă, precum şi o bluză de bumbac asortată. Şi avu grijă să nu depăşească ora şase.

Când reintră în hotel, fu chemată de recepţioner şi află cu surprindere că domnul Tennant ieşise, dar că urma să revină repede. O ruga să-l aştepte în apartament.

Ce logică avusese s-o alunge, dacă el nu utilizase apartamentul? se întrebă ea, apoi îşi spuse că nu era treaba ei şi decise să-i urmeze întocmai instrucţiunile anterioare.

Cina la şapte. foarte bine. Făcu un duş, îmbrăcă rochia luată din primă şi fu mai atentă ca de obicei cu machiajul şi cu aranjatul părului. În final, satisfăcută de rezultat, se întoarse în salon, îşi prepară un cocteil cu mult lapte şi se aşeză cu o revistă în mână să-l aştepte pe Quinn.

El apăru abia pe la şase şi jumătate, iar pe figură purta semne clare de tensiune. Însă expresia aceea fu rapid înlocuită de un zâmbet admirativ.

— Arăţi splendid, declară el sincer. Acum, dacă vrei să te iubesc veşnic, toarnă-mi un whisky scoţian şi nu scoate o vorbă cinci minute.

Alix ridică o sprânceană, dar se conformă, în vreme ce el se duse la fereastră, privind în zare şi sorbindu-şi băutura. Ultima jumătate de pahar o dădu peste cap dintr-o singură înghiţitură.

— Fantastic, murmură el. Iubito, mai prepară-mi o porţie până mă schimb şi o luăm din loc.

Alix se înfioră uşor din cauza atmosferei familiale implicate de acele vorbe. După ce el dispăru în propriul dormitor, îi turnă încă un pahar, mai sec decât prima oară

şi profită umplândul şi pe al ei.

Săi ia naiba pe toţi australienii, cu obiceiul lor de a le spune tuturor femeilor „iubito”. Acea vorbă fusese suficientă săi trimită un fior prin tot trupul şi dacă ar fi îndrăznit să creadă că însemna cu totul altceva. dar navea niciun rost să se gândească la aşa ceva!

Şi totuşi, nu putea ignora senzaţia confortabilă provocată de prepararea băuturii şi de apariţia lui imaculată, în haină de seară, cu pantaloni închişi la culoare, cu pantofi strălucitori şi cu părul umed. Cravata era puţin strâmbă, iar degetele ei fremătară de dorinţa de a o îndrepta. Prea târziu. Îşi aranjase singur nodul.

Îşi terminară băuturile în linişte, Quinn pe gânduri, iar Alix pierzânduşi brusc curajul în preajma lui. Apoi luară maşina închiriată şi parcurseră străzile oraşului până la restaurantul ales.

Numele lui atrase imediat solicitudinea şefului de sală şi fură conduşi îndată la un separeu spaţios, în care se aflau deja alţi meseni. Cei doi bărbaţi se ridicară săl salute pe Quinn, iar Alix rămase împietrită la vederea celui mai tânăr.

Navea cum să fie! îşi spuse ea. Bruce. aici? Pentru o clipă, se temu că va leşina; apoi mânia o salvă, dar fu înlocuită de nesiguranţă la auzul cuvintelor lui Quinn.

Capitolul 6

— Iato pe tânăra ale cărei proiecte leaţi admirat, domnilor – Alix McLean. Alix, dămi voie săţi prezint pe Dean Sanderson şi pe fiul lui, Derek.

De aproape, asemănarea dintre Derek Sanderson şi Bruce era mai puţin izbitoare, iar când tânărul vorbi, accentul de Queensland îi elimină complet nesiguranţa.

Cei doi erau, după cum descoperi repede Alix, printre cei mai importanţi beneficiari ai diverselor afaceri ale lui Quinn, şi fuseseră motivul preocupării lui de dupăamiază.

Între Quinn şi vârstnicul Sanderson exista o atmosferă de competiţie amicală, dar Alix simţi repede că tânărul era privit cu mai puţin respect. Nu foarte vizibil, doar un soi de tensiune.

Spera să nu fie vorba despre gelozie; la venire, fusese atât de surprinsă că tânărul din Queensland îi sărutase mâna în stil continental, încât nu apucase să observe reacţia lui Quinn.

Totuşi, era foarte clar că, în vreme ce Quinn şi Dean continuau să considere că se află la o întâlnire de afaceri, tânărul Derek părea mai interesat de prezenţa ei din punct de vedere social.

Pe tot parcursul excelentei cine, îi făcu o curte asiduă, lăsându-i pe ceilalţi doi bărbaţi să se ocupe de afaceri. Se devotă exclusiv lui Alix şi nevoilor ei.

Era destul de stânjenitor, ca să nu spună mai mult.

Dar n-avea ce face pentru a scăpa de atenţii, cu excepţia unui comportament grosolan, dar întrucât considera propria prezenţă datorată exclusiv unui interes de afaceri, se mulţumi să-l ţină la distanţă pe tânărul Derek.

Lucru mai uşor de spus decât de realizat. Pe deasupra, unele mişcări ale capului şi expresia gurii îi aduceau aminte de fostul logodnic. Suficient ca Alix să fie nevoită să se concentreze să nu cumva să-i spună Bruce.

Era foarte tânăr. Mai ales prin comparaţie cu Quinn, care nu avea decât câţiva ani mai mult decât Derek şi Bruce, dar care manifesta o copleşitoare încredere în sine şi părea mult mai în vârstă. Era chestiune de maturitate, îşi spuse Alix şi se întrebă ce naiba o putuse atrage la Bruce la început.

Nu l-am iubit, recunoscu ea. Implicaţia imediată era că dacă ar fi fost să iubească pe cineva din nou, acela era chiar Quinn Tennant. Nu era cea mai înţeleaptă decizie, dar nu-i rămânea decât să-şi ia toate măsurile ca el să nu afle.

Deocamdată, asta nu era o problemă. Quinn se cufundase în discuţia cu Dean Sanderson, iar Derek...

— Îmi pare rău, dar n-am auzit, îi spuse ea lui Derek. Nepoliticos din parte-mi, dar gândurile îmi fugiseră în altă parte.

— Ar trebui să mă simt profund insultat, dar am să te

iert fiindcă eşti atât de drăguţă, replică el, cu o galanterie care începuse să fie obositoare. Te întrebam dacă vrei să dansăm.

Să danseze? Alix privi prin restaurant şi observă pentru prima dată că avea ring de dans şi că vreo câteva cupluri profitau deja.

— Da. Da, mi-ar plăcea. Peste câteva minute, îşi regreta sincer răspunsul necugetat. Stilul continental al lui Derek, adoptat în cursul unei călătorii de trei luni prin Europa nu era nici pe departe atât de irezistibil cum îşi imagina el.

Desigur, spaţiul era limitat, dar Derek nu avea nevoie de nicio scuză; o lipise de el, de parcă ar fi fost în mijlocul unei mulţimi, iar toate încercările ei de a-l descuraja nu fură luate în seamă.

În vreme ce se deplasau pe ring, braţele lui puternice o ţineau strâns şi-i putea simţi pasiunea, cu toate că ea nu încerca o senzaţie asemănătoare.

În cele din urmă, nu mai răbdă. îl împinse cu toată forţa şi îşi recăpăta spaţiul vital, spu**nându-**i că prefera să danseze astfel.

— Ah, nu fi atât de puritană, Alix, replică el. Sau eşti încurcată cu Tennant şi te temi să nu-ţi stric ploile?

— Nu-i cazul, răspunse ea. Nu adăugă că i-ar fi plăcut să fie, bănuind că tânărul Sanderson nu era suficient de perspicace să priceapă singur. Pur şi simplu, nu-mi face plăcere să dansez atât de aproape de cineva.

— Ei bine, mie-mi place. Dar se supuse dorinţelor ei şi, în restul timpului, nu spuse ceva care să-i solicite atenţia. Când se întoarseră la masă, spre uşurarea ei, Derek părea să fi renunţat parţial la intensitatea atenţiilor faţă de ea.

Mulţumea cerului pentru asta, mai ales că, la scurtă vreme după aceea, Quinn întrerupse discuţia cu bătrânul Sanderson şi o invită la rândul lui la dans.

— Îmi pare rău că seara a degenerat în aşa măsură **într-**o întâlnire de afaceri, îşi ceru el iertare, o dată ajunşi pe ring. De fapt, n-aş fi vrut să ne întâlnim cu cei doi, dar

avem unele lucruri de pus la punct. Trebuie să recunosc, prezenţa ta a fost extrem de favorabilă.

— Zău? Nu-mi dau seama în ce fel, se arătă Alix surprinsă. Se pare că toată contribuţia mea se reduce la faptul că am acaparat atenţia tânărului... Se opri, ridică ochii şi-i întâlni privirea zâmbitoare. Chiar asta ai plănuit, nu-i aşa? întrebă ea, ştiind deja răspunsul.

— De fapt, plănuit e prea mult spus, continuă Quinn. De fapt, voisem să cinăm singuri, dar. nu pot nega că diversiunea. mi-a permis să închei afacerile mult mai repede.

— Nu-mi prea convine să fiu utilizată pe post de diversiune. Implică desconsiderare.

— Ei bine, în cazul ăsta, îmi cer scuze, răspunse Quinn, fiindcă n-a fost cu siguranţă intenţia mea. De fapt, m-am gândit că s-ar putea să te bucure atenţiile tânărului.

— Deloc, izbucni ea.

— Îţi aduce aminte de cineva? îi ignoră tonul glacial şi continuă s-o conducă expert de-a lungul ringului. De fostul. logodnic?

— De fapt, da, recunoscu ea. Totuşi, nu-mi dau seama ce contează asta.

— Hm! Aş fi zis că gusturile tale s-au mai maturizat.

— Şi ce te face să crezi că nu-i aşa? se răsti Alix.

El râse gutural.

— Păi, n-am observat să-l fi ţinut la distanţă în timpul dansului.

— Poate că n-am avut încotro.

— Sau poate că ţi-a plăcut, propuse el altă variantă. Ridicând ochii, observă că privirea lui era teribil de rece.

— Şi dacă lucrurile ar fi stat aşa? replică Alix, cu o inversare de atitudine care o surprinse chiar şi pe ea. Tot nu văd de ce te-ai plânge, dacă situaţia ţi-a servit atât de bine interesele.

— Cine se plânge? După o pauză ce păru interminabilă, adăugă: chiar seamănă atât de bine cu Bruce?

— Numai aparent, răspunse ea.

— În mod clar, sunt atraşi de acelaşi tip de femeie, rânji el, şi n-au gusturi rele.

Alix îşi simţi inima palpitând şi era convinsă că toată lumea i-ar fi putut auzi bătăile puternice. Quinn trebuia să le fi simţit direct, prin materialul subţire al rochiei.

Apoi, de parcă le-ar fi auzit cu adevărat, mâinile lui îi încercuiră talia şi o traseră mai aproape, fără impetuozitatea pasionată a lui Derek, ci cu o blândeţe imperceptibilă, căreia nu i-ar fi putut rezista nici dacă ar fi vrut.

Ca la o comandă magică, muzica deveni mai lentă, îndemnându-i parcă să plutească pe micul ring. Alix era permanent conştientă de mâna lui ce-i susţinea spatele, de atingerea coapselor la piruete. De asemenea, se delecta cu mireasma trupului lui, ţinându-şi obrazul lipit de pieptul larg.

Era o aromă îmbătătoare, ca de vin vechi, şi o stârnea cu o intensitate alarmantă.

Îi cuprinse gâtul cu braţul stâng, jucându-se inconştient cu degetele prin părul lui.

I se părea că se vor contopi, purtaţi astfel de muzică. N-ar fi vrut ca senzaţia să aibă un sfârşit, ci să danseze etern, ca într-un vis fericit.

Dar visul fu spulberat.

— Hei, nu-mi adormi în braţe, îi şopti Quinn, revenind la o poziţie ceva mai convenţională.

Să adoarmă? Oare era orb. sau nu voia să priceapă? întâlni privirea ochilor verzi, scânteietori, năzuind să descopere în ei reflectarea propriilor sentimente; măcar o parte din fericirea pe care o încerca. Nici vorbă; Quinn privea deja altundeva, dând din cap în semn de răspuns semnelor făcute de Sanderson.

În clipa următoare, o conducea spre masă, părăsind cu uşurinţă, fără vreun aparent regret lumea magică pe care o populaseră împreună pe ring.

Spre surprinderea ei, redevenise brusc Quinn Tennant, omul de afaceri. Când îi auzi propunerea, să meargă toţi în apartamentul lui de la hotel, pentru un ultim

pahar, fiindcă avea acolo nişte schiţe pe care Sanderson senior ar fi dorit să le vadă, îi veni să plângă de frustrare.

Pe drum, se găsi în postură de barieră fizică, aşezată între Quinn şi Sanderson cel vârstnic, care-şi continuau discuţia de afaceri, în vreme ce Derek stătea în faţă, lângă şofer.

Ajunşi acasă, căpătă rolul ceva mai acceptabil de gazdă, turnându-le băuturi şi aşteptând în tăcere ca ei să studieze planşele. Dar asta nu dură mult. Dean Sanderson îşi anunţă intenţia de a se retrage şi toţi cei trei bărbaţi se ridicară în picioare.

— Îmi permiţi să te conduc până în cameră, Alix? se oferi Derek, iar ea rămase privindu-l prostită, prea tulburată ca să-i poată răspunde.

Ce ar fi putut spune? Căuta în minte o formulare de refuz politicos, când tăcerea fi ruptă de glasul baritonal al lui Quinn.

— Desigur, Derek, vorbi el potolit. Este chiar acolo. Şi făcu un semn spre dormitorul ei, cu o atitudine care spunea mult mai mult decât cuvintele.

Stânjeneala de pe figura ei se potrivea cu expresia de neîncredere a lui Derek. Ar fi putut să râdă de expresia feţei lui, dacă n-ar fi fost implicaţiile cuvintelor lui Quinn şi zâmbetul lui ironic.

— Înţeleg, spuse Derek încet. Ei bine, în acest caz. Vocea lui se stinse, în vreme ce pornise spre uşă, urmându-şi părintele, care părea amuzat de întreaga întâmplare. În prag, se opri, îi întinse mâna şi spuse: poate că o să ne vedem mâine, la spectacol, şi ieşi.

Alix rămase pe loc, îndurerată, în vreme ce Quinn se îndreptă spre bar, să reumple paharele. De parcă ar fi fost bătută şi incapabilă să accepte enormitatea întâmplării. Cum putuse să-i facă aşa ceva?

Când el reveni cu paharele, Alix îl primi pe al ei fără să se gândească, strângându-l spasmodic între degete, de parcă ar fi reprezentat o legătură cu realitatea îndepărtată. Să se fi înşelat? Dar era imposibil. Omul ăsta, Quinn Tennant – bărbatul pentru care începuse să aibă

sentimente – nu numai că o umilise dincolo de orice limită, dar acum îndrăznea să-i ofere de băut de parcă nimic nu s-ar fi petrecut.

Şi. râdea! Nu cu glas tare, dar îi vedea amuzamentul în ochi. Un rânjet ironic, răutăcios, provocat de ceea ce tocmai făcuse.

— E insistent; trebuie să recunoşti, spuse el.

— Nu-mi vine să cred. una ca asta, şopti ea, nedându-şi seama că vorbise cu glas tare. Ochii ei rămăseseră fixaţi asupra lui Quinn şi strângea paharul de parcă ar fi fost un colac de salvare. Sprâncenele lui se ridicară a întrebare.

— Eşti. eşti. nebun! şopti ea ceva mai tare. Mai rău. Eşti răul absolut. ticălos! Nu, ai depăşit şi stadiul ăsta. Avea ochii larg deschişi şi plini de lacrimi.

Râsul lui răsună ca un lătrat, reverberând aspru în liniştea încăperii.

— Probabil ai fost mai ataşată de Bruce decât crezusem, dacă te superi astfel că l-am pus la punct pe tânărul Sanderson.

— Mă lasă rece Bruce, replică ea. Însă tu. m-ai făcut să par uşuratică. doar pentru plăcerea de a-l umili pe Derek?

Ce fel de om eşti? Glasul ei atinsese intensitatea unui strigăt, apoi revenise la un ton şoptit.

— N-ai impresia că exagerezi? întrebă Quinn, cu paharul în mână, absolut calm şi netulburat.

O vreme, Alix îşi privi fix propria băutură, apoi mânia o împinse la acţiune. Dintr-o singură mişcare a încheieturii, îi aruncă în faţă conţinutul paharului, strigând:

— Exagerez? Îţi arăt eu exagerare, nemernic profitor! Nu pricepi ce ţi-am spus? M-ai făcut să par demnă de dispreţ şi dezgustătoare!

Quinn se retrase puţin şi, în loc să reacţioneze mânios aşa cum se aştepta ea, ochii lui căpătară o expresie meditativă. Apoi întinse o mână şi-i cuprinse bărbia, ţinând-o astfel încât s-o poată privi în faţă.

Alix încercă să-l pălmuiască, dar gestul se frânse sub influenţa hipnotică a acelor ochi. Degetele lui o traseră uşurel, abia perceptibil.

— Nu, şopti el. Nu eşti demnă de dispreţ şi în niciun caz dezgustătoare. Doar. foarte atrăgătoare.

Buzele lui urmară şoapta, căutândbeen-i gura, ca pentru a opri orice răspuns. O sărută pe-ndelete, hotărât, posesiv. O dată ce gura lui devenise stăpână pe situaţie, mâna eliberă bărbia lui Alix şi începu să coboare cu o atingere de fulg de-a lungul gâtului. Fiecare mişcare, fiecare atingere constituia un asalt voit senzual asupra fragilităţii simţurilor ei. Când mâna lui ajunse la baza gâtului, celălalt braţ îi cuprinse spatele.

În mintea ei se perinda un caleidoscop de emoţii, oscilând între iubire şi ură. Corpul însă nu avea de luptat cu aceeaşi confuzie. Cele mai intime senzaţii o împingeau spre supunere necondiţionată.

Quinn o strânse la piept. Trupurile păreau să se întrepătrundă, în vreme ce mâinile lui o mângâiau febril. Strigătul de opoziţie al creierului alterna cu şoapte de iubire.

Îl ajută să-i elibereze sânii, deşi o voce îi cerea să se oprească. Când degetele lui se încâlciră în fermoarul rochiei, mintea ei continua să-l lovească şi să-l respingă, dar trupul nu făcu niciun gest de opoziţie.

Gândul insista, „drac. drac. drac!”, dar buzele şoptiră cu totul altceva:

— Quinn. Quinn!

Rochia îi alunecă de pe umeri, ajutată de degetele lui nerăbdătoare. Fu urmată de restul articolelor de îmbrăcăminte.

Când o ridică în braţe şi o duse spre dormitorul lui, mintea îşi regrupă forţele şi Alix încercă să se opună. După ce o aşeză pe patul dublu, ea se rostogoli şi ateriză atletic pe partea opusă, sprintând pe uşă, în salon.

Quinn o prinse cu uşurinţă şi încercă s-o sărute din nou, în tăcere. Nu era nici aspru, nici excesiv de blând, dar insistenţa şi priceperea demonstrate depăşeau cu mult

capacitatea de rezistenţă a lui Alix.

Îi simţea din nou căldura trupului, de parcă ar fi luat foc sub atingerea degetelor magice, cercetătoare şi a gurii lui înrobitoare.

Deşi se afla în pragul deplinei capitulări, îşi adună toată tăria psihică pentru a ridica o ultimă redută.

— Prea bine, domnule Tennant. ia ce ai plătit, gâfâi ea, devenind rigidă. Era sigură că el urma s-o posede. Dar n-avea să capete decât trupul. Alix nu putea, nu voia să-i permită nimic mai mult.

— Plătit? Cuvântul îi scăpă de pe buze ezitant, demonstrând cât de departe era de conştiinţa activă. Apoi se depărtă de ea; mâinile lui îi atinseră umerii doar pentru a o împinge cu brutalitate.

Ochii lui ardeau ca focurile verzui ale iadului. Apoi deveniră dispreţuitori. Se răsuci pe călcâie şi intră în camera lui, trântind uşa.

O vreme, Alix rămase împietrită, tremurând. Apoi, neputându-şi controla plânsul, se aplecă şi-şi adună lucrurile, retrăgându-se în sanctuarul nesigur al propriei camere.

Primul gând care-i încolţi în minte fu să caute cât mai curând un bilet de avion. Fără să se mai îmbrace măcar, puse mâna pe telefon şi ceru legătura cu agenţia. Trebuia să existe un avion care să plece acum, imediat.

Dar nu era. Când primi în sfârşit legătura, un funcţionar plictisit o anunţă că următoarele două curse erau programate pentru dimineaţa următoare; şi oricum nu mai exista niciun loc. Rezervări nu se mai puteau face decât cel mai devreme pentru după-amiază.

Alix trânti receptorul sub influenţa furiei paroxistice şi a ruşinii. Nu putea rămâne! Era pur şi simplu imposibil. Să fie nevoită să-l înfrunte pe Quinn Tennant a doua zi?

Se îmbrăcă şi începu să îndese puţinele lucruri în valiză, de-a valma, neţinând seama că se vor şifona.

Apoi o podidiră lacrimile, ca un torent care-i împiedica orice posibilă acţiune. Cum lăsase lucrurile să meargă aşa de departe? Cum de o trădase astfel propriul

ei trup. şi cum de-l condamnase pe Quinn pentru ceea ce amândoi îşi doriseră?

Perna se umezise de lacrtimi, dar uitase de ideea fugii imediate. Încotro să se ducă la ora trei dimineaţa?

Chiar şi acum, putea simţi parcă atingerile lui Quinn, se înfiora la amintirea mângâierilor acelor degete minunat de blestemate. Buzele îi erau umflate. Niciodată în viaţă nu mai fusese atât de excitată, niciodată nu fusese atât de vulnerabilă. sau atât de umilită.

Nu era total lipsită de experienţă. Ar fi trebuit să-l poată stăpâni pe Quinn, fără să recurgă la insulte. Retrospectiv privind, propria ei năzuinţă o egalase pe a lui, cu diferenţa că el se stăpânise mai bine.

Împingând **într-**o parte valiza pe jumătate plină, se întinse pe pat şi retrăi experienţa iar şi iar în minte. Cugetă la ce alte cuvinte sau acţiuni ar fi putut apela. Îşi permise să viseze cu ochii deschişi la ce **s-**ar fi petrecut dacă tăcea din gură, lăsând pasiunea să se exprime. O clipă, îşi dori că aşa să fi stat lucrurile.

Care era realitatea? O distrugere completă. Ce credea Quinn despre ea? Mai mult, ce impresie îşi va face mâine. astăzi? Adormi cu întrebarea asta în minte.

— Alix. micul dejun peste douăzeci de minute!

Deschise speriată ochii umflaţi de somn. Să fi fost Quinn? Probabil că el vorbise. Îngheţă. Gura i se deschise şi se închise la loc, fără să scoată vreun sunet. Se ridică în capul oaselor, cu ochii la uşă.

— Alix? Glasul nu exprima mânie, nici dispreţ. Doar o urmă de nelinişte. Te simţi bine?

— Da. da, reuşi ea să bâlbâie un răspuns.

— Perfect! Douăzeci de minute. sau ai nevoie de mai mult timp?

— Nu. nu, e suficient, răspunse ea, precaută. Doar. Cât e ceasul?

— Şase şi jumătate. Să fi fost un început de chicoteală în răspunsul acela prompt? Probabil că minţea. De ce naiba **s-**o trezească la o oră atât de nepotrivită?

— Şase şi jumătate? începu ea, dar apoi rămase

tăcută. Vinovăţia cu care adormise o sufocă.

— Aşa am spus. De astă dată fu sigură că vocea lui era înecată de râs. Haide, fetiţo! Nu-i chiar aşa de devreme. Concursul începe curând, aşa că sări în picioare şi grăbeşte-te niţel, altfel ai să pierzi jumătate din spectacol. Şi nu uita să-ţi iei pantofii comozi; o să ai nevoie de ei.

Şi plecă. Alix ştiu fără să-i fi auzit paşii pe mocheta groasă.

Îi trebui mai puţin de douăzeci de minute, însă rămase în cameră, frământându-se progresiv şi supărându-se pe sine din cauza asta, până ce el bătu iar în uşă, strigând:

— Micul dejun a sosit. Eşti gata?

— Da, îşi luă ea inima-n dinţi, deschise uşa şi ieşi.

Quinn o privi de pe scaunul lui de la masă, se ridică agale şi-i ţinu scaunul. Purta pantaloni confortabili de doc şi o cămaşă subţire, pe jumătate descheiată, lăsând la vedere un lănţişor de aur. Încălţase o pereche de pantofi comozi, din piele moale. Alix nu dădu atenţie hainelor; o interesa mai mult expresia de pe figura aspră, frumoasă, încercând în zadar să descopere semne ale stării lui de spirit.

Pierdere de vreme. Ochii verzi o cercetară amical, apoi el dădu din cap în semn de aprobare faţă de ţinuta ei şi o pofti să se aşeze.

Măsuţa era plină de platouri. Grătare, ouă, pâine prăjită unsă cu unt, gogoşi, cârnăciori costiţă şi tot soiul de condimente. Mai existau un ceainic şi o cană mare de cafea, precum şi tacâmuri.

— Dumnezeule! exclamă ea involuntar. Chiar se aştepta ca ei doi să dea gata toate astea? Imposibil!

Quinn chicoti.

— Nu privi – înfulecă, o îndemnă el liniştit. Nicio grijă, o să-ţi rămână loc şi pentru vată de zahăr şi ce s-o mai găsi la expoziţie.

Alix clătină din cap. Nu părea posibil, dar vorbele lui avuseseră darul de a-i stârni foamea, aşa că-i urmă

exemplul. Quinn mânca repede, dar îngrijit; destul de iute, mare parte din feluri dispăruse de pe masă, iar el se întindea după ibricul de cafea.

— Sau preferi ceai? vru el să ştie. Nu eram sigur, aşa că am comandat şi una şi alta.

— Ah, nu. e bine cafea, spuse ea, după o scurtă pauză, fiindcă avea gura plină. Răspunse din cap la obişnuitele întrebări legate de frişcă şi de numărul bucăţilor de zahăr. În vreme ce-şi beau cafeaua, Alix fu din nou cuprinsă de nelinişte.

— Eu.a. aseară… începu ea nervoasă.

— Las-o baltă. Vocea lui era blândă, calmă, totuşi în ea se simţea duritate.

Alix îşi adună forţele. Nu putea. pur şi simplu n-avea cum să-şi petreacă ziua cu el fără să-i arate părerea de rău. N-avea voie.

— Nu vreau să uit, relua ea şi se grăbi să-şi termine vorba înainte ca el **s-**o întrerupă: aseară. a fost… a fost minunat. Iartă-mă. pentru cum am reacţionat.

Una din sprâncenele stufoase se ridicase a nelămurire, dar Quinn nu răspunse. Păru doar să se aşeze mai confortabil pe scaun, fixâ**nd-**o cu ochii lui verzi.

— Adică. ce voiam să spun. se bâlbâi ea, a fost vina mea. şi n-am crezut ceea ce ţi-am spus la sfârşit.

— Ah. Atâta tot, doar acel sunet care ar fi putut fi confundat cu un suspin.

Alix ezită, apoi trase aer în piept şi concluzionă:

— Ei bine, oricum, îmi pare rău.

— Eu decid!

— Poftim? N-am înţeles, spuse ea.

— O **s-**o fac când vreau eu! Asta ai vrut să spui, chiar dacă n-ai rostit vorbele. Quinn zâmbi prietenos. Nu lua o atitudine defensivă, Alix. Nu încerc să provoc altă ceartă. Zâmbi din nou şi pe figura lui nu se vedea decât amiciţie adevărată. Şi mie-mi pare rău, dacă te ajută cu ceva. Acum, vrei să trecem peste asta şi – iartă-mi exprimarea – să ne ducem la câini?

— Dar.

— Niciun dar! **S-**a terminat. **s-**a dus. gata. Acum, grăbeşte-te, altfel nu n-am să-ţi cumpăr vată de zahăr. Se îndepărta deja de masă, iar Alix n-avu altă soluţie decât să-l imite.

Enervant om, îşi spuse ea, în vreme ce-şi aduna lucrurile în poşetă şi se grăbea să-l urmeze. Arogant, enervant şi.

Maşina închiriată îi duse pe terenul complexului expoziţional din Brisbane şi, după ce-i dădură instrucţiuni şoferului, Quinn o conduse pe Alix direct la expoziţia canină, ajungând exact în clipa când primul câine intra în arenă.

— În ultimul moment, murmură el caustic.

Încă două secunde şi ai fi fost obligată să-ţi cumperi singură vata de zahăr, tânără doamnă.

— Sunt întotdeauna punctuală, replică Alix, **într-**o stare de spirit mult îmbunătăţită de perspectiva spectacolului şi de aparenta acceptare a scuzelor pe care i le prezentase lui Quinn. Reuşise cumva să dea deoparte resentimentele apărute în noaptea precedentă.

— Încă o caracteristică prin care te diferenţiezi de turmă, remarcă el caustic şi se întoarse să observe deciziile arbitrilor.

Următoarele două ceasuri, conversaţia nu mai atinse teme personale, ci se învârti în jurul câinilor, punctajelor obţinute şi interesului lor comun pentru rasă. Quinn părea să-i cunoască pe aproape toţi participanţii şi pe mulţi îi salută politicos, dar aceştia erau prea ocupaţi ca să se oprească să stea de vorbă.

Alix era încântată. Se afla acolo, împreună cu Quinn, toate diferendele fuseseră date uitării şi amândoi erau relaxaţi, ca **într-**un concediu.

— Totuşi, trebuie să recunosc, **s-**ar putea să fie o prejudecată, admise ea cu glas tare. Quinn se întoarse **s-**o întrebe ce voise să spună, dar fu oprit de o voce foarte familiară.

Michelle! Alix se înfioră. Ar fi trebuit să se aştepte – de fapt chiar o făcuse, în subconştient – totuşi nimic n-ar fi

putut-o pregăti pentru neplăcerea realităţii.

Michelle o ignoră pe Alix şi se duse direct la Quinn, sărutându-l lasciv pe buze – un sărut pe care el nu făcu niciun efort să-l evite. Numai Michell era capabilă să vină la spectacolul canin îmbrăcată în alb. Sau cel puţin, numai ea era capabilă să păstreze aspectul proaspăt şi imaculat al hainelor.

Îşi reproşă atitudinea zburlită cu care primise salutul întârziat al brunetei.

— Bună, Alix. Nu ştiam că vei fi prezentă la spectacol.

Nu-i răspunse, dar dădu din cap în semn de salut, iar Michelle se grăbi s-o dea uitării, preocupată să acapareze din nou atenţia lui Quinn. Cu o familiaritate care-i provocă lui Alix mare nelinişte interioară, nou-venita i se anină de braţ şi se lipi de el, şoptindu-i la ureche ceva ce-i provocă un scurt hohot de râs.

S-o ia naiba! S-o înghită iadul! îşi spuse Alix, dorindu-şi să aibă tăria de a se ridica şi de a pleca, lăsându-i să se giugilească-n voie. Desigur, nu fu capabilă.

O mână îi prinse cotul şi ea tresări, alarmată. Întorcându-se, dădu de faţa zâmbitoare a lui Derek Sanderson.

— Ei bine, bună dimineaţa, zâmbi el. Mă aşteptam să te întâlnesc aici. Hai să-ţi fac cinste cu o răcoritoare.

O trăgea deja după el, când Alix se opri. Nu putea să dispară fără o vorbă, cu toate că până mai adineauri tocmai aşa ceva voise să facă. Când îi spuse lui Derek, acesta se mulţumi să ridice din umeri, se întoarse spre Quinn şi-l strigă. Apoi, arătând spre Alix şi spre sine, mimă gestul băutului.

Quinn ridică o sprânceană şi zâmbi strâmb, dar privirea lui avea implicaţii aproape sinistre. Apoi le făcu un semn nepăsător de aprobare şi se întoarse din nou spre Michelle.

Atâta pagubă, îşi spuse Alix amărâtă. Ei bine, poate că asta merita, iar compania lui Derek era oricum preferabilă prezenţei lui Michelle.

Dacă simţise că reprezintă doar o soluţie de moment, Derek nu lăsă să se vadă, ci se arătă gata să-şi reia insistenţele de aseară. Luând-o de mână, îşi făcu loc prin mulţime spre un chioşc unde putură să stea jos, fără să se mai lupte cu aglomeraţia de afară.

La lumina crudă a zilei, izbitoarea asemănare cu Bruce era mai puţin vizibilă, dar ieşea în evidenţă şi lipsa lui de maturitate. Alix începu să regrete că nu rămăsese să urmărească spectacolul canin. Când sugeră ideea, Derek o respinse.

— Să nu-mi spui că eşti la fel de obsedată de câini ca şi Quinn! La el, nu mă deranjează; de fapt, asta mi-a permis să vă găsesc.

Dar nu cred că vrei să-ţi pierzi toată ziua urmărind o gaşcă de obezi plimbându-şi javrele?

— Ba chiar asta vreau să fac, replică ea. Măcar până se termină concursul prepelicarilor, fiindcă am unul cel puţin la fel de bun ca oricare din cei prezentaţi.

Chiar dacă fără mare bunăvoinţă, o conduse înapoi la spectacol, dar spre uimirea ei nu dădu vreun semn de stânjeneală. Nici nu tăcu – iar asta era cel mai rău. I-ar fi putut suporta compania, dar flecăreala continuă combinată cu căldura îi provocară o durere cumplită de cap.

Printr-o întâmplare nefericită, se aşezaseră exact vizavi de locul unde stăteau Michelle şi Quinn. Tocmai dădea din cap ca răspuns la una din glumele nesărate ale lui Derek şi-şi apăsase pleoapele cu degetele, pentru a calma durerea, când, ridicând ochii, observă privirea fixă a lui Quinn, concentrată nu asupra câinilor ci asupra ei. Sau i se păruse? Durase o fracţiune de secundă, aşa că nu putea fi sigură.

Apoi, spre surprinderea ei, o privi din nou – fără putinţă de a se înşela, de astă dată – făcându-i cu ochiul! Luând-o de braţ pe Michelle, se aplecă şi-i şopti ceva, apoi o conduse spre locul unde stăteau Alix şi Derek.

Când Quinn le făcu prezentările, Derek se arătă interesat, dar spre uimirea lui Alix, Michelle păru chiar mai impresionată şi îşi revărsă farmecele cu atâta dărnicie

încât Derek căzu în admiraţie.

Alix se străduia încă să priceapă ce se petrecuse, când Quinn îi luă braţul şi o trase de acolo, pretinzând că ar fi mai bine să se ferească de soare. Dacă le-ar fi observat plecarea, Derek ar fi rămas surprins.

Se aflau deja la vreo sută de metri distanţă şi continuau să se îndepărteze, când, ridicând ochii, Alix constată că el chicotea amuzat, de parcă ar fi auzit cel mai bun banc.

— De ce râzi? întrebă ea brusc. Ce ai făcut?

— I-am spus lui Michelle că este mort după samoezi, chicoti Quinn. N-o să scape de ea toată după-amiaza.

— Nu-mi vine să cred! îşi manifestă ea surpriza. Dar. nici măcar nu-i plac câinii.

— Aha! Ştii asta, iar eu sunt la curent, dar crezi că o să-i spună şi lui Michelle? Şi râse din nou, nemaiascunzând nota răutăcioasă din glas. Era un aspect al personalităţii lui pe care nu-l cunoscuse încă şi, în ciuda plăcerii de a fi iar lângă el, se simţi puţin dezamăgită.

— Dar. de ce? întrebă ea.

— Ca să te scap de micul insolent. sau preferi să ne ai pe amândoi? replică el sarcastic. Aveam senzaţia că tânărul Sanderson îţi provoca dureri de cap.

— Într-adevăr, aprobă ea. Dar asta nu înseamnă nimic faţă de ceea ce vei primi de la Michelle, când o să-şi dea seama. Sau perspectiva nu te îngrijorează?

— Nu cine ştie ce, răspunse el, ridicând din umeri. Implicaţia nerostită, dar clară era că se simţea atât de stăpân pe situaţie încât putea să rişte o asemenea farsă. Se înfioră. Ce fel de bărbat era capabil să-i facă una ca asta femeii la care ţinea? Nu se potrivea cu cel pe care-l ştia ea. şi totuşi.

Dintr-odată, pricepu tot umorul situaţiei şi începu să râdă. Întâi înfundat, apoi din toată inima, iar Quinn i se alătură. Nu-l mai vedea din pricina lacrimilor care-i umpluseră ochii. Se împletici, dar el o ajută să-şi revină.

Restul timpului petrecut la expoziţie se dovedi o încântare pentru Alix. Quin părea să fi renunţat la toată

seriozitatea şi sobrietatea sa şi devenise aproape copilăros. Se tratară cu vată de zahăr, napolitane şi o mulţime de alte aiureli, inclusiv nişte tentante mere caramelizate, cărora niciunul nu le putu rezista. Colindară peste tot. Intrară în multe pavilioane expoziţionale, pe care singuri nu le-ar fi vizitat niciodată – agricole şi comerciale.

— Nu m-am mai distrat aşa de la şaisprezece ani, îi mărturisi Alix lui Quinn, când se întoarseră la hotel, după-amiază târziu. Abia aştept să fac un duş; mă simt de parcă aş fi luat cu mine jumătate din praful de la expoziţie.

— Ei bine, nu ştiu cu ce s-au ales ceilalţi vizitatori, fiindcă restul s-a lipit de mine, zâmbi el. Bine că avem camere separate, altfel ne-am război să cucerim dreptul de a intra primul în baie. Apropo, ai pierde confruntarea, deoarece nu-s gentleman în asemenea cazuri. Apoi îi aruncă un zâmbet strâmb şi continuă: totuşi, dacă mă gândesc mai bine, aş putea fi convins să împart.

— Nu, mulţumesc, râse ea. Sunt în stare să mă spăl singură pe spate. Sper doar să nu fie vreo problemă cu apa, în Brisbane; cred că am să rămân destul de mult sub duş.

— Nu cred că va fi o problemă, la acest hotel. Ai doar grijă să fii gata pe la şase şi jumătate. Deseară vom încerca să cinăm fără să ne lăsăm deranjaţi de afaceri. Mi-ar conveni ceva liniştit şi paşnic – şi nu prea târziu.

— De acord cu propunerea, replică Alix şi se retrase în cameră.

Rămase cam jumătate de ceas sub duş şi apoi aţipi puţin. Însă nu înainte de a-şi aranja părul astfel încât să se poată usca. Habar n-avea ce înţelesese Quinn printr-o cină „liniştită şi paşnică”, dar îşi imagina că putea fi orice, de la nişte mâncare chinezească la pachet, până la un mic restaurant cu atmosferă liniştită.

Spera să fie ultima variantă şi se bucura că-şi adusese o rochie potrivită pentru o astfel de ocazie.

Tocmai revenise în salonul apartamentului, când telefonul începu să sune, iar Quinn îşi vârî capul pe uşa camerei lui.

— Te rog, răspunde, Alix. Voi fi gata imediat.

Ridică receptorul, se prezentă şi nu fu surprinsă când cineva întrebă de Quinn. Tocmai voia să-l cheme, când el intră şi-i luă receptorul din mână. Părea puţin agasat.

Totuşi, de la primele cuvinte arătă o schimbare de dispoziţie, şi anunţă încântat că planurile lor aveau să sufere modificări importante.

Capitolul 1

— Jimmy, bătrâne pădurar! Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-am cum să trec prin Brisbane fără ca tu să afli, izbucni Quinn.

Apoi, după câteva secunde, continuă:

— Este aici? Fantastic! Mă mir că nu te-am văzut la spectacol…

— …Păi, sigur că are loc în weekendul viitor; doar nu credeai că o să-l aducem pe Andrew atât de departe ca apoi să-l lăsăm baltă.

— …Astă-seară? Păi. Îi aruncă o privire lui Alix, în care se amesteca atitudinea încrezătoare a bărbatului sigur pe sine cu entuziasmul unui băieţel. Da, bine, amice. Cam **într-**o oră – dar n-o să stăm mult; am alte planuri, iar mâine mă aşteaptă un drum lung. Perfect! Pa.

Tocmai voia să lase telefonul, când primi o ultimă întrebare, fiindcă o privi iar pe Alix, de astă dată parcă preţui**nd-**o, înainte de a răspunde.

— Da, excepţional de frumoasă, vorbi el în receptor. Dar n-o să-ţi placă, bătrâne; are un prepelicar.

— Asta-i un fel de recomandare? întrebă ea cam acid. Nu mi-am dat seama că cercul tău de cunoscuţi judecă fetele după câinii pe care-i posedă.

Râsul lui fu atât tare, cât şi complet neprefăcut.

— Aşa procedează Jimmy Grove, îi explică el, dar nu-ţi face probleme din pricina asta.

Este prea în vârstă pentru tine şi are o soţie minunată, pe care o iubeşte. Îi plac weimeranerii mai mult decât orice.

— Ei bine, atunci este la adăpost în faţa mea, ricană ea.

N-aş fi avut probleme cu vârsta şi poate nici cu nevasta, dar dacă este stăpânul unui weimeraner.

— Bună fată! chicoti Quinn. Ţine seama de priorităţi şi ai să ajungi departe. Cred că am face mai bine s-o ştergem. Jimmy stă tocmai la mama naibii, în capătul celălalt al oraşului şi o să pierdem toată noaptea pe drum dacă nu plecăm îndată.

— N-ai prefera să mergi singur? vru Alix să se asigure. Nu era convinsă că va fi binevenită.

— Nu fi ridicolă, i-o tăie el. Ţi-am promis o cină. În afară de asta, Andrew este posesor de prepelicar, aşa că o să-i depăşim numeric pe Jimmy şi pe Sheila. Apoi, oricum va trebui să-l cunoşti pe Andrew cât de curând, fiindcă el arbitrează concursul de săptămâna viitoare – sau te-ai răzgândit în privinţa participării?

— Sigur că nu! Indignarea ei era atât de vizibil simulată, încât amândoi izbucniră în râs. Apoi Quinn îi înmână poşeta şi o conduse spre uşă.

Pe drumul ce traversa oraşul, Quinn îi destăinui că Jimmy Grove era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui şi asociat de afaceri, nu în ultimul rând pentru că ambii erau mari amatori de vânătoare şi de câini.

Andrew Jamieson, era un avocat din Perth, semiretras, considerat printre cei mai buni arbitri din ţară, atât la câini utilitari cât şi la câini de aport.

— Dar să nu-ţi închipui că-l poţi vrăji, o atenţionă el, zâmbind. Dacă vrei să demonstrezi că Nick nu-i doar câine de companie, va trebui s-o faci corect.

Alix îi aruncă o privire mânioasă, pe care el n-o observă fiindcă îşi îndreptase atenţia spre drum, dar se abţinu să spună ceva. „Aşteaptă numai, Quinn Tennant", îşi zise ea. Restul drumului, se consolă gândindu-se la mutra lui, când Nick va dovedi ce poate. Făcuse câteva exerciţii şi se asigurase că Nick era gata de concurs.

„Şi să vezi atunci surpriză, domnule Ştie-tot!", murmură ea şi chicoti văzând figura lui nelămurită.

Ajunşi acasă la Jimmy Grove, Alix încercă să stea deoparte, lăsându-i pe cei trei prieteni să se salute cu

entuziasm. Dar după ce-l întâmpinase pe

Quinn, bărbatul scund, cu păr cărunt îi aruncă o privire autoritară şi declară:

— Pe asta va trebui **s-**o iei de nevastă, amice. Pe cinstea mea! Spre amuzamentul celorlalţi doi şi totala stânjeneală a lui Alix, îi dădu ocol, enumerâ**ndu-**i calităţile, de parcă ar fi fost la un concurs canin. Singurul defect vizibil este gustul ei în materie de câini, chicoti bărbatul, dar asta ar trebui **s-**o ridice în ochii tăi.

— În ochii mei este perfectă, răspunse Quinn, iar Alix ridică ochii uimită şi observă că o privea cu o căldură aparte. Era aproape insuportabil, după ironiile gazdei; se simţi prinsă în capcana magnetică a ochilor verzi, genunchii i se muiară şi mintea i se înceţoşă.

— Personal, interveni al treilea bărbat, Andrew Jemieson, nu ştiu dacă ăsta-i un compliment. Sunt înclinat să cred că se pricepe mai bine la câini decât la bărbaţi, dacă te place, Quinn.

O fată aşa de frumoasă are nevoie de un bărbat distins, matur, nu de un căţelandru ca tine.

— Dacă o să continuaţi pe tonul ăsta, ca doi ţapi bătrâni, nu cred să existe femeie pe lume care v-ar accepta. Alix se întoarse spre uşă şi întâlni privirea prietenoasă a unei femei slăbuţe, cu păr alb, care-i zâmbea şi-i întindea mâna în semn de bun venit.

— Eu sunt Sheila Grove, spuse ea. Ăla mic şi gălăgios e soţul meu, Jimmy, iar cel înalt şi uscăţiv este Andrew Jamieson. Vino să ţi-o prezint pe soţia lui şi, în vreme ce ei o să inspecteze căţeii, noi o să bem ceva. De fapt, dacă suntem norocoase, poate că vor rămâne acolo. Ruşine, Quinn Tennant, nici măcar n-ai prezentat-o cum se cuvine înainte de a-i slobozi pe bătrânii desfrânaţi asupră-i.

— N-am avut nicio şansă, se apără el, aplecâ**ndu-**se **s-**o sărute pe obraz. Vom veni toţi la băuturi. I-am văzut pe spălăciţii aia cărora Jimmy le spune câini.

Următoarea jumătate de oră fu animată de argumentele şi contraargumentele stăpânilor privind meritele fiecărei rase, iar Alix luă parte la conversaţia

generală fără nicio reţinere. Ann Jamieson, o femeie deşirată, suplă, totuşi plină de viaţă, se dovedi la fel de interesantă, iar atmosfera vioaie, amicală şi lejeră îi aminti lui Alix de întrunirile de acasă, când părinţii ei mai trăiau.

Singurul relativ tăcut era Andrew Jamieson, aparent adâncit în gânduri şi neatent la veselia generală.

— McLean! exclamă el dintr-odată, întrerupândndu-l pe Jimmy la mijloc de propoziţie. O ceruri. eşti din Melbourne, nu-i aşa? Şi continuă fără să aştepte răspunsul: acum mi-am adus aminte. Eşti fiica lui Doc McLean. Ah, Quinn, de data asta chiar ai dat lovitura! Tatăl ei era unul dintre cei mai pricepuţi crescători de labradori, înainte de a se dumeri şi de a trece la prepelicari.

Apoi râse de expresia niţel uimită a amicului.

— Şi habar n-aveai, nu-i aşa? Ha! Să-ţi mai spun o noutate – tatăl fetei ăsteia i-a crescut pe ambii bunici ai căţelei tale roşcate. Probabil că Alix îi cunoaşte pedigriul mai în amănunt decât tine.

Quinn se alătură râsului general, cu toate că se râdea pe socoteala lui, dar Alix îi surprinse privirea suspicioasă de mai multe ori în ceasul care urmă.

Totuşi, nu-i spuse nimic şi nici nu prea avu şanse s-o facă. Andrew Jameson o monopolizase, amintindu-şi vânătorile la care participase de-a lungul timpului cu tatăl ei. Majoritatea expediţiilor avuseseră loc înainte ca ea să se nască. Alix se străduia să-l abată de la povestiri care ar fi putut să amplifice suspiciunile lui Quinn; nu dorea ca el să afle înainte de concurs prea multe despre propriile ei participări.

La un moment dat, Sheila Grove întrerupse conversaţia pentru a-i invita să rămână la cină, iar Quinn acceptă, după ce-i ceruse părerea din priviri. Însă imediat după masă, se scuză că trebuia să se culce devreme şi ajunseră la hotel nu mult după ora zece.

Pe parcursul drumului, spre surprinderea ei, Quinn nu suflă nicio vorbă despre noutăţile aflate.

Îşi formulase deja în minte răspunsuri pentru orice întrebare de-a lui, dar nu fu cazul.

Ajunşi în apartament, Quinn se mulţumi să-i spună că se simţise foarte bine cu toată schimbarea de plan, iar ea se declară de acord.

— Un păhărel înainte de culcare? o tentă el, sau e prea târziu şi vrei să te culci?

— Cinstit, nu mi-ar displăcea un strop de Xeres, replică Alix, cu toate că nu simţea nicio tentaţie, doar fiindcă astfel găsea o scuză pentru a prelungi seara aceea atât de plăcută.

Fusese atât de reuşită mai ales datorită neprevăzutului. Descoperise o nouă faţetă a personalităţii lui, din multe puncte de vedere cea mai simpatică.

Fusese mai. copilăros, mai degrabă zâmbitor, mai deschis. Indiferenţa omului de afaceri fusese lepădată ca o haină inutilă, împreună cu asprimea lui masculină, care o atrăgea şi o dezgusta în acelaşi timp. Chiar şi acum, în camera de hotel, acolo unde cu o seară în urmă existase o atmosferă de senzualitate dezlănţuită, simţea doar lejeritatea confortabilă a plăcutei experienţe comune.

După ce-i aduse paharul, Quinn se duse la fereastră şi-şi savură propria băutură privind la traficul aglomerat al oraşului. La început, Alix avu impresia că era supărat pe ea, dar curând îşi dădu seama că pur şi simplu se bucura de liniştea plăcută a camerei luxoase. Nu simţea nevoia de a vorbi sau de a acţiona în vreun fel.

Întreaga scenă era atât de domestică, în comparaţie cu incidentele tumultuoase ale nopţii precedente, încât simţi că i se pune un nod în gât. Dacă ar fi plănuit să facă dragoste cu ea, în seara asta ar fi fost tandru şi blând. Dar ar fi avut vreo importanţă? În adâncul fiinţei sale, ştiu că ar fi fost o mare diferenţă. Doar gândul fusese suficient **s-**o incite.

Privi**ndu-**l numai, Alix simţea o furnicătură în pântece, o căldură care-i cuprindea progresiv tot corpul.

Ar fi vrut să se ridice şi să se apropie de el, să-şi împletească degetele în părul zburlit de culoarea tutunului, să-i simtă încordarea muşchilor cefei şi umerilor, să-i savureze mireasma masculină, îngemănată cu propriul

ei parfum, mai suav.

Retrăia ca în vis senzaţiile mângâierii degetelor lui, atingerile buzelor fierbinţi, iar întreaga tensiune se dizolvase, aşa că nu rămânea decât încântarea care-i cuprinsese trupul. Cu ochii închişi, impresia era atât de reală, încât se trezi suspinând. Apoi deschise pleoapele şi descoperi că el se întorsese şi o privea întrebător.

— Te simţi bine? vru el să ştie, iar glasul suna mângâietor ca briza mării.

— Da, îl asigură, brusc conştientă de impresia pe care ar fi putut s-o lase asupra acestui bărbat cu experienţă, puţin ruşinată de propriile sentimente.

— Cred că eşti mai obosită decât vrei să recunoşti, spuse el blând. Şi abia dacă te-ai atins de băutură.

— Într-adevăr, rosti ea ezitant. Crezusem. că o să-mi placă.

— …până s-o ai dinainte – reacţie tipic feminină. În vreme ce ea ridica paharul la buze, adăugă: şi nu scrie nicăieri că dacă băutura a fost turnată trebuie s-o şi bei.

Traversă încăperea şi-i luă paharul din mână.

Îl puse pe masă şi apoi se întoarse la fereastră şi la tăcerea enigmatică de mai înainte.

Câtăva vreme, nimeni nu spuse nimic, fiecare cu propriile gânduri. Alix n-avea habar la ce cugeta el, dar se bucura că – măcar de astă dată – nu părea să facă vreun efort de a-i citi gândurile. Dacă ar fi făcut-o, ar fi avut un şoc, zâmbi ea pentru sine. Sau poate că ştia deja cât de mult o tulbura simpla lui prezenţă?

Greu de imaginat, mai ales dacă ţinea cont de reacţia ei aproape isterică de ieri, totuşi probabil că nu era complet orb la atracţia pe care o exercita asupra ei. Şi viceversa. Deşi nu ştia ce pondere avea elementul pur fizic. Exista vreo şansă să apuce ziua în care el să-i răspundă cu aceleaşi sentimente?

Lucrul era posibil, cu toată teama pe care o manifesta destul de vizibil faţă de femei, aşa cum indicau ultimele lui remarce. Să fi fost cu adevărat atât de cinic?

Cu ochii din nou închişi, se cufundă iar în reveria

prezenţei lor în acea cameră de hotel, eliminând toate opreliştile create de convenţiile sociale.

Alix se considera o femeie relativ de modă veche, mai cu seamă în privinţa relaţiilor premaritale. Însă faţă de Quinn, inhibiţiile ei erau pur intelectuale şi îşi dădea seama că ar fi putut fi uşor îndepărtate de acel elan emoţional.

Bruce nu-i stârnise niciodată asemenea pasiune, de fapt nici nu se obosise să încerce. Totuşi nu putea fi sigură nici că o asemenea tentativă existase la Quinn. Fusese vorba de atracţie fizică şi în acest domeniu reuşise pe deplin. Zâmbi în gând, apoi tresări simţind o atingere pe mână.

— Nu sări-n sus; n-am de gând să te violez, o linişti Quinn. Ai adormit încă o dată, zâmbi el. Şi nu-i locul potrivit. Treci în pat, şi nu te mai preocupa să pui ceasul să sune. Nu-i chiar aşa important să ne trezim foarte devreme. Dacă ajungem acasă până pe la cinci-şase, totul va fi în regulă, aşa că poţi să dormi cât doreşti.

Înainte ca ea să poată spune ceva, o împinse spre cameră, o sărută uşor pe frunte, de parcă ar fi fost copil mic şi închise uşa în urma ei. Ea reuşi să îngaime un „noapte bună” înainte de a rămâne singură.

Dezbrăcându-se încet, se întinse pe pat, cu ochii larg deschişi, gata-gata să fie copleşită de năzuinţă.

Fanteziile ei păruseră atât de reale, atât de tandre, încât ignorarea lor echivalase din partea lui aproape cu o insultă. Resentimentul crescu în mintea ei, până ce fu potolit de logică.

— Dumnezeule! şopti ea. Aseară îl împroşcai cu insulte fiindcă încercase să te posede, iar acum eşti gata să faci acelaşi lucru pentru că n-a mai încercat. Nu-i de mirare că are păreri critice la adresa femeilor; dacă ar fi să ne luăm după reacţiile tale, e perfect îndreptăţit!

Dar logica n-avea nicio influenţă asupra furnicăturilor din trupul ei, în vreme că continua să se gândească la Quinn, dorindu-şi să nu fi proferat acele insulte, să-l vadă intrând pe uşă, luând-o în braţe şi

dăruindu-i iubirea de care avea atâta nevoie.

Senzualitatea gândurilor o făcu să tresară la cel mai neînsemnat zgomot şi să adoarmă cu greutate. Speriată că ar putea veni şi la fel de temătoare că n-o să apară. Încetul cu încetul, se cufundă într-un somn adânc, odihnitor, din care nu se trezi decât atunci când organismul ei tânăr decise că fusese suficient.

Ceasul de mână îi arătă că era deja aproape ora zece, aşa că sări din pat, făcu un duş şi îmbrăcă hainele de călătorie cu o eficienţă uimitoare. Cum de dormise atât de mult?

Intră în salonul apartamentului destul de neliniştită, şi constată că era singură. Unica urmă a prezenţei lui Quinn era un bileţel care demonstra că plecase de câteva ceasuri.

„Sper să nu dormi PREA mult, scria el. Am lăsat instrucţiuni să nu fii trezită înainte de ora unsprezece. Plecăm pe la amiază, cu condiţia să mă întorc până atunci".

Biletul era semnat cu litera „Q", fără vreo formulare de încheiere şi singura referire personală era cuvântul „prea" scris sarcastic cu litere mari. Ar fi putut să-l acuze că-i cobise.

Sună să i se aducă micul dejun, numai pâine prăjită şi cafea, fiindcă observase că lucra mai bine cu stomacul gol, apoi se grăbi să-şi facă bagajele. Dacă el venea mai devreme şi o găsea pregătită, ar fi putut pleca înainte de ora stabilită, ceea ce ar fi ajutat-o să treacă peste jena că dormise atât de mult.

Dar el nu apăru şi, după ce termină de citit tot ce se găsea prin apartament, Alix riscă să nu fie acasă şi ieşi zece minute să-şi cumpere nişte reviste.

Nu apăruse nici la întoarcere, dar intră pe uşă exact la ora douăsprezece, însoţit de – cine altcineva?

— Michelle Keir. Supla brunetă nu dădu semne de surpriză s-o găsească pe Alix în apartament, dar privirea veninoasă pe care i-o aruncă vorbea de la sine.

Aparent, avea din nou probleme cu maşina. îl sunase

devreme pe Quinn şi-l rugase s-o ajute, dar nici el nu reuşise să-i grăbească pe cei de la atelier să repare în grabă transmisia distrusă a maşinii. În schimb, se oferise s-o ducă până la Bundaberg.

Alix era convinsă că fusese vorba despre un aranjament, dar nu spuse nimic, deşi Michelle acaparase locul de lângă şofer şi se asigurase că era omisă din conversaţie, ca şi când nici n-ar fi fost acolo.

Bine că-şi cumpărase revistele. Îşi putea imagina supliciul călătoriei, dacă ar fi fost obligată să stea tăcută şi să asiste la flecăreala lui Michelle.

Nu putea să-l acuze pe Quinn că ar fi ignorat-o. Michelle se dovedi expertă în a-i întoarce orice comentariu astfel încât Alix să fie exclusă din conversaţie. Când se lăsa tăcerea, Alix profita, deoarece prefera oricum să călătorească în linişte şi orice ar fi fost mai suportabil decât bârfa măruntă a celeilalte.

Dacă ar fi fost singură cu Quinn, probabil nu s-ar fi discutat nimic, îşi spuse ea, apoi îşi aminti cu satisfacţie că şi el declarase că preferă să conducă pe tăcute.

Poate că şi pe el îl deranja sporovăiala de coţofană a lui Michelle. Nu lăsa să se vadă aşa ceva, dar refuză brutal sugestia lui Michelle de a se opri la o gustare, pretinzând că trebuia să ajungă cât mai repede, din motive de afaceri. Răspunsurile lui erau scurte, dar politicoase, şi deşi Alix trăia cu senzaţia că voia să înăbuşe conversaţia, n-o făcu niciodată făţiş.

Se străduia să se lase prinsă de lectură, iar la un moment dat luă în consideraţie şi un pui de somn. Mersul lin al Citroënului prin traficul tot mai rarefiat era aproape hipnotic, mai ales datorită şofatului expert al lui Quinn.

Nicio surpriză când preferă s-o ia pe Goodwood, în locul autostrăzii spre Bundaberg şi când Michelle manipulă astfel lucrurile încât s-o lase întâi pe Alix şi abia apoi s-o conducă pe ea acasă.

— Trebuie să recunosc, Michelle, eşti regina manevrelor, murmură Alix pe neauzite. Cu toate că nu-i convenea uşurinţa cu care cealaltă îşi impusese punctul de

vedere, fu fericită să coboare şi să scape de vocea ei. măcar deocamdată.

— Vrei să-i spui doamnei B. că n-am să întârzii şi că toată lumea trebuie să apară deseară, cum rămăsese stabilit? o rugă el, în vreme ce-şi lua valiza şi cobora din maşină.

Făcu un semn de aprobare şi scăpă un suspin de uşurare. După plecarea maşinii, ocoli vila, primi salutul entuziast al celor doi câini şi ajunse în sanctuarul ei.

Când constată că Alix n-avea de gând să-i dea drumul din ţarc, Nick începu să protesteze pe limba lui, ceea ce provocă o reacţie similară din partea Annei.

— Aşteptaţi un minut, se răsti ea. Păstraţi liniştea până scap de calabalâc şi vorbesc cu doamna B. şi pe urmă poate vă scot la plimbare.

Dar la casa cea mare nu-i răspunse nimeni. Tăcere. şi.

Ascultă cu atenţie, nesigură că auzise ceva, dar sunetul se repetă, ceva mai tare. Nu mai stătu pe gânduri, deschise uşa şi se repezi înăuntru, în direcţia bucătăriei.

O găsi pe doamna Babcock căzută lângă un scaun răsturnat, iar strigătul ei de alarmă fu întâmpinat de geamătul slab al femeii.

— Dumnezeule! Ce **s-**a întâmplat? Se lăsă în genunchi lângă micuţa femeie. Piciorul stâng al doamnei Babcock era răsucit, provocâ**ndu-**i mari dureri. La început, nu reuşi decât să se vaite, dar după ce Alix îi şterse figura cu un prosop muiat în apă, bătrâna spuse şoptit:

— Mi-am sucit. piciorul. am căzut. voiam să schimb un bec, dar Alix o îndemnă să nu se mai agite. Rămăşiţele becului spart şi cele câteva cuvinte ale doamnei făceau inutile alte lămuriri. Un singur lucru trebuia să mai afle.

— De câtă vreme zaci aici? întrebă ea cu blândeţe, temâ**ndu-**se de răspuns şi simţind mare uşurare când află că nu trecuse mai mult de jumătate de oră.

— Am leşinat. probabil, gemu bătrâna. Durerea.

O obligă din nou să tacă şi dădu telefon la ambulanţă. Datorită unui curs de prim ajutor urmat cândva, se lămuri

că nu era vorba decât de o entorsă puternică. O ajută pe doamna Babcock să se întoarcă pe partea cealaltă, pentru a slăbi apăsarea pe piciorul dureros, dar se hotărî să n-o mişte mai mult, în caz că mai existau şi alte vătămări.

Un pahar de apă păru să aibă calităţi terapeutice miraculoase. Până să vină ambulanţa, doamna Babcock o informase pe Alix în privinţa pregătirilor întrerupte pentru petrecerea plănuită de Quinn în seara aceea.

— Nu te mai gândi; voi avea grijă de toate, o asigură ea, cu o încredere pe care de fapt n-o simţea. Siguranţa ei se evaporă şi mai mult după ce descoperi meniul pus la cale de doamna Babcock şi constată câtă muncă mai rămăsese de făcut. Strânse spărturile, înlocui becul şi dădu fuga până la căsuţă să-şi caute un şorţ.

Întârzierea lui Quinn o deranja destul de mult şi pierdu cinci minute căutând în biroul lui numărul de telefon al lui Michelle. După ce încercă şi la informaţii, fără succes, decise că era mai important să termine pregătirile.

— Să-l ia naiba, murmură ea. O să fie informat când s-o putea.

Pregătirile doamnei Babcock fuseseră destul de avansate, aşa că Alix nu mai avu nevoie de prea mult timp. Îşi permise să schimbe un singur fel. Optă pentru o supă senegaleză rece, adăugând nişte praf de curry peste o conservă de supă de pui.

Muşchiul enorm de vită era deja împănat cu usturoi şi stridii tinere, dar Alix nu ştia cât de mult trebuie să stea la cuptor o friptură atât de mare. Oare Quinn prefera friptura rozalie şi suculentă, sau bine făcută, tipic australiană? Dacă se întorcea la vreme, l-ar fi întrebat, dacă nu. trebuia să se declare satisfăcut cu ce va avea.

În vreme ce pregătea soteul de cartofi şi alte legume, îşi spuse că nimeni nu s-ar fi chinuit cu un asemenea muşchi uriaş dacă l-ar fi dorit bine făcut, aşa că decizia fu luată.

Cea mai mare problemă o ridicau lipiile calde pe care doamna Babcock voise să le servească la masă. Aluatul

fusese lăsat la crescut, iar acum trebuia porţionat, rulat şi lăsat să crească din nou vreo douăzeci de minute. Apoi se întindeau rotocoale de vreo cincisprezecece centimetri diametru, se lăsau la crescut încă douăzeci de minute, înainte de a fi coapte la foc rapid. Dar cât de subţiri să fie?

Câtă vreme să stea la cuptor? Nu mai făcuse niciodată pâine după metoda israelită.

— Ei bine. dacă nu rişti, nu. şi aşa mai departe, oftă ea. Să te ia naiba, Quinn Tennant, puteai măcar să vii la timp ca să te duci să cumperi nişte chifle, sau aşa ceva!

— Şi de ce să fac una ca asta? răsună un glas familiar, în spatele ei. Alix se întoarse brusc, dintr-odată conştientă că era mânjită de făină pe nas şi că părul ei arăta ca naiba; Quinn o privea întrebător.

— Fiindcă lipiile astea nu cred să iasă ca lumea, apucă ea să răspundă înainte de a fi întreruptă.

— Doamnei B. Îi ies întotdeauna. Începu el, dar de astă dată el fu cel întrerupt.

— Doamna Babcock este la spital, lucru pe care l-ai fi ştiut dacă te întorceai mai devreme! strigă ea, după care îl potopi cu un şuvoi de cuvinte.

Quinn păstra tăcerea în vreme ce ea îl bombarda, aproape fără să ştie ce-i ieşea din gură. Când obosi în sfârşit, el clătină admirativ din cap.

— Nu-l invidiez pe cel cu care ai să te măriţi, dragă Alix. Sper doar să nu fie un tip sensibil. Acum, crezi că te poţi calma suficient ca **s-**o iei de la capăt? Am priceput aproape tot, dar unele părţi au devenit neclare din cauza atacului la persoană.

Să mă calmez! Îţi dau eu calm, îşi zise Alix. Totuşi, inspiră profund şi-i relată întâmplarea.

— Grozav, aşa e mult mai bine, aprecie el şi avu îndrăzneala să zâmbească. Şi după ce ai scăpat de toate acele invective – sper – am să-ţi comunic că doamna B. a suferit doar o entorsă şi se odihneşte. Va fi externată mâine sau poimâine. Trebuie să-ţi transmit mulţumirile ei şi avertismentul să nu întinzi lipiile prea subţiri. E bine să aibă cam doi centimetri grosime

— Dar. dar. Alix rămăsese cu gura căscată.

— De unde ştiu asta? Pentru simplul motiv că eram la spital când a fost adusă doamna B., nicidecum vârât în cine ştie ce activităţi obscure pe care mi le puneai adineauri în cârcă, rânji el. N-am mai cunoscut o femeie care să se repeadă să tragă nişte concluzii pripite, aşa ca tine şi, cu toate că este destul de interesant, nu-mi face nicio plăcere să fiu acuzat de desfrâu, destrăbălare şi toate cele legate de femei. Dacă eram atât de stricat, dragă Alix, n-aş fi avut vreme de nimic altceva. Acum, că veni vorba de timp, musafirii trebuie să apară în jumătate de oră, aşa că ai face bine să dai o fugă până alături, să te schimbi.

— Să mă schimb? Nu pricep.

— Văd, spuse el. Să te schimbi. ştii tu. Să îmbraci ceva mai potrivit cu ocazia. Sunt o persoană destul de lipsită de pretenţii, în ciuda tuturor presupuselor defecte, dar nici prin cap nu-mi trece să te las să faci pe gazda în ţinuta asta. Şi şterge-ţi făina de pe nas, cu ocazia asta.

— Cum îndrăzneşti.

— Draga mea copilă, dacă sunt aşa cum m-ai acuzat, îmi pot permite orice. absolut orice. Şi întrucât nu dai niciun semn că ai intenţiona să-ţi ceri scuze, ai măcar decenţa să faci ce ţi se spune.

— Dar nu pot să joc rolul de gazdă, protestă ea.

— Şi de ce, mă rog? I-ai ţinut locul doamnei B., lucru pentru care-ţi mulţumesc, iar ea ar fi fost cu siguranţă gazda. Sau îţi imaginezi c-o închid în pivniţă când vin musafirii? în vocea lui se simţea mânia, cu tot calmul afişat, iar Alix se înfioră sub privirea tăioasă a ochilor verzi.

— Ai dreptate. şi îmi pare rău, spuse ea. **Şi-**mi cer scuze şi pentru cele spuse mai devreme. Numai că eram foarte preocupată şi supărată.

— Şi geloasă. poate? Nu, nu-mi răspunde; nu-s convins că aş suporta replica, râse el, întinzâ**ndu-**se brusc şi scuturând făina de pe nasul ei. Totuşi, am să mă aventurez să-ţi spun că arăţi grozav de gospodină. Te avantajează, dar nu se potriveşte cu rolul de gazdă. Fugi

să te schimbi, şi am să te aştept cu o băutură.

Complet zăpăcită şi puţin demoralizată, Alix se supuse, dar ajungând la uşă mai făcu o încercare:

— Te rog, vrei să te duci după nişte chifle? N-am mai făcut niciodată în viaţă aşa ceva şi sunt convinsă că n-o să iasă bine.

— Absurd! îi înlătură el obiecţiunile cu un gest autocratic. Mai multă încredere, dragă Alix, asta-ţi trebuie. În afară de asta, nu mai avem timp; aşa că, dacă ies rău, dă vina pe mine.

Alix făcu un duş scurt, reuşind să nu-şi ude părul şi se întoarse chiar înainte de apariţia musafirilor, purtând o rochie potrivită, dacă nu chiar exotică. Poate că era chiar mai exotică decât crezise, judecând după insistenţa cercetătoare a privirilor lui Quinn.

Îşi făcuse singură rochia lungă, foarte decoltată, utilizând un material curgător, în nuanţe de albastru, de la bleu pal în zona umerilor până la ultramarin spre poate. Avea mâneci trei sferturi, larg croite, care scoteau în evidenţă restul braţelor, participând la senzaţia de curgere fluidă a materialului în jurul taliei.

Alix nu găsise încă un sutien suficient de redus încât să se potrivească în decolteul rochiei şi, sub privirea lui scrutătoare, se întrebă dacă nu făcuse o alegere prea îndrăzneaţă. Quinn era splendid îmbrăcat cu un smoching de velur, de un verde atât de închis încât părea negru.

Contrastul furnizat de albeaţa cămăşii îi dădea o eleganţă satanică.

În vreme ce el se apropie să-i lege şorţul, Alix simţi o undă de after-shave, dar şoapta lui o luă pe nepregătite.

— Să ai grijă de rochia asta la bucătărie. N-aş vrea să păţească ceva.

Ea ridică ochii, surprinsă. Gura lui era foarte aproape, iar el se aplecă şi o sărută uşor pe buze, atât de delicat şi totuşi însufleţit, încât îşi simţi inima palpitând. O clipă, crezu că o va săruta din nou, dar el se întoarse, luă un pahar de le masă şi i-l oferi.

— Mulţumesc cerului pentru lipsa de punctualitate a

musafirilor, murmură el. Acum, dă-l peste cap şi hai să vedem ce-i de făcut cu pâinea.

— Dar nu poţi. vreau să spun, astfel îmbrăcat.

— Îţi faci prea multe griji. În afară de asta, n-am de gând să pun mâna; mă pricep mai bine să dau indicaţii.

— Exact asta-mi lipsea, zâmbi ea nesigur.

— Într-adevăr, replică el sobru. Fiindcă eu am văzut măcar cum se face. Suficient ca să ştiu că le strici dacă le întinzi prea subţiri. Urmâ**ndu-**i instrucţiunile, Alix întinse coca şi o lăsă la crescut, în vreme ce încingea cuptorul şi termina celelalte pregătiri. **Ţinându-**se deoparte, Quinn o puse la curent cu numele oaspeţilor, cu preocupările lor, astfel încât să nu fie complet nepregătită, după care o amuză cu o serie de bancuri seci, până ce se auzi soneria. N-avu vreme să-şi mai facă griji, mai ales că el insistase să întâmpine musafirii împreună şi-i respinsese protestele la fel de expeditiv cum o scăpase şi de şorţ.

— Nu te agita degeaba, o îndemnă el, cu un zâmbet larg. Arăţi absolut fermecător, iar dacă pâinea nu iese, n-au decât să mănânce cozonac!

— N-avem nici cozonac, şopti Alix, dar Quinn o luă de braţ şi o conduse spre hol. Îşi îndreptă umerii şi-şi ridică bărbia **într-**un gest aproape triumfător. Într-adevăr, să mănânce cozonac! Atâta vreme cât Quinn o considera fermecătoare, mâncarea îşi pierdea din importanţă.

Oaspeţii erau oameni mai vârstnici, purtând pecetea succesului în afaceri şi triumfului personal. Soţiile lor aveau stilul inimitabil al persoanelor educate şi fericite în mariaj. Când Quinn relată păţania doamnei Babcock, exagerând puţin rolul de salvator pe care-l avusese Alix, reacţia musafirilor fu cea aşteptată. Dar când îl auzi declarând că:

— Alix a reuşit să se transforme pe negândite din invitat în gazdă, fu cât pe ce să cadă de pe scaun.

„Bine-bine, diavol împieliţat”, îşi spuse ea în spatele unui zâmbet. „Nici nu-ţi trecea prin minte să mă inviţi!”

— Chiar voiam să te invit, să ştii, continuă el, iar Alix păru evident surprinsă, distrugând propriile eforturi de a-

şi masca starea de spirit.

Nu îndrăznea să-i pună la îndoială spusele, iar Quinn continuă să le explice oaspeţilor, fără să se deranjeze **s-**o consulte:

— Acum, stă acolo şi se întreabă dacă nu cumva sunt un mincinos, dar chiar plănuisem **s-**o invit. Numai că am fost deturnat din cauza altui eveniment. accidentul, bineînţeles.

Comentariul atrase un zâmbet politicos din partea musafirilor, dar Alix nu putu lăsa lucrurile aşa.

— Mă surprinde că ai lăsat invitaţia pentru ultima clipă. Ce te-a făcut să crezi că n-am alte obligaţii?

— Faptul că-ţi pot citi gândurile, desigur, chicoti el. Şi am dovedit-o adineauri, în prezenţa martorilor.

— Ah, te-a pus în încurcătură, Alix, observă cea mai vârstnică dintre cele două soţii. Când se apucă să-ţi citească gândurile, este vremea fie să cedezi şi să-i iei în căsătorie, fie **s-**o rupi la fugă. Alix îi aruncă o privire lui Quinn, observă o uşoară incertitudine şi răspunse:

— Nu-mi trece prin minte nimic mai înfiorător decât să te măriţi cu cineva care-ţi poate ghici gândurile! Aleg fuga, mulţumesc.

— Nu înainte de a-ţi verifica talentele culinare, replică el. Dacă mâncarea nu-i grozavă, poţi sta liniştită; nici nu-mi trece prin minte să mă căsătoresc cu cineva care nu ştie să gătească.

— Poţi oricând să-ţi angajezi o bucătăreasă, spuse ea, dar roşi imediat, dâ**ndu-**şi seama de implicaţii. Ceilalţi se făcură că nu observaseră, dar nu şi Quinn. El se ridică în picioare şi zise:

— Prea bine, bucătăreaso, treci la cuptor! Vin cu tine să-ţi leg şorţul.

— Fii fără grijă, Alix, asta-i iubirea care trece prin burtă, o linişti una dintre soţii, însă cealaltă interveni cu altă părere.

— Nu-i aşa.

Când încep să ne urmărească în bucătărie, e semn că lucrurile au devenit serioase. Poate că în dormitor se

aprinde pasiunea, dar în bucătărie se întreţine.

— Ah, ce riscuri trebuie să înfrunt ca să fiu sigur că oaspeţii n-o să rămână nemâncaţi, se compătimi Quinn, apoi umplu toate paharele înainte de a o urma pe Alix. O ajută să-şi pună şorţul, apoi se găti în acelaşi fel.

— Pâinea asta blestemată are nevoie de doi oameni, explică el. Aşa că lasă deoparte speranţele matrimoniale şi să ne concentrăm la ce avem de făcut. Ceea ce şi făcură. Iar treaba merse surprinzător de bine; aşezară coca în formele unse şi observară cum creştea ca un balon, formând goluri în interior.

— Vezi? Ţi-am spus că va fi în regulă. Acum am să mă întorc la oaspeţi şi am să te las să termini treaba.

Masa se dovedi un succes, în ciuda repetatelor înţepături pe care i le adresă Quinn. Erau menite s-o necăjească, iar cele două doamne o sfătuiră în glumă să fie cu ochii-n patru.

Însă surpriza cea mai mare se produse după plecarea musafirilor. Alix rămase uimită când Quinn insistă s-o ajute la strânsul mesei, arătându-se a nu fi străin de particularităţile anticei maşini de spălat vase.

— Doamna B. O face să meargă cu câte un şut, îi explică el zâmbind. Eu sunt obligat să-i dau două lovituri, de obicei, dar până la urmă reuşesc.

— Am observat, replică ea scurt, dar obţinu doar un alt zâmbet fericit. Era într-o dispoziţie mult prea bună pentru a-l putea tachina.

După ce terminară treaba, el insistă ca Alix să rămână la un păhărel, iar ea avu ocazia să asculte pe derivaţie când Quinn telefon la spital să se intereseze de starea doamnei Babcock.

Mai târziu, îi mulţumi pentru ajutor, cu o seriozitate complet diferită de înţepăturile glumeţe dinainte.

— Eşti o fată cu multiple talente, declară el, conducând-o până la uşa căsuţei. Dar mă tot întreb ce surprize îmi rezervi pentru weekendul următor. Răspunsul se limită la un surâs, iar el o sărută pe frunte, îşi luă bun-rămas şi plecă. Se opri doar cât s-o avertizeze peste umăr

să nu exagereze cu surprizele, fiindcă şi el mai păstrase nişte aşi în mânecă.

Capitolul 8

Totuşi, Alix avu un somn agitat. În mintea ei se ciocneau gânduri ciudate, de la unele pur senzuale până la reluări ale ajutorului pe care-l primise la coptul pâinii... Quinn participând la curăţenie... Quinn lovind cu piciorul maşina de spălat vase.

Aspectul casnic al acestor activităţi şi cina amicală care le precedase aveau asupra ei un efect mai puternic decât amintirea sărutărilor şi mângâierilor lui. Simţise că se potriveau. că erau meniţi să fie împreună. Fusese ca şi când ar fi fost căsătoriţi şi, pentru prima oară, pricepu că asta-şi dorea – căsătoria, întregul – că nu se putea mulţumi cu mai puţin.

Toate visurile ei, senzualitatea pe care acest bărbat i-o stârnea, nu însemnau nimic fără implicarea completă a amândurora.

Dar oare avea de ales? în ciuda schimbării lui de atitudine, Quinn nu manifestase niciodată fie şi cel mai slab interes **într-**o relaţie permanentă, **într-**o implicare deplină, aşa cum visa ea. Exceptâ**nd-**o pe Michelle, care părea capabilă să obţină un răspuns ceva mai consistent din partea lui.

Gândul o făcu să scrâşnească din dinţi şi să suspine, iar sunetul provocă un fornăit întrebător din partea câinelui, care îşi aducea propria contribuţie la insomnia ei. După câteva zile în care nu beneficiase de suficient exerciţiu, Nick era agitat şi-şi petrecu prima parte a nopţii umblând de colo până colo prin căsuţă.

Nu progresase în niciun fel când adormi în sfârşit, dar la trezire Alix luă singura decizie care-i părea de bun-simţ. Dacă nu se schimba nimic, va fi nevoită să părăsească Bundaberg şi să întrerupă orice contact cu Quinn. Pur şi simplu nu suporta să-l ştie cu altcineva şi cu atât mai puţin cu Michelle, dar nici nu se vedea în rolul care începuse să se contureze pentru ea.

Nu putea accepta să fie o variantă comodă la

îndemâna lui, înrobită propriilor năzuinţe şi iubirii pentru acest bărbat. Asta ar fi distrus-o mai sigur decât întreruperea relaţiilor.

Aşa că avea să plece, dar nu astăzi. nu imediat. Nu voia să plece cât timp doamna Babcock era în starea actuală. Chiar după întoarcerea acasă, micuţa femeie nu putea fi lăsată complet singură. Quinn va aranja ceva, cu siguranţă; îi era mult prea devotat menajerei.

De fapt, îşi spuse Alix, era foarte probabil ca ea să fie cea însărcinată cu îngrijirea bătrânei; dacă putuse s-o trimită la cursurile alea stupide, fără îndoială o putea degreva de sarcinile de serviciu şi pentru ceva mult mai important.

Bineînţeles! Iar după seara trecută când sărise să-l ajute, ea era soluţia logică.

Se îmbrăcă, îl închise pe Nick în ţarc, după o alergătură menită să-i amelioreze dispoziţia şi porni spre serviciu într-o stare de spirit optimistă. Până la amiază, lucră cu spor, deranjată numai de lipsa lui Quinn, apoi decise să sară peste masa de prânz şi s-o viziteze pe menajeră.

Ajunsă la spital, află că doamna Babcock fusese deja externată şi probabil se întorsese acasă.

Excelent, îşi spuse Alix, dar bucuria îi fu umbrită de un gând mai puţin plăcut. Quinn ar fi putut s-o anunţe măcar!

Uitându-se la ceasul de mână, constată că nu mai avea vreme să dea o fugă până acasă, să verifice personal situaţia. Subconştientul o îndemna să-şi facă timp, dar când intră în parcarea firmei, văzu că era urmată chiar de maşina lui Quinn şi se grăbi să-l salute şi să-i ceară veşti.

— Se simte bine, răspunse el. E doar o entorsă şi nu-i aşa gravă cum se crezuse la început. Se pare că mai mult s-a speriat din cauza căzăturii. Oricum, este acasă şi se odihneşte confortabil, aşa că nu-ţi mai face griji.

— Dar. dar. se bâlbâi ea, doar n-ai de gând s-o laşi singură?

— Singură? Sigur că nu, replică el. Michelle stă cu

ea.

— Înţeleg, spuse ea, şi se întoarse repede, ca să nu-l lase să vadă ce efect avusese vestea. O clipă, se temu că o să izbucnească în lacrimi.

Quinn Tennant spunea ceva, dar ea nu-l auzi din cauza ţiuitului din urechi. Şi nici nu-i păsa. Nu dorea decât să scape, să se ascundă înainte de a se da în spectacol.

— Îmi pare rău, răspunse ea pierit, dar trebuie să intru, ca să nu întârzii. Şi o zbughi imediat.

Se duse direct la grupul sanitar, îşi stropi fruntea cu apă rece şi se privi în oglindă, tremurând şi suspinând.

— Proastă. proastă. proastă! strigă aproape, în vreme ce primele lacrimi începeau să-i alunece pe obraji. Apoi se porni torentul, iar ea îşi ascunse faţa în mâini. După un timp, se privi din nou în oglindă; de astă dată avea ochii roşii.

Restul după-amiezii fu o adevărată tortură. Încercă de nenumărate ori

— Fără folos – să-şi recapete stăpânirea de sine, să nu se mai gândească la ochii aceia verzi, la furia provocată de gelozie, la lacrimile de frustrare.

Trebuia să asculte de logică. Cum de ajunsese să fie atât de afectată? De ce crezuse că va apela la ea şi nu la Michelle? Nu era normal să aştepte aşa ceva, întrucât era angajata lui şi era plătită să muncească, nu să facă pe infirmiera. Michelle, cu posibilităţile ei de trai independent, constituia o alegere mult mai logică, chiar dacă Alix ştia foarte bine că doamna Babcock n-o prea suporta.

Şi dacă totul era logic, de unde suferinţa? încetul cu încetul, raţiunea lăsă locul mâniei, iar asta păru să aibă mai mult succes.

Era furioasă pe Quinn, pe ea însăşi – mai mult pe sine. Supărată că lăsase sentimentele să-i conducă viaţa, că-i permisese lui Quinn s-o sărute, că începuse să se îndrăgostescă de el. Ah, câtă stupizenie! Ce prostie să sară din lac în puţ!

Nu mai putea sta.

Acum devenise imperios necesar să se îndepărteze de locul acesta, de influenţa bărbatului care-i putea răvăşi tot sufletul cu o privire. Va pleca imediat după concursul canin.

Acolo avea cel puţin o mică şansă de a se răzbuna. L-ar fi putut atrage pe Quinn la un pariu, sau la altă pretenţie prostească de felul ăsta! Apoi, l-ar fi făcut să-şi înghită vorbele!

Nu reuşi să mai facă cine ştie ce în restul după-amiezii. Mintea ei nu mai stătea la desen tehnic, ci era plină de planuri, în majoritate lipsite de sens. Trebuia să se apuce imediat de antrenamente. Rămăsese mai puţin de o săptămână – destul de puţin, dar poate suficient. Va face câte o şedinţă în fiecare seară şi câte o reluare dimineaţa, înainte de slujbă. Avea să-i arate ea lui Quinn Tennant!

Mânia o însoţi pe drum, dar se evaporă îndată ce dădu colţul casei şi o găsi pe doamna Babcock aşezată confortabil **într-**un fotoliu, pe verandă.

— Cum te simţi? strigă Alix, alarmată. Cârjele de alături şi bandajul elastic de la genunchi erau vizibile; doamna Babcock n-ar fi trebuit să urce trepte, cu atât mai puţin de una singură şi în cârje.

— Nu începe şi tu, veni răspunsul răstit. Am alungat-o pe Michelle fiindcă încerca să mă cocolească şi n-am să accept aşa ceva nici de la tine. E doar scrântit.

— Doar scrântit? Dacă nu eşti atentă, **s-**ar putea să ai doar gâtul frânt, replică Alix, **într-**o ieşire nervoasă parţial simulată. Vrei să-mi spui că ai coborât scara singură şi în cârje?

— Am făc**ut-**o. Şi am **s-**o repet, dacă o să am chef, răspunse femeia. Şi ţi-aş rămâne îndatorată dacă nu m-ai mai bate la cap, domnişorică. Ce ar fi să prepari un ceai, după care îmi poţi povesti cum a mers cina de aseară. Desigur, cunosc deja părerea lui Quinn, dar vreau să aflu şi punctul tău de vedere.

— Despre ce, pentru numele lui Dumnezeu? A fost o cină, atâta tot. Ştii foarte bine ce am mâncat, fiindcă dumneata ai făcut pregătirile.

— Nu integral. Acum, vrei să laşi discuţia în contradictoriu şi să-mi prepari ceaiul ăla?

În faţa încăpăţânării, Alix făcu precum i se spusese, iar peste zece minute cele două stăteau la masă, lângă ceainic.

— Acum, să revenim la cină. Toate au fost în regulă? Te-ai descurcat cu lipiile?

— Ah, da, răspunse Alix. Pâinea a ieşit bine. Quinn. domnul Tennant m-a ajutat, desigur. Şi mai târziu. la strâns masa.

— Ce-a făcut? Doamnei Babcock nu-i venea să creadă.

Uimită, Alix repetă cuvânt cu cuvânt, apoi adăugă relatarea asaltului lui Quinn asupra maşinii de spălat vase şi-i povestidespre cunoştinţele lui de brutar.

Ochii doamnei Babcock aruncau scântei şi era clar că-şi stăpânea alte exclamaţii, dar la întrebarea lui Alix preferă să se retragă în tăcere.

— Dar nu-i cinstit, mimă ea revolta. Vrei ca eu să-ţi povestesc tot, dar refuzi să-mi satisfaci curiozitatea. Ce era atât de deplasat. În ce-am povestit?

— Nu mă pisa, mi-e rău, replică doamna Babcock. Apoi zâmbi. Zău, Alix, n-am ce să-ţi spun. Cu excepţia faptului că nu-i în stare să deosebească un capăt de celălalt al maşinii de spălat vase – iar imaginea cu el lovind în maşina mea este. ridicolă.

— Nici pe departe atât de ridicolă cât ce pui la cale, se auzi o voce familiară dinspre intrare. Se întoarseră şi-l descoperiră pe bărbatul despre care vorbeau sprijinit alene de cadrul uşii, privind prin încăpere de parcă n-ar mai fi văzut-o până atunci.

— De ce nu eşti în pat? vru el să afle de la doamna Babcock, apoi se întoarse întrebător spre Alix, de parcă ar fi considerat-o pe ea vinovată.

— Clar, fiindcă nu-s obosită, replică menajera, zâmbind cu toată faţa. Şi nu mai face pe seriosul; nu-s o babă fragilă.

— Nu, eşti o femeie vârstnică, încăpăţânată şi

irascibilă, i-o întoarse el. Dar asta nu răspunde la întrebare. Şi unde-i Michelle, care trebuia să te supravegheze?

Micuţa doamnă ridică din umeri.

— Acasă, cred. Nu-i sunt tutore şi nici ea nu-mi este mie. Ţâfna din glas nu trecu neobservată de Quinn, nici de Alix.

— Deci, ai gonit-o. pur şi simplu? Quinn îşi trecu degetele prin păr. Cum să procedez cu tine, doamnă B?

— În niciun fel! Sunt perfect capabilă să-mi port de grijă, replică ea aprins. Orice este preferabil prezenţei acelei. femei. Mă scoate din sărite.

— Nu te-ai mai plâns de ea, constată Quinn, uşoara lui surprizămanifestându-se doar printr-o scurtă ezitare.

Alix rămase tăcută, nedorind să fie de faţă la asemenea conversaţie, dar incapabilă să scape.

— Nu m-ai întrebat, răspunse doamna Babcock, ridicându-şi bărbia. Nu mă plâng. Pur şi simplu prefer singurătatea, atâta tot.

— Nu-i chiar atâta tot, la naiba! aproape strigă el. N-am să admit să rămâi singură în împrejurările date!

Alix privea fix în ceaşca de ceai. Tăcerea coborâse asupră-le ca un văl. Era o nebunie, îşi zise ea. Ar fi vrut să ţipe, sau să fugă... sau să scape cumva de tensiunea nevăzută ce umplea întreaga căsuţă.

— Ei bine? reluă Quinn.

Alix nu-şi ridică ochii, iar doamna Babcock rămase tăcută, dar probabil că făcuse un gest, fiindcă răspunsul răsună în încăpere ca un bubuit de trăsnet.

— Alix? Zău aşa, doamnă B! N-o putem obliga pe Alix să facă pe infirmiera. Aseară a fost altceva şi sunt convins că ştie cât de mult i-am apreciat amândoi ajutorul, dar.

Glasul lui ezită, iar Alix fu cât pe ce să se piardă cu firea, simţindu-se înghiontită în picior.

— Ce părere ai, Alix? Vocea lui se îmblânzise, dar abia al doilea ghiont mult mai puternic reuşi s-o scoată din muţenie şi s-o facă să răspundă bâlbâit:

— Cred. că ar fi. bine, nu m-ar deranja. Era uimită de

ceea ce se petrecea. Cu siguranţă, Quinn trebuie să fi observat semnele pe sub masă ale doamnei Babcock. Doamne, îşi spuse Alix, parcă am fi într-o comedie bufă. Nu-mi vine să cred!

— Eşti sigură?

Fu obligată să-i înfrunte privirea şi se înfioră de stânjeneala ce se citea probabil în ochii ei.

— Da, sunt sigură, rosti ea moale.

— Ei bine, eu nu-s chiar aşa de convins, replică el, vorbind însă cu doamna Babcock, de parcă Alix nici n-ar fi existat.

Ea este desenatoare, nu infirmieră; nu-i prea corect să-i cerem asemenea lucruri.

— Păi, ricană doamna Babcock, e la fel de incorect ca atunci când ai trimis-o să participe la şcoala de dresaj Fred Baset. Sau poate că liniştea mea nu-i la fel de importantă?

— Nu-i vorba de asta! exclamă el. Numai că ah, fie. foarte bine. Dar să ştii că nu trebuie să rabzi toate aiurelile astea, Alix, se întoarse el din nou spre ea. Doar fiindcă zgripţuroaica asta e sigură că-mi poate conduce viaţa, nu înseamnă că trebuie s-o laşi să te domine la fel.

— O să ne înţelegem perfect, răspunse doamna Babcock în locul ei. Acum, poate-mi dai o mână de ajutor să urc scara, Quinn. Am obosit puţin; am cam exagerat.

Quinn o luă în braţe pe micuţa femeie şi o purtă până la etaj în camera ei din spatele casei, lăsând-o pe Alix să vină cu cârjele.

— Ah, bătrână prostuţă! spuse el cu afecţiune, aşezând-o-n pat. Niciodată nu asculţi de nimeni, nu-i aşa?

— Ba da, atâta vreme cât sunt capabilă, replică ea zâmbind. Cred că am să aţipesc puţin şi sunt sigură că n-o să-mi fie foame mai încolo, aşa că scoate-o pe Alix la cină, undeva.

— Nici nu-mi trece prin minte. N-ai să rămâi singură, oricâte şmecherii ai să încerci. Am să comand nişte mâncare chinezească şi o să mâncăm împreună, după ce te vei odihni.

— Ah, protestă Alix, lasă că găsesc ceva de preparat

prin casă, când o veni vremea. Nu-i niciun deranj.

— Ba da, o contrazise Quinn. Ai gătit destul aseară şi n-am să te las să intri iar în bucătărie. Apoi se opri, privind-o încurcat. Sau poate nu-ţi place mâncarea chinezească?

— Nici vorbă, răspunse ea, uimită de întrebare şi de tonul direct utilizat.

— Perfect, atunci rămâne stabilit, replică el abrupt. Hai să ieşim de aici şi s-o lăsăm pe doamna B. să se odihnească, înainte de a ne acuza şi pe noi că o călcăm pe nervi.

Mâinile lui puternice îi cuprinseră umerii şi o împinseră spre uşă, înainte ca ea să poată formula un răspuns.

— Îmi imaginez că vei dori să te schimbi înainte de cină, reluă el, când ajunseră la parter. Când te întorci, am s-o scot pe Anna la plimbare. Şi pe Nick, dacă nu te deranjează. Amândoi au nevoie de exerciţiu. La întoarcere, cumpăr de mâncare.

Alix dădu din cap în semn de asentiment. Evoluţia era prea rapidă şi se simţi brusc confuză. Era surprinsă şi şocată de manevrele doamnei Babcock. Şi foarte îngrijorată de reacţiile lui Quinn, când îşi va da seama cum fusese manipulat.

— O să dea vina pe mine, i se destăinui ea doamnei Babcock, atunci când aceasta, vizibil revigorată, o strigă, la nici zece minute după plecarea lui Quinn.

— Ce vină? mimă bătrâna o inocenţă exagerată. Zău, Alix, cred că începi să-ţi imaginezi lucruri.

— Cu siguranţă, răspunse ea acru. Şi nu-mi prea convine. Încep să mă simt. nesinceră.

— Pf! Nici nu cunoşti înţelesul cuvântului, râse cealaltă. Eşti mult prea de treabă, Alix. Asta te pune în dezavantaj când ai de-a face cu persoane cu adevărat viclene. Când eram de vârsta ta şi dacă aş fi arătat ca tine, aş fi alungat-o pe încrezuta aia de Keir cu coada între picioare, înainte să-şi dea seama ce a lovit-o.

— Ei bine, eu nu-s aşa, deşi nu pot nega că uneori

mi-aş dori să fi fost. Pentru mine, asta nu-i o soluţie.

— Aşa că te retragi fără să opui rezistenţă? Hm! aprecie menajera. Nu te-aş fi luat drept o persoană care dă bir cu fugiţii.

— Nici nu renunţ. Dar n-ai cum să te retragi de undeva, dacă nici măcar n-ai fost acolo, replică ea energic. Lăsând de o parte toate fanteziile, în cazul ăsta nu poate fi vorba de renunţare. Până şi dumneata vezi asta, desigur.

— Nu accept nimic, veni răspunsul tăios. Ochii mei sunt perfect sănătoşi.

— Încep să mă întreb dacă ai păţit ceva la picior cu adevărat, se încruntă Alix. Doar n-ai. imposibil să?

— Sigur că nu! Nu fi şi proastă pe lângă faptul că eşti naivă, fetiţo. Nu-s chiar atât de senilă să ocup un pat de spital doar ca să-mi pun în mişcare micile maşinaţii, replică doamna Babcock, cu o candoare care te lăsa fără replică. Dar mă bucur să constat că n-am stat trează o jumătate de noapte degeaba. îl iubeşti, nu-i aşa? **într**-atât chiar încât eşti gata să ne părăseşti cât de curând?

Alix rămase cu gura căscată.

— Eşti. vrăjitoare! exclamă ea surprinsă. Sau te pricepi să citeşti ce-i în mintea omului.

— Sunt doar o bătrână foarte înţeleaptă – uneori, râse doamna Babcock. Alteori sunt la fel de naivă ca oricare, dar să sperăm că de astă dată nu-i cazul. Numai dacă nu cumva nu-l iubeşti destul de mult ca să merite să lupţi pentru el?

— Nu aşa se pune problema, răspunse ea, întristată. Aş fi luptat pentru el dacă ar fi fost al meu – poţi fi sigură. Dar n-a fost al meu niciodată. Şi nu mi-a dat motive să cred că aşa ceva **s**-ar putea întâmpla.

— Pfiu! Aţi făcut dragoste, nu-i aşa?

— Păi. eu. nu prea ştiu unde baţi, replică Alix, luată prin surprindere de întrebarea directă.

— Ba ştii. Şi mi-ai dat răspunsul. Ah, nu mai fi aşa de susceptibilă, fetiţo. Nu-i nimic rău în a fi. de modă veche, dacă nu te deranjează termenul. În zilele noastre, bărbaţii au parte de sex oricând doresc; o fată cu principii

tradiţionale este dificil de găsit.

Conversaţia trecu apoi la aspecte mai generale, privind schimbările apărute de când doamna Babcock fusese tânără. Scăpată din centrul atenţiei, Alix începu chiar să se simtă bine.

Când Quinn reapăru, încărcat cu tot felul de cutiuţe de material plastic, tocmai se distrau pe seama unei aventuri din tinereţea doamnei.

— Doamne! E suficient ca să poţi hrăni un regiment, exclamă Alix, după ce aşeză masa şi aduse beţişoare chinezeşti din bucătărie, la indicaţiile menajerei.

— Ce nu mâncăm o să păstrez pentru micul dejun. La exclamaţia ei de revoltă, adăugă: în timp, am avut şi zile mai rele.

— Te cred, dar aş putea.

— Doar n-o să te pun să-mi pregăteşti micul dejun, o întrerupse el.

Atât tu cât şi doamna B. O să staţi în pat până mai târziu şi o să vă petreceţi ziua comod. Eşti pe post de infirmieră, nu de menajeră – să nu uiţi.

Alix nu protestă, ajungând la concluzia că ar fi fost mult mai simplu să facă ceea ce credea că se cuvine, fără să-i mai ceară părerea. Cu siguranţă, cineva trebuia să se ocupe şi de treburile casei. Dacă nu le-ar fi făcut ea, atunci doamna Babcock s-ar fi simţit obligată să nu mai ţină seama de entorsă.

Dar Quinn demonstră că era cu un pas înainte, deduse ea din următoarea lui remarcă.

— Şi ca să nu vă vină cine ştie ce idei, mâine la prima oră o să vină o femeie de serviciu. Iar ea o să lucreze sub ordinele mele, doamnă B., având instrucţiuni speciale să ignore toate încercările tale de-a scăpa de ea.

— De ce aş face una ca asta? replică menajera cu răceală. Alix însă îşi manifestă nemulţumirea.

— Atunci, ai face bine să trimiţi pe cineva să-mi aducă de lucru. Nu pot să stau toată ziua uitându-mă la altcineva cum munceşte.

Quinn se mulţumi să râdă.

— Nu poţi să stai degeaba, nu-i aşa? Dar ar trebui să fii mai atentă, Alix. N-am spus nimic despre prânzul care va trebui pregătit. sau despre cină. Iar după ultimele realizări, abia aştept să văd ce fel de bucătăreasă eşti. Dacă te dovedeşti bună, poate că o să te iau de la planşetă şi o să te mut permanent în bucătărie.

Zâmbetul lui ironic n-o ajută deloc să treacă peste insinuare, dar nu reuşi decât să-l privească în tăcere. Nu îndrăznea să-i dea vreo replică.

Oricum, n-ar fi avut şanse; următoarele lui cuvinte fură la fel de uimitoare – ba chiar mai provocatoare.

— De asemenea, n-ar fi rău să mai lucrezi şi cu Nick, dacă nu vrei să te faci de râs la concursul care se apropie. Animalul ăla este cea mai nedisciplinată creatură pe care am întâlnit-o, deşi sunt sigur că lucrează mai bine cu tine decât a făcut-o cu mine astă-seară.

— Ei bine, aşa-i normal, răspunse ea. Apoi încercă să schimbe subiectul, ca să n-o păcălească şi să-i dezvăluie mai mult decât ar fi vrut.

Totuşi, îi fu destul de greu să evite discuţiile; în timpul cinei, stabiliră ca ambii câini să fie scoşi la antrenament de Quinn, astfel încât Alix să se poată ocupa de bucătărie. După argumentări complexe, reuşi să-l facă să renunţe la ideea de a-şi exersa câinii împreună, în fiecare dimineaţă. Pretinse că n-ar fi fost înţelept s-o lase singură în casă pe doamna Babcock, iar Quinn nu putu răsturna argumentul, având în vedere că acesta era singurul motiv pentru care ea se afla acolo.

Totuşi, Alix era hotărâtă să lucreze cu Nick îndelung şi temeinic în fiecare dimineaţă din cele rămase până la concurs.

Îndată ce apărea femeia de serviciu, ea urma să iasă cu patrupedul pe lângă unul din numeroasele canale de irigaţie şi să-i arunce păpuşa în apă, printre buruieni, încurajându-l pe Nick să aporteze fără să se lase tentat de alte animale, sau păsări de apă.

Apoi, se vor duce la un padoc larg, unde observase câţiva iepuri şi câte o prepeliţă. Nick era un „pointer”

excelent, dar ea era mai puţin încrezătoare în capacitatea lui de a rămâne locului după ce stolul îşi lua zborul, iar teama se accentuă pe măsură ce se apropia sâmbăta concursului.

Ştia că şi Quinn este ocupat cu pregătirea Annei şi începu să regrete hotărârea de a nu ieşi cu el. În fiecare dimineaţă, se suia în Range Rover şi se întorcea înainte de a pleca la slujbă. În fiecare seară îşi petrecea cel puţin un ceas cu ambii câini, lucrând cu ei până la lăsarea întunericului.

Frustrant era refuzul lui de a discuta progresele înregistrate.

— Se descurcă, obişnuia el să spună şi schimba subiectul. Uneori, lui Alix îi venea să-l plesnească pentru zâmbetul ironic cu care însoţea remarca laconică.

Sâmbăta veni mult prea repede, însoţită de uimitoarele progrese ale doamnei Babcock, care decisese că vrea să vină la concurs, ca spectator.

Micuţa menajeră înlătură argumentele lui Quinn, vineri seara, pe când se aflau la masă. Alix se amuză de felul în care reuşea să-l domine.

— Desigur, n-am de gând să vă urmez în padoc, i-o tăie doamna Babcock. Dar pot foarte bine să stau la umbră în Rover şi să urmăresc întrecerile prin binoclu, n-am dreptate? Şi aşa voi proceda.

Niciun argument nu-i putea schimba hotărârea, aşa că sâmbătă dimineaţă se cuibări pe bancheta din spate a maşinii, având la îndemână un binoclu, o ladă frigorifică plină cu alimente şi băuturi răcoritoare, precum şi o carte. În spate se aciuară câinii şi Alix se trezi pe locul pasagerului, lângă Quinn.

La examenul medical dinainte de concurs, se prezentă o mulţime pestriţă de posesori de câini de vânătoare, iar Alix începu să se simtă prea elegant îmbrăcată, cu blugii ei curaţi, bluza cu mânecă lungă şi pantofii de sport. Îşi luase şi o batistă pentru cazul că i-ar fi trebuit ceva de pus pe cap.

Prin comparaţie, şi Quinn putea fi categorisit ca prea

bine îmbrăcat, cu pantalonii scurţi de doc, ghetele de teren şi cămaşa subţire. Doar puşca de vânătoare şi pălăria cu boruri largi îl integrau în adunare. Cei mai mulţi aveau blugi murdari şi jerpeliţi, cizme de cauciuc şi bluze ponosite.

După aspect, cam jumătate dintre ei păreau să-şi fi petrecut noaptea la petrecere şi, din unele comentarii, Alix deduse că aşa stăteau lucrurile.

Dar ochii îi fură atraşi aproape exclusiv de câini. Concursul era deschis doar pentru rase de vânătoare: pointeri şi aportori. În speţă, câmpul era dominat de prepelicari şi weimeraneri.

Cei patru weimeraneri, cu toate că erau nişte exemplare foarte reuşite ale rasei, păreau doar nişte copii palide ale mult mai viu coloraţilor prepelicari. Cei mai mulţi trăgeau deja de lesă, nerăbdători să înceapă vânătoarea. În majoritate, erau câini de talie mare, brun-roşcaţi, cu excepţia unei femele mignone, care în ciuda coloritului chiar mai viu decât al lui Nick, părea să aibă o conformaţie mai puţin reuşită.

Directorul de concurs era un tânăr înalt cu o barbă roşu-aprins şi accent scoţian. Acesta nu pierdu vremea şi dădu semnalul de start. Câinii fură examinaţi de veterinar, primiră numere de concurs şi porniră spre padoc.

Locul se afla cam la cincisprezece kilometri de oraş, iar ultimii trei-patru fură parcurşi pe nişte poteci, printre ţarcuri pentru vite.

Toată lumea coborî din maşini, cu excepţia doamnei Babcock. Se adunară în faţa porţii, observând ultimele pregătiri şi aşteptându-şi rândul.

Primul cuplu de câini fu trimis înainte, fiecare animal purtând câte o zgardă viu colorată, astfel încât să poată fi distinşi, iar restul asistenţei îi urmă. Nu merseseră mai mult de o sută de metri, când un iepure ce nu fusese observat de primii doi câini ţâşni de lângă nasul lui Nick, iar acesta vru să pornească-n urmărire. Se smulse în lesă, scăpând un hămăit de nerăbdare. Pierzându-şi echilibrul, Alix ţipă şi ar fi căzut fără îndoială dacă n-ar fi prins-o de

mână Quinn.

— Auspiciile nu par favorabile, comentă el, iar ea roşi, stânjenită.

Într-adevăr, începuse cu stângul. Dintr-odată, începu să se teamă că se întinsese mai mult decât îi era plapuma. Instinctul o îndemna să renunţe acum, înainte de a se face de râs.

Dar era prea târziu. Dacă pricepuse cum stăteau lucrurile, Quinn avu delicateţea să nu spună nimic. Aşa că înaintară, urmărind la lucru prima grupă de câini, apoi pe a doua şi pe a treia. Niciunul nu-şi pierdu concentrarea, sau nu fu observat de la distanţa la care se aflau observatorii.

O parte dintre câini mârâiau aproape permanent, mai ales prepelicarii, spre uimirea lui Alix, atrăgând dojeni repetate din partea directorului. Destul de slabă consolarea că nici Nick nici Anna nu se aflau printre făptaşi.

Quinn şi Anna făceau parte din perechea a patra de concurenţi, iar Alix le ură „noroc”, fiind răsplătită cu un zâmbet generos şi un semn din cap. Anna căpătă zgarda roşie, iar Alix se strădui s-o urmărească, în vreme ce câinele se deplasa înainte şi înapoi, în căutarea urmei.

De două ori păru să îngheţe în poziţia specifică pointerului, dar de fiecare dată porni mai departe, negăsind nici urmă de iepure, sau de prepeliţă. Când termină traseul fără să găsească ceva, Alix n-ar fi putut spune cine era mai dezamăgită, ea însăşi sau căţeaua.

— Există destule păsări pe aici, observă Quinn la întoarcere, dar s-a făcut cam cald şi urma se pierde.

A cincea pereche păţi acelaşi lucru, iar apoi veni şi rândul lui Alix. Nu reuşea să-şi mascheze teama, iar Quinn îşi permise o aluzie, când îi înmâna puşca. Nici vorbă de „noroc” din parte-i. În loc de urări, murmură:

— Încearcă să nu-ţi tragi un glonţ în picior.

Alix rânji sarcastic, dar întorcându-se să plece, pricepu că în felul acesta reuşise să-i ridice moralul mai temeinic decât în felul tradiţional. Ridicând bărbia cu

hotărâre, îi fixă lui Nick zgarda albă şi-l trimise pe traseu.

Nick îşi făcu treaba cu pricepere şi entuziasm, iar faptul că nu găsi nicio urmă nu se datora lipsei de efort. Mai mult, îşi urmă drumul sub control strict, exact prin faţa trăgătorilor şi judecătorilor. Nu acelaşi lucru **s-**ar fi putut spune despre partenerul de concurs. Era un câine mai tânăr, condus de unul dintre petrecăreţii din seara precedentă şi, fie din**tr-**un motiv fie din celălalt, se purtă deplorabil. De patru ori trebui chemat înapoi, fiindcă se îndepărtase de vânător, neluând în seamă fluierăturile şi strigătele acestuia.

— Eşti un câine grozav! îl lăudă Alix pe Nick, în vreme ce se întorceau, lăsând locul ultimei perechi.

Quinn ridică o sprânceană, apoi admise:

— A făcut treabă bună, dar cu asemenea concurent nici nu avea cum să arate rău.

Prima etapă se încheie fără să se tragă vreun foc de armă. După o pauză de zece minute în care câinii se răcoriseră înotând **într-**un iaz din apropiere, începu runda a doua.

Teama de mai înainte fu nimica toată faţă de trauma resimţită când se trezi repartizată în aceeaşi pereche cu Quinn.

— Dar de unde o să fac rost de armă? întrebă ea, blestemâ**ndu-**se imediat de stupiditatea întrebării.

Întotdeauna se aducea câte o puşcă de rezervă şi, oricum, aşa cum o asigură el ironic, băieţii ar fi fost oricând gata să îndatoreze o competitoare atât de drăguţă.

N-avea cum să se opună argumentului, cu toată convingerea ei intimă că după patru ceasuri de umblat prin tufăriş nu mai arăta chiar aşa bine. Totuşi, nu-i lipsiseră ofertele de ajutor la sărit garduri sau alte obstacole, mai ales că era singura femeie.

Bărbatul al cărui câine o luase razna în timpul primei runde îşi ceru scuze personal.

În a doua manşă, ei erau perechea a treia şi aveau de parcurs un lăstăriş des pe versantul unui dig, dincolo de care lebedele negre şi celelalte păsări acvatice înotau

liniştite, ignorând prezenţa oamenilor, armelor şi câinilor. De parcă n-ar fi avut de ce să se teamă, iar Alix îşi dori să se poată integra în iluzia lor de siguranţă.

Cei doi câini lucrau temeinic şi aproape, ceea ce nu era surprinzător având în vedere că făcuseră exerciţii împreună timp de o săptămână. Foarte rapid, găsiră păsări. După numai cinci minute, Nick rămase înţepenit în poziţia specifică pointerului, cu una dintre labe ridicată în aer, cu botul apropiat de pământ. Anna îl urmă imediat. Văzând că cei doi nu mai mişcă, arbitrul le făcu semn stăpânilor să înainteze.

Brusc, Alix fu cuprinsă de temeri. Arma străină părea ca de plumb, iar ea îşi dădu seama că nu era deloc potrivită. N-avea cum să ţintească suficient de bine cu o asemenea puşcă.

Aruncă o privire spre Quinn, dar acesta era concentrat la ceea ce făcea. Păsările aveau să-şi ia zborul dintr-o clipă în alta şi Alix uită şi ea de toate celelalte considerente. Oare-şi va păstra Nick poziţia? Sau va ţâşni după ele, făcându-se astfel de ruşine şi umilind-o pe ea ca dresoare? „Uşurel. uşurel", îşi spuse ea, deplasându-se pas cu pas, atentă să-şi păstreze echilibrul.

Apoi stolul îşi luă zborul, cu un freamăt de pene care o luă prin surprindere, deşi îl aşteptase. Însă îşi reveni imediat. Ridică puşca, înlăturând piedica în acelaşi timp, urmări mişcarea primelor trei păsări, trase, se întoarse spre următorul grup, trase din nou şi fu fericită să constate că Nick îşi păstrase poziţia.

În continuare, tensiunea se risipi. La îndemnul arbitrului, îl trimise pe Nick mai întâi după pasărea căzută cel mai departe şi abia după aceea s-o aporteze pe cea apropiată.

Pornind din nou, cu încă mai mult de zece minute timp rămas de concurs, Alix fu convinsă că de acum înainte Quinn Tennant avea să se gândească de două ori înainte de a-l mai critica pe Nick. Sau înainte de a lua în râs abilităţile ei de vânător. Brusc, şoapta lui Quinn o trezi la realitate.

Câinii – nu, Nick al ei descoperise altă urmă.

Era deja prea mult!

Se opri şi constată că Nick îngheţase din nou, în vreme ce Anna – care se găsea departe spre stânga – văzu ce se petrecea.

Neavând permisiunea arbitrului, rămase tăcută lângă Quinn, atentă la manevra Annei, care pivotă şi descrise un ocol larg pentru a prinde urma.

Nick părea statuie, iar Anna se mişca într-un pas ca de dans minunat, aproape poetic.

Ajunse în poziţia ideală – „de respect”, conform limbajului specific vânătorilor – apoi, spre uimirea lui Alix, îşi continuă drumul cu acelaşi pas săltat.

Alături, Quinn încercă s-o stopeze cu o şoaptă destul de înceată să nu fie auzită de arbitru. Dar Alix observase şi-l simţi încordându-se, anticipând ce urma să se petreacă.

Ana se opri puţin, dar îşi reluă înaintarea cu mişcări hotărâte, se apropie şi apoi îl depăşi pe Nick.

— La naiba! mârâi Quinn, exasperat. Alix nu simţi nicio încântare la descalificarea Annei şi dezamăgirea lui Quinn.

Când îşi chemă căţeaua, vocea lui era aspră, iar Anna răspunse imediat, înţelegând că dăduse cu oiştea-n gard. Ştia că greşise.

Iepurele care pricinuise incidentul sări de la locul lui, îndată ce căţeaua se întorsese cu spatele, iar Nick dădu să pornească în urmărire, dar la fluierătura stăpânei se întoarse ascultător lângă ea. Ştia că nu greşise cu nimic, dar simţea tensiunea din aer şi privi nesigur când la Alix când la Quinn, până ce ea se aplecă şi-l bătu liniştitor pe cap.

— Îmi pare foarte rău, Quinn, îi spuse ea, în vreme ce se întorceau în public.

— Se mai întâmplă, ridică el din umeri, aplecându-se să mângâie botul câinelui. Numai Dumnezeu ştie de ce a făcut-o, iar el n-o să ne spună, dar Anna îşi dă seama că s-a purtat rău, nu-i aşa bătrânico? Ai fost o fetiţă foarte rea.

Primi drept răspuns din partea neprihănitului animal un scâncet slab.

— Ah, linişteşte-te. Mâine, o să mai ai destule ocazii să-ţi repari greşeala, spuse el blând, iar Alix îşi dori sincer ca ziua următoare să-i aducă reabilitarea.

N-avea cum să-i treacă prin minte că lucrurile vor sta cu mult mai rău.

Capitolul 9

Alix se trezi înainte de răsărit, dorindu-şi să nici nu fi auzit vreodată despre concursurile canine, nemaifiind mânată de răzbunare.

După descalificarea Annei, în restul după-amiezii activitatea fusese foarte redusă. Concuraseră şi ceilalţi câini, parcurseseră mai mulţi kilometri în căutarea vânatului şi chiar avuseseră câteva succese, dar Alix nu le dăduse nicio importanţă.

N-avea ochi decât pentru Quinn şi suferea din cauza dezamăgirii lui, cu toate că el nu lăsa să se vadă nimic. Nu era genul lui să se plângă, sau să-şi verse supărarea asupra animalului.

— Nu există câini răi, declarase el în repetate rânduri, doar dresori incapabili. Oricare i-ar fi fost sentimentele, se manifesta cu mai multă afecţiune faţă de Anna. Şi faţă de Nick. În ciuda comportamentului excelent, mai târziu, şi el fusese învins de câini mai cu experienţă şi mai bine pregătiţi, care manifestaseră o pricepere uimitoare de a găsi urma.

— Vei deveni un câine de vânătoare excelent, bătrâne Nick, i se adresă el, în vreme ce animalele erau închise în ţarc, la întoarcerea acasă.

— Da, da, şi tu, îşi mângâie el căţeaua. Dar aş vrea foarte mult să aflu ce te-a făcut să te dai în spectacol astăzi. Sper doar să nu fie ceea ce bănuiesc.

Alix nu fu atentă la comentariu, preocupată de pregătirile pentru cină, dar când se adunară toţi în jurul mesei, îşi aminti şi-l chestionă pe Quinn.

— Doar nu crezi că s-a îmbolnăvit? Sper că nu!

Pe figura lui se întipărise o căutătură cruntă.

— Mai degrabă, suferă de iubire. Oricum, o să aflăm mâine dimineaţă!

— Nu pricep, continuă Alix, fără să fie prea atentă la vorbele lui. Vrei să spui că şi-a manifestat astfel gelozia faţă de Nick?

— În niciun caz. Încetul cu încetul, duritatea privirii fu înlocuită de o sclipire de amuzament. Pentru ştiinţa ta, dragă Alix, câinii sunt mult mai puţin afectaţi decât oamenii de emoţii primare ca gelozia. Iar acestea nu se manifestă niciodată când îşi fac slujba. Eu vorbeam despre o condiţie fiziologică; aş zice că-i pe cale să intre-n călduri.

— Ah! Alix rămase pe gânduri. Dar asta înseamnă că nu va putea concura mâine.

— Mă îndoiesc, lucrurile nu vor evolua atât de rapid, răspunse el sec, dar **s**-ar putea foarte bine să aibă acelaşi comportament visător specific genului feminin în asemenea cazuri, iar asta înseamnă că nu va da tot ce poate. Va trebui să aşteptăm şi să vedem.

— Consider că este o remarcă şovină şi. nepoliticoasă! replică Alix, uitând pentru moment de grija faţă de şansele lui în concurs. Mai mult, cred că bine-ţi face, dacă. se udă toată!

— Se udă. frumos spus, aprecie el, fără să-şi abandoneze rânjetul. Tu asta păţeşti când te îndrăgosteşti, Alix?

— N-am de unde să ştiu, nu mi **s**-a ivit niciodată ocazia, se arătă ea bătăioasă.

— Ah, chiar aşa? Doar n-ai să pretinzi că nu-l iubeai – că nu-l iubeşti – pe şmecherul care a şters-o în Canada cu schiţele tale?

— Cu siguranţă, nu! Era purul adevăr, spre deosebire de remarca anterioară. Să fi fost complet orb bărbatul ăsta? Sau pur şi simplu nu-i păsa de sentimentele ei?

— Dacă intră-n călduri. ce ai de gând să faci? încercă Alix să schimbe vorba.

— Ei bine, în primul rând voi avea grijă să modific zăvorul după schiţele tale, deveni el serios. În al doilea rând, **s**-ar putea să-l închid pe Nick separat şi să vâr cheia

în buzunar. Fiindcă, în ciuda gândurilor care-ţi mişună prin scăfârlie, Alix, n-am de gând să-l las pe Nick să-şi facă de cap cu Anna, ca să fim delicaţi.

— Şi pot să ştiu de ce? îmi închipui că încă nu-l consideri demn?

— Am spus eu aşa ceva? Nu zâmbea, dar în ochii lui se citea un amuzament abia stăpânit.

— Ai zis-o, ştii foarte bine. Dar nu-mi imaginez că ai putea avea tupeul să repeţi, după cum **s**-a comportat astăzi, replică ea, cu ochii îngustaţi de enervare.

— A făcut o treabă excelentă, nu pot să nu-i recunosc meritul. Dar asta n-are nicio legătură.

— Ei bine, după părerea mea, **s**-ar potrivi perfect, declară Alix. Ar rezulta nişte căţei perfecţi.

— Sunt convins, mai ales fiindcă majoritatea ar fi femele, rânji Quinn. Dar nu-i vorba de asta. Dacă ai renunţa să-ţi mai aperi câinele cu atâta pasiune, ţi-ai da seama că pur şi simplu nu vreau ca Anna să aibă pui. Deloc!

— Păi, chiar dacă n-ar fi aşa, tot nu l-ai accepta pe Nick, continuă ea netulburată de accentul pus de el pe „deloc”.

— Ca să fiu cinstit, Nick ar fi a doua mea opţiune. Există în Sydney un câine căruia i se spune „Hank the Yank”, adus din America, pe care-l consider superior lui Nick, precum şi oricărui alt prepelicar, dar asta-i o părere personală.

— Ha! Şi ce-l face atât de ieşit din comun? se repezi Alix, nerenunţând la atitudinea defensivă.

Quinn se ridică şi ieşi din cameră, întorcâ**ndu**-se după câteva clipe cu o broşură ce cuprindea caracteristicile primului prepelicar importat în Australia. Trânti publicaţia pe masă, în faţa ei, aproape dispreţuitor.

— Probabil că-i o pierdere de vreme, având în vedere starea ta de spirit, dar aruncă o privire; ai putea afla câte ceva. Este un stil cu totul diferit de al lui Nick – şi reţine că am folosit cuvântul „diferit”, nu „mai bun”. Mulţi dintre cei care l-au văzut nu l-au plăcut deloc, fiindcă are o structură

osoasă a capului diferită. Personal, îl prefer, iar după ce l-am văzut în carne şi oase, am rămas impresionat şi de temperamentul lui.

— Temperamentul lui Nick este ireproşabil, replică Alix încordat.

— Scânceşte.

— Toţi prepelicarii scâncesc.

— Nu şi ăsta. Punct. Acum, ce părere ai avea de o cafea şi despre alte subiecte de discuţie? În expresia figurii lui nu mai exista nicio urmă de amuzament. Era foarte supărat, iar tăcerea care se aşternu în timpul desertului şi la cafea, nu detensionă deloc situaţia.

Doamna Babcock nu participase la cearta de mai înainte şi declară că simte nevoia să se culce devreme. După ce o conduse în dormitor, Alix îşi spuse că ar fi fost bine să procedeze la fel. Voia însă ca mai întâi să-i ceară scuze lui Quinn, cu toate că perspectiva nu-i făcea plăcere.

Ciocăni încet la uşa biroului lui, apoi ceva mai tare, fără să primească vreun răspuns. Nedumerită, întredeschise uşa şi aruncă o privire înăuntru, dar încăperea era goală.

Unde o fi fost? Cu siguranţă, nu se retrăsese la culcare, fiindcă tocmai trecuse pe lângă camera lui şi era pustie. După o scurtă căutare, constată că nu se mai afla în casă.

Probabil că **s-**a dus la câini, îşi zise ea şi se înfioră, fiindcă asta n-avea cum să-i uşureze sarcina. Totuşi, porni hotărâtă spre ţarcuri, aşteptâ**ndu-**se să-l găsească acolo.

Spre uimirea ei, găsi ţarcurile goale, iar pe Quinn în fundul curţii, stând tăcut, flancat de câte un câine. Nick se ridică în picioare şi o întâmpină cu o lătrătură scurtă, dar Anna nu-şi schimbă deloc poziţia, doar mişcarea veselă a cozii arătând că-i simţise prezenţa.

Quinn se balansă pe picioare şi o întâmpină cu un zâmbet.

— Să mă ierţi că am fost atât de ţâfnos mai devreme. Nu aveam chef de o discuţie în contradictoriu.

— Eu trebuie să-mi cer scuze, răspunse ea serios. M-

am purtat groaznic şi-mi pare rău.

— Nu-ţi face griji, spuse el, cu sinceritate. A fost o zi lungă, atâta tot. Cum ţi-a plăcut, una peste alta?

— Am fost. amărâtă din cauza Annei. Şi bineînţeles foarte mulţumită de Nick, răspunse ea, mângâind câinele pe cap. Exceptând faptul că n-au prea fost destule păsări, am rămas impresionată.

— Ha! Păsările erau acolo, fără discuţie, râse el. Problema a fost că până spre sfârşit câinii nu şi-au făcut datoria cum trebuie. Asemenea competiţii abia au început să se organizeze aici, in Queensland şi mă tem că dresajul cam lasă de dorit.

— Înţeleg, replică ea fără vlagă şi amândoi se cufundară **într**-o tăcere care dură câteva minute.

— Ei bine, cred că am să mă retrag, reluă el, şi-ţi sugerez să procedezi la fel, fiindcă mâine va fi o zi foarte grea. Mai ales pentru câini.

Duseră animalele la ţarcuri, apoi Quinn o conduse până la poarta căsuţei. Îi oferise braţul, iar atingerea îi provocă imediat cunoscutul freamăt interior. Apoi îi cuprinse umerii cu mâinile, foarte uşor, iar ea ridică privirea.

„Sărută-mă, dar nu pe frunte, te rog", vorbi ea în gând, încercând să-l hipnotizeze.

— Alix. Şoapta echivala cu o mângâiere care-i stârni sângele. Răspunsul fu atât de stins, încât nu ştiu dacă-l auzise.

— Da? repetă ea ceva mai tare. Degetele lui o strânseră uşor de umeri, iar ea simţi că începe să tremure şi se întinse inconştient să-i întâmpine buzele.

Iar acele buze coborâră chinuitor de încet, apoi direcţia mişcării se schimbă uşor, iar ea simţi atingerea lor răcoroasă pe frunte.

— Noapte bună, spuse el blând, foarte încet, apoi se îndepărtă, imun la magnetismul cu care încerca să-l reţină, insensibil la dorinţa ei de a fi strivită **într**-o sărutare pătimaşă.

— Noapte bună, reuşi ea să-i întoarcă urarea, apoi se

întoarse şi dispăru în căsuţă, orbită de mânie, dorind să fugă după el, să-l reţină, dar în acelaşi timp fiind gata să-i dea cu ceva în cap.

Adormi plângând, **într-**un târziu, reuşind să-şi vâre în minte ideea că firea ei certăreaţă era de vină că-l îndepărtase. Cu siguranţă, niciun bărbat n-ar fi putut să fie atât de orb în faţa iubirii care – era convinsă – îi strălucea în privire.

Până dimineaţa, reuşi să-şi controleze simţurile şi decise că niciodată nu-i va mai permite lui Quinn Tennant **s-**o facă să sufere. Niciodată!

Nervozitatea ei probabil că fusese simţită şi de Nick, fiindcă, deşi la început lucrase binişor, nu arăta nici pe departe ceea ce putea. Chiar şi aşa, era mult înaintea Annei, a cărei prestaţie părea de câine care nu fusese dresat deloc.

Urmărind de la distanţă întrecerile de aportare împreună cu doamna Babcock, Alix nu putea decât să suspine la caraghioslâcurile câinelui.

— Ah, Quinn va fi atât de dezamăgit, declară ea, ascunzâ**ndu-**şi cu greu propria suferinţă.

— Nu prea, veni răspunsul, uimitor. Ah, va fi dezamăgit desigur, dar cred că acum are alte probleme mai importante. Iar v-aţi certat, nu-i aşa?

— Nu, cu excepţia discuţiei prosteşti de aseară, dar ne-am împăcat. pe urmă. Nu voia să vorbească despre acel subiect, dar nicinu-i venea **s-**o respingă pe femeia amabilă de lângă ea.

— Nu mă gândeam la ce **s-**a petrecut aseară, deşi azi-dimineaţă te-ai arătat rece ca un sloi de gheaţă. Deci, dacă nu vă certaţi, înseamnă că nici altceva nu prea faceţi, ei?

Alix admise, dar fără entuziasm.

— Nimic altceva, spuse ea, cu un amestec de tristeţe şi brutalitate. Nici nu se poate întâmpla ceva – pe el nu-l interesează şi nu mai este nimic de adăugat.

— Pfu! fu exclamaţia doamnei Babcock, a cărei părere mărturisită era că Alix şi Quinn erau destinaţi unul

celuilalt.

Dacă aş putea să am măcar jumătate din încrederea ei – nu, o zecime

— Îşi spuse Alix, poate că aş suporta.

Dar îi era imposibil şi n-avea niciun rost să încerce să se convingă de contrariu. Quinn nu simţea nimic pentru ea, poate cu excepţia unei amiciţii sau camaraderii între posesorii de prepelicari. Iar asta-i era absolut insuficient.

Totuşi, când îl văzu revenind cu Anna, inima ei îi ieşi parcă-n întâmpinare. Fuseseră descalificaţi după prima rundă.

Nu-şi putu stăpâni nici sentimentul de simpatie, când, în loc să-şi manifeste supărarea, el se aplecă şi mângâie blând căţeaua, spu**nându-**i cât era de frumoasă, de aiurită şi de iresponsabilă, dar pe un ton care o făcu pe Anna să se gudure de plăcere şi să dea din coadă.

Era foarte simplu să-ţi verşi frustrarea pe câine, Alix ştia foarte bine.

Dar cu atât mai de apreciat era acea atitudine bărbătească, matură, umană, să-ţi lauzi câinele, să-i arăţi dragostea pe care o merită.

În copilărie, avusese ocazia să cunoască oameni care îşi apărau câinii în public, dar în particular îi tratau oribil pentru cea mai neînsemnată greşeală. Ştia de asemenea că singura metodă de a obţine rezultate la dresaj era să combini disciplina fermă cu corectitudine şi afecţiune reală. Quinn ducea la extrem această ultimă parte.

— Este nefericită, fu unica lui remarcă, după descalificare. Nu mânie, nu pedepse drastice, nici pic de ranchiună. Quinn Tennant îşi iubea câinele dincolo de trofee – sau de greşeli. Exact aşa cum îl iubea Alix pe el.

Dar cu mai puţin folos şi, în clipa aceea, aşezată comod la umbra unui copac de pe malul râului, urmărind prestaţia unui labrador plecat să aporteze rezultatul împuşcăturii simulate a stăpânului, ştiu cu certitudine că trebuia să părăsească Bundaberg.

Apoi, Quinn zise că voia să ducă animalele acasă, să le lase să se relaxeze în ţarc. Doreau oare Alix şi doamna

B. să urmărească restul concursului, sau erau de acord să plece cu el?

— O să mai rămânem, declară doamna B., nedându-i nicio şansă să intervină şi să spună că ar prefera să plece şi ea.

Quinn se întoarse chiar înainte de ultima rundă a concursului open, la care mai participau doar patru câini. Surprinzător, numai unul dintre ei era labrador-retriever; se mai calificaseră un weimeraner, un golden-retriever şi un prepelicar.

— Va câştiga labradorul, declară Quinn, înmânându-le câte o cutie de bere rece şi aşezându-se pe iarbă lângă ele.

Exerciţiul presupunea două aportări, una dintr-o zonă cu buruieni dese, în care nu se vedea unde a căzut pasărea, iar cealaltă de pe lac.

Primul, weimeranerul, se comportă slab, nerespectând metoda recomandată de a depăşi un gard de sârmă ghimpată şi nereuşind să descopere pasărea ascunsă între buruieni.

Prepelicarul – o căţea cafeniu-roşcată, musculoasă – se descurcă destul de bine, dar cu asemenea grabă încât trecea mereu de pasărea ascunsă şi, deşi reuşi ambele aportări, ar fi putut lucra mai bine.

Până şi propriul stăpân râse de maniera demnă şi caraghioasă a golden-retrieverului, care aducea mai degrabă a spectacol decât a concurs. Cu coada sus, ca un stindard, părea să treacă prin încercări cu un dispreţ total faţă de comenzile stăpânului, cu toate că până la urmă termină exerciţiul.

— Acum o să vedem cum se face, murmură Quinn, în vreme ce labradorul mare şi negru era adus la linia de start. Şi avea dreptate! Cu toate că era vizibil controlat de stăpân, alergă ca o săgeată şi execută primul aport, intrând ca un tanc prin buruienile dese. Împlini ambele aportări în mai puţin timp decât le fusese necesar celorlalţi câini pentru una singură.

— Destul de greu să învingi labradorii la asemenea

exerciţii, aprecie el pe drumul spre casă. Excelează la aportările directe şi foarte puţini prepelicari le pot ţine piept în concursurile importante. Apoi zâmbi. Numai că labradorii nu-s la fel de buni pointeri, deşi am văzut şi cazuri fericite. Totuşi, deşi au un temperament aproape perfect, nu-s pe gustul meu.

Ţinând cu tandreţe certificatul primit de Nick la concursul de câini utilitari, Alix aprobă din cap. Nu l-ar fi dat niciodată pe Nick pentru un labrador, fie el cel mai tare. Îi spuse şi lui Quin ce simţea şi fu niţel surprinsă când acesta i se alătură, lăudâ**ndu-**l pe Nick.

— Puţină muncă şi ar deveni la fel de bun ca oricare dintre ei, zise Quinn, pe tonul lui blând, folosit când vorbea despre câini. O să încercăm să organizăm nişte exerciţii înaintea următoarei competiţii şi ai putea da o adevărată lovitură feministă!

Alix ridică ochii uimită, fiindcă se gândise la acelaşi lucru. Următorul concurs… dar cine ştie unde urmau să fie ea şi Nick la acea dată? Ah, de ce n-o putea include şi pe ea planurile lui de viitor? Întreaga situaţie începea să fie prea deprimantă.

Spre norocul ei, ieşirile din ultimele două zile păruseră să aibă un efect soporific asupra celor trei, aşa că după o cină tăcută, toţi trei se retraseră. Tocmai pusese pe ea cămaşa de noapte şi îşi eliberase părul, pregăti**ndu-**se să-l pieptene, când Nick sări în picioare ca răspuns la bătaia uşoară de la uşă.

— Cine e? întrebă ea, făcâ**ndu-**i semn câinelui să tacă.

— Depinde cine ţi-ai dori să fie, veni răspunsul. Pot să intru în pielea lui Romeo, imit destul de bine pe lupul cel rău şi cam lamentabil personajul comis-voiajorului, mai ales în cazul tinerelor doamne care au un câine de pază.

— Semeni foarte bine la voce cu proprietarul, replică ea, cu un zâmbet. Ai venit să mă dai afară?

— Nici vorbă, răspunse Quinn. Vreau doar să-ţi cer o mică favoare.

— Ah, şopti ea, iar el continuă fără **s-**o fi auzit,

probabil:

— Ei bine, ai de gând să-mi dai drumul înăuntru, sau trebuie să mă pregătesc să trântesc uşa la pământ?

— Tentantă variantă. Începuse să se amuze, uitând de toate ideile depresive. Poate că ar fi de preferat să încerci rolul lui Romeo; întotdeauna am adorat serenadele sub clar de lună.

— Orice te stimulează, veni replica uimitoare, dar numai după ce îmi dai corect replica. Vom fi obligaţi să renunţăm la scena balconului, dacă n-o scoatem pe doamna B. din camera ei.

Chicotul stăpânit ce răsună îi demonstra că şi Quinn se distrează pe seama acelui dialog absurd. Deschise gura pentru a recita cunoscutul „unde eşti tu, dulce Romeo”, dar o închise la loc. Cuvintele nu-i veneau. O tristeţe profundă îi copleşi fiinţa, izbucni în lacrimi şi pricepu că nu îndrăznea să-i deschidă. Îi trebui toată forţa ca să răspundă:

— Îmi. pare rău, dar s-a făcut cam târziu pentru jocuri. Ce anume doreai?

Urmă o tăcere care-i sugeră prin uşa închisă senzaţia de ceaţă îngheţată.

— Prea bine, vorbi în cele din urmă Quinn. Voiam doar să te întreb dacă nu te deranjează să stai şi săptămâna viitoare cu doamna B. Ştiu, pretinde că se simte foarte bine, dar nu mai e tânără. Ce zici, Alix? Nu-mi vine s-o las singură acasă până nu scapă de cârje.

— Da, sigur că da, dacă aşa consideri, răspunse ea, încercând să pară cât mai degajată, cu tot nodul din gât.

— Bine. Plec la Melbourne mâine dimineaţă şi am să rămân acolo toată săptămâna. Îmi iei o piatră de pe inimă. Apoi făcu o scurtă pauză, iar Alix avu senzaţia că-i aude creierul lucrând. Îţi mulţumesc din nou. Noapte bună.

Alix se întoarse în baie şi-şi privi în oglindă ochii înroşiţi de lacrimi. Ce se întâmpla cu ea? Cum se preschimbase din femeia tânără, relativ normală, în această creatură. ale cărei emoţii săreau brusc de la fericire la durere, fără nicio logică?

Trebuia să plece, dar n-avea cum înainte ca doamna Babcock să-şi revină complet. Cât timp? O săptămână? Două? Poate chiar o lună, până să-şi poată înainta demisia fără mustrări de conştiinţă şi să-şi pună la adăpost sentimentele distruse.

Quinn luă avionul la prima oră. Sau cel puţin aşa i se spuse. Nu-l văzuse plecând, nu îndrăznise să-şi arate figura plânsă. Ieşise cu Nick înainte de răsărit şi nu se întorsese decât după plecarea curselor de dimineaţă. El avea să lipsească întreaga săptămână, iar ea **s**-ar fi putut duce la muncă foarte bine. Doamna Babcock îşi reluase progresiv toate îndatoririle gospodăreşti, renunţând la cârje fără vreo problemă, femeia care făcea curat venea zilnic, iar Alix se plictisea din ce în ce mai tare.

Insuficientă consolare că reuşea să stea cu câinii cât de mult dorea. Miercuri, Anna începu să dea semne că pronosticul lui Quinn fusese corect. Oare individul ăsta avea dreptate întotdeauna? Alix luă imediat măsuri să-i separe pe câini, lăsând un ţarc liber între ei.

Lucra reguat cu Nick, dimineaţa şi seara. Tot de două ori pe săptămână o scotea şi pe Anna şi o ducea departe pentru a evita problema câinilor străini atraşi.

Un muncitor de la ateliere veni şi înlocui zăvoarele cuştilor. Asta avea să-l mulţumească pe Quinn, îşi zise ea. Dar nu se mai obosi să pună lacăte la noile zăvoare.

N-avea decât să se ocupe singur de problema asta.

Rămase surprinsă şi foarte plăcut impresionată la întoarcere, când el o complimentă şi-i mulţumi pentru grija arătată. Apoi le scoase pe doamne la cină în oraş, la clubul Rowers, şi le delectă cu povestea a ceea ce părea să fie cea mai ciudată călătorie de afaceri din istorie.

— Toate păreau să-mi iasă anapoda, zâmbi el strâmb. N-am găsit taxiuri când aveam nevoie, am întârziat la întâlniri, era să pierd şi avionul cu care m-am întors. Întreaga expediţie a fost un enorm fiasco.

Poate, însă felul cum povestea o făcu pe Alix să creadă că fusese şi o aventură distractivă pe tărâmul gafelor. Atât ea cât şi doamna Babcock se chirciră de râs.

Umorul lui era plăcut, politicos, uneori chiar absurd, dar infinit de prietenos. Spre deosebire de zilele următoare, când reuşi să-i lase lui Alix o senzaţie de răceală incredibilă.

Niciodată nu existase ceva anume, doar o atmosferă. distantă. Niciodată nu rămânea singur cu ea, n-o atingea, totuşi destul de des părea **s-**o urmărească din priviri. Conversaţia lui rămăsese prietenoasă şi politicoasă, dar era lipsită de căldură.

Miercuri, când anunţă că urma să plece **într-**o nouă călătorie, de astă dată în America de Nord, Alix fu aproape fericită că pleca. Cel puţin, îşi spuse ea, asta-i dădea timp să-şi pună ordine în gânduri.

Sper să mă întorc duminică, dar dacă nu reuşesc, te-aş ruga să ai grijă de Anna în weekend, fiindcă zilele care vor urma sunt cele mai. importante. Aş vrea **s-**o ştiu pe mâna cuiva în care pot avea încredere.

Complimentul o luase pe nepregătite şi bâlbâi cu greu câteva cuvinte de mulţumire.

— Nu fi fraieră. Până acum, te-ai descurcat excelent şi sunt sigur că ai **s-**o scoţi la capăt în absenţa mea. Apoi îi zâmbi fermecător, iar Alix îl redescoperi pe adevăratul Quinn Tennant.

— Desigur, asta înseamnă să amâni planurile pe care ţi le făcuse-şi cu Nick, dar dacă-i băiat bun şi ne iartă, o să-l recompensăm altă dată.

— Sunt sigură că va fi încântat să audă, replică ea acid. Ce-i trecea prin minte? După schimbările lui bruşte de atitudine, începea să creadă că era la fel de tulburat ca şi ea.

Nicio ciudăţenie n-o putea însă pregăti pentru ceea ce auzi din gura lui, înainte de a trece dincolo de poarta de îmbarcare spre Brisbane şi apoi spre America.

Capitolul 10

Alix crezu că se înşela.

— Ce ai spus? întrebă ea siderată, cu o privire în care se amestecau confuzia şi. teama.

— Te-am întrebat dacă nu vrei să-i transmit ceva lui

Bruce, dacă-l văd. Vocea lui era neobişnuit de slabă şi complet lipsită de nuanţe ironice.

— Ai înnebunit? apoi continuă, fără să aştepte vreun răspuns: probabil că da! De fapt, sunt convinsă că ar trebui să te consulte un doctor, în loc să umbli prin America. Eşti bolnav!

Se întoarse dând să plece, dar se răzgândi imediat sub imboldul mâniei care-i fierbea în vine şi care se revărsă sub forma unui torent de durere şi. cuvinte.

— Da, la naiba. Transmite-i iubirea mea lui Bruce. Mulţumeşte-i din parte-mi că m-a părăsit. fiindcă a fost cel mai drăguţ lucru pe care-l putea face pentru mine.

Spune-i că nu l-am iubit cu adevărat niciodată. Şi asigură-l că nici nu i-aş mai ţine minte numele, dacă n-ai fi tu să-l tot pomeneşti. Spune-i tot ce crezi, Quinn Tennant, fiindcă el este limpede mai important pentru tine decât pentru mine!

Cu un ţipăt aproape animalic se întoarse şi fugi din aeroport, spre uimirea pasagerilor şi a funcţionarilor.

Întoarse cheia în contact, apăsă pe accelerator, ieşi din parcare în scrâşnet de roţi şi fum de eşapament.

Abia dacă era capabilă să vadă drumul, dar coti în mare viteză pe autostradă şi porni în direcţia opusă oraşului.

Mintea i se golise de gânduri, nu simţea nimic, nu-i păsa. Abia după mai mulţi kilometri începu să încetinească, în vreme ce revenea la realitate. Totuşi, la intersecţia spre Bingera Weir, era doar parţial lucidă. Coti la dreapta pe drumul de macadam, spre locul unde un dig îngust traversa albia râului Burnett, varianta preferata de camionagiii ce se duceau şi veneau de la Bingera Mill.

Parcă pe marginea drumului, într-un loc de unde avea sub ochi apele râului, calme, scăzute din pricina secetei. Rămase cu privirile pierdute, în vreme ce realitatea prindea din nou contur în mintea ei. Lacrimile se uscaseră, lăsând-o cu o senzaţie de incredibilă deşertăciune.

Trecu un ceas, apoi încă unul. Într-un târziu, scutură

din cap ca un înotător care iese din apă, inspiră adânc, dureros, şi reporni motorul. Se întoarse în oraş cu o viteză mult mai potrivită, dar nici măcar nu aruncă o privire spre aerogară, când trecu prin dreptul ei.

La birouri, nu încercă să explice de ce-i trebuiseră două ore şi jumătate ca să conducă pe cineva la aeroportul situat la numai zece minute distanţă. Nu vorbi cu nimeni, ci se retrase direct în micul ei birou.

Trase dinainte planşa la care lucra, îşi luă ustensilele şi se apucă de treabă. Până seara, la plecare, reuşise să ajungă la zi cu munca – având un spor incredibil.

În următoarele câteva zile, îşi îndeplini îndatoririle de serviciu cu o detaşare aproape totală. În fiecare seară dormea ca un buştean, fără vise, nepăsătoare. Se trezea la răsăritul soarelui, scotea câinii la plimbare pe rând. Îşi făcea treaba, dar nu vorbea decât când n-avea încotro şi cât mai puţin chiar şi atunci.

Seara mânca împreună cu doamna Babcock, de obicei într-o linişte deplină, sau discutând subiecte mărunte, incapabile să le provoace stres emoţional niciuneia dintre ele.

Îi era îndatorată femeii mai vârstnice pentru amabilitatea şi bunul-simţ de a nu interveni. Sâmbătă se simţea aproape capabilă să-l înfrunte iar pe Quinn.

Duminică, după părerea ei, era complet pregătită, dar el nu se întoarse.

Deşi superficial, părea să fi revenit la normal, în interior era ca de gheaţă. Totuşi, acum reuşea să discute cu lumea, să fie politicoasă – ba chiar să pară interesată.

Fu mai ales mândră de propriile reacţii când, luni pe la prânz, dădu peste Michelle Keir la cumpărături. Conversaţia uşoară nu lăsă să se întrevadă nimic din răceala ei interioară.

„... nu, n-avea veşti de la Quinn. Nu, nu ştia când se va întoarce. Azi, mâine. poate poimâine. Da, câinii o duceau de minune. Anna era în călduri, dar urma să-i treacă într-o zi sau două. Nu, Quinn n-avea de gând s-o împercheze, cel puţin deocamdată. Se gândea la un câine

de provenienţă americană, dar nu pentru prezent. Era ferm hotărât, din cine ştie ce motiv”.

Acceptase explicaţia sufocantă aproape fără să tremure; parcă ar fi căzut în marea îngheţată din interiorul ei, fără să lase vreo urmă.

— Ei bine, să nu spui că ştii de la mine, fiindcă am impresia că este un mare secret, dar Quin are planuri mari pentru următoarele luni. chiar foarte mari, de natură sentimentală, cred. Căţeii n-ar face decât să complice situaţia.

Astea fuseseră vorbele ei. Adică: „În sfârşit, am pus mâna pe el, aşa că n-ai decât să-ţi pui inima la saramură, Alix McLean”.

Care inimă? Alix înregistrase cuvintele, făcuse traducerea mentală şi îşi luase la revedere. Al tău să fie, Michelle! Primise mesajul şi-l digerase fără vreun efect.

În după-amiaza aceea, tocmai termina lucrul când centralista îi transmise un mesaj. Era rugată să-l ia de la aeroport pe domnul Tennant, după program. Avionul lui trebuia să aterizeze la cinci şi un sfert.

Se conformă rugăminţii, dar găsi aeroportul ciudat de pustiu. În parcare erau abia câteva maşini. Totuşi, nu era treaba ei. Aşteptă. După o jumătate de oră, aştepta încă. Nelămurită, coborî din maşină şi intră în terminal, unde un funcţionar clătină din cap, uimit de întrebarea ei.

— Probabil că ai fost greşit informată, drăguţo. Până la şapte nu-i programată nicio sosire.

Tipic, îşi spuse Alix. După câteva clipe, decise că n-avea niciun rost să se ducă până acasă şi să se întoarcă.

— Mă voi mulţumi cu un hamburger la McDonalds, îi spuse ea la telefon doamnei Babcock.

— Cum crezi, Alix. Numai că.

— Numai că? Ah, n-ai nimic de mâncare pentru cină?

— Nu, draga mea. Doar că de obicei. el mă anunţă când se întoarce din călătorii. Şi n-a făcut-o, deşi, dacă a vorbit cu tine.

— Ei bine, mi-a transmis un mesaj, răspunse Alix, neliniştită deja de îngrijorarea din glasul menajerei. Crezi

că încearcă cineva să-mi joace o festă?

— Nu, Dumnezeule, nu. Ce sens ar avea? Probabil că sunt o alarmistă bătrână, atâta tot.

— Sper că n-ai căzut din nou? întrebă Alix, încercând să abată gândurile doamnei Babcock.

— Nu. În niciun caz, dragă. Dar mă simt cam obosită, aşa că am să trag un pui de somn până te întorci. Pe la şapte şi jumătate, parcă spuneai?

— Cu sau fără el, dar înfometată în orice caz, replică ea pe un ton lejer. Aşa că nu uita să pui de ceai.

Se întoarse cu puţin înainte de şapte şi jumătate, singură. Nu se aflase la bordul niciunuia dintre avioanele de seară şi nu-i transmisese niciun mesaj. Condusese spre casă cuprinsă de confuzie, dar nu îngrijorată.

Parcă în garaj şi coborî din maşină cu poşeta în mână. Intenţiona s-o lase în căsuţă, să treacă pe la câini şi apoi să urce la doamna Babcock.

Zăbovi în căsuţă cât să-şi elibereze părul şi să se schimbe într-o ţinută mai lejeră, şi porni spre ţarcuri, fluierându-i amical pe câini.

Obişnuindu-se treptat cu întunericul, ochii ei se lărgiră din cauza neaşteptatei linişti din cuşca lui Nick, apoi fu îngrozită de zgomotele dubioase ce răsunau în ţarcul Annei. O zbughi spre porţile din plasă de sârmă, incapabilă să accepte ceea ce vedea cu ochii. Imposibil! Şi totuşi aşa era; cei doi câini erau închişi împreună în cuşca Annei.

Împreună! Pentru o clipă rămase nemişcată, deschizând şi închizând ochii, de parcă astfel ar fi putut alunga tabloul din faţă.

Apă. O găleată de apă. dar chiar în momentul când se punea în mişcare, înţelese cu oroare că era prea târziu. Mult prea târziu. Totuşi, n-avea cum să ignore. realitatea.

— Nick! Blestematule, încetează! Opreşte-te. stai. stai. strigă ea, zgâlţâind plasa de sârmă, lovind-o disperată cu mâinile.

— Lasă-l. Îndemnul venise din spate, iar ea se răsuci pe călcâie şi se trezi în faţa lui Quinn Tennant. Ochii lui

semănau cu nişte tăciuni aprinşi. Mânia îl transformase într-un fel de statuie. La vederea lui, Alix se retrase, speriată de furia ce părea să-i emane din întreaga fiinţă. Cravata îi era lărgită şi cămaşa descheiată la gât, iar în mână ţinea încă servieta, pe jumătate ridicată ameninţător, de parcă ar fi fost o armă. Ochii lui erau expresia pură a urii, o duşmănie care pustia sufletul lui Alix.

— Lasă-i în pace, spuse el printre dinţii încleştaţi, apoi se întoarse pe călcâie şi plecă, de parcă s-ar fi dus la bătălie, fiecare pas constituindu-se într-o mişcare ameninţătoare. Alix prinsese rădăcini, incapabilă să se mişte sau să se gândească la ceva. Vina ei. era vina ei. El o va învinovăţi, cu siguranţă. Ba avea s-o urască, s-o dispreţuiască.

— Nu-s de vină, şopti ea. Cum era posibil? Dăduse greş. Dar câinii fuseseră separaţi de dimineaţă, când plecase. Probabil că doamna Babcock îi. dar era imposibil!

— N-am făcut aşa ceva! Nu-i vina mea. N-am. făcut-o! O luă la fugă, traversă peluza, urcă scara spre partea din spate a casei. Însă tocmai în clipa când punea mâna pe clanţă, auzi dinăuntru blestemele lui mânioase şi se opri.

— Putoare băgăcioasă. O putoare! Nici nu mi-a trecut prin minte că ar putea să facă una ca asta. Cum e posibil? Niciodată n-o să mai pună piciorul în casa asta. sau am să-i frâng gâtul cu mâinile mele!

Alix părea transfigurată. Ar fi vrut să fugă, dar ar fi dorit să intre şi să-i ceară milă, îi venea să moară. Vocea lui continua să-i perforeze creierul. sufletul.

— Să fie capabilă de asemenea încălcare a încrederii. Ah, Doamne! Cum de am fost atât de orb? Nemernica!

Alix nu mai zăbovi. Coborî scara în viteză, sărind câte două trepte, neluând în seamă riscul unui accident. Intră în căsuţă şi aprinse lumina.

Trebuia să plece imediat. Acum! Nu mai putea rămâne, nu îndrăznea. Într-o grabă nebună, înghesui în valize la întâmplare haine curate şi murdare, produse cosmetice – fără să verifice dacă aveau capacele bine puse. Un ruj rămase fără capac, dar nu-i dădu atenţie; la fel cum

nici nu observă oja care se vărsase.

Afară. Afară! Cuvântul îi reverbera în creier. O valiză se umplu, apoi şi cealaltă. Ieşi din căsuţă în mare grabă, aruncă totul pe bancheta din spate a maşinii şi se întoarse să mai aducă un rând de bagaje.

A doua oară dădu nas în nas cu el. Mâinile lui i se încleştară pe umeri, împiedicându-i căderea.

— Doamne, Alix, ce faci? Alix! Era imobilizată, incapabilă **s-**o şteargă, incapabilă să toată puterea o părăsi. Pachetele îi scăpară din mâini. Întregul trup se cufundă în neant.

— Alix. Alix! Ce **s-**a întâmplat, iubirea mea? Ce-i cu tine? Cuvintele ajungeau la ea filtrate, complet lipsite de noimă. Braţele puternice o ridicaseră ca pe un copil, iar mireasma de after-shave se simţea mult mai intens.

— Coniac. Adu nişte coniac, doamnă B. Ah, la naiba. Alix! Revino-ţi. Alix! Vocea se auzea mai tare acum şi parcă devenise mai convingătoare.

Încercă să deschidă ochii, dar nu reuşi imediat. Apoi lumina pătrunse printre pleoape şi simţi coniacul alunecâ**ndu-**i pe gât. Se înecă.

— Alix! Ce **s-**a întâmplat, iubito? Doamnă B. cheamă doctorul imediat. Doamne, ce o fi păţit?

— Nu. Cuvântul ieşise cu mare greutate şi distorsionat. Reuşi să repete: nuuu!

Se cufundă iar în întuneric. Apoi simţi nişte degete cercetătoare şi o lumină îi jucă în faţa ochilor, ca prin**tr-**o pânză de păianjen.

— Alix, dragostea mea, te rog. Reuşi să deschidă ochii complet şi văzu doi bulgări verzi care prindeau progresiv contur. Apoi un nas, o gură, o figură pe care abia o recunoscu datorită aspectului tensionat. Ochii aceia păreau să-i insufle căldură, compasiune.

— N-a fost. vina. mea, şopti ea, scuturând din cap în acelaşi timp. Nu-s vinovată.

— Ce spui? Ah, Alix, iubirea mea! Ce **s-**a întâmplat? Despre ce vorbeşti?

Vocea îi pătrundea în suflet, nu dureros, ci

mângâietor, încurajator.

— Câinii, continuă ea. Anna.

— Câini? Ce naiba? Dintr-odată mânia îşi făcuse din nou apariţia pe figura lui Quinn, dar dispăru la fel de repede.

— Alix. iubito, doar n-ai crezut că te condamn. vai, Doamne, chiar aşa s-a întâmplat. Ah, ce ţi-am făcut? Sigur că n-ai fost de vină; nici nu mi-ar fi trecut prin minte, Alix. Te iubesc. mi-ar fi fost imposibil.

— Iubesc. şi eu. te iubesc, şopti ea, cuvintele ţâşnind din subconştient. Simţi din nou atingerea ca de funigei a acelor degete pe bărbie, pe obraji, de-a lungul gâtului. Buzele lui se apropiară şi, ajutate de degete, reuşiră ceea ce vocea fusese incapabilă să facă. Ceva explodă în interiorul ei, gonindu-i slăbiciunea, scăpând-o de senzaţia aceea de vid, de teamă. Braţele ei se ridicară singure şi-i cuprinseră gâtul.

— Te iubesc. Cuvintele îi jucau în minte, repetându-se întruna, până le acceptă deplin. Sărutările lui îi sorbeau lacrimile, o mângâiau, iar buzele ei răspundeau cu pasiune. Parcă ar fi trecut o veşnicie, până când amândoi se întoarseră cât de cât la realitate. Stătea jos, braţul lui îi înconjura umerii protector. Avea încă în mână paharul de coniac, deşi licoarea nu-i mai era necesară.

— Michelle? întrebă Alix, încă nevenindu-i să creadă. Şi ştia, când ne-am întâlnit, la prânz.

— Bineînţeles că ştia, nemernica! Vocea lui Quinn devenise din nou puternică. Eu sunt vinovat. Am acceptat să-i fac nişte comisioane la Brisbane şi, azi-dimineaţă când am vorbit cu ea, am anunţat-o că vin astă-seară fiindcă deja abuzasem de prezenţa ta. I-am spus până şi motivul pentru care nu doream ca Anna să se împerecheze. Plănuiam o lună de miere şi nu voiam să mi-o petrec în compania unei jumătăţi de duzină de căţeluşi nou-născuţi. Of, Doamne! Încă nu-mi pot imagina că cineva poate fi atât de răzbunător. Ştia că nu mai e nimic între noi; n-a mai fost din momentul apariţiei tale şi probabil că niciodată nu ne-am potrivit.

Se ridică şi începu să umble prin cameră.

— Dacă nu te potoleşti, o să chem doctorul din nou, ameninţă doamna Babcock, aducând serviciul de ceai. Personal, am prea puţină simpatie pentru voi amândoi. Dacă m-aţi fi ascultat, nimic din toate astea nu **s**-ar fi petrecut. Cât priveşte luna de miere – ei bine, am mai avut de-a face cu pui de câine şi nu cred că acum o să fie mai dificil. Sau puteţi sa.

— Nu! săriră amândoi. Menajera le aruncă o privire elocventă, gen „v-am spus eu!" şi clătină din cap.

Băură ceaiul în tăcere. Apoi Quin zâmbi ştrengar, ca un drăcuşor.

— La naiba, aproape uitasem. Ieşi grăbit şi se întoarse, înmâ**nându**-i lui Alix un plic voluminos.

— Cadou! declară el. Voiam să-l păstrez drept dar de nuntă, dar cred că ăsta-i un prilej mai bun. Ea deschise plicul şi vărsă conţinutul în poală. Îi luă ceva timp să priceapă adevărul.

— Schiţele mele! însă cum. te-ai întâlnit cu Bruce. Dar. cum ai reuşit?

— A fost suficient să exercit nişte presiuni, ridică el din umeri. Am prieteni destul de influenţi peste ocean.

— Incredibil, absolut ireal, şopti Alix şi adună desenele sub forma unui teanc ordonat. îl rupse-n două, apoi încă o dată, înainte ca cineva să poată face vreo mişcare.

— Ah, Quinn, îţi mulţumesc, dar astea aparţin trecutului; acum nu mai au nicio importanţă.

— Ei bine, intenţia contează replică el cu oarecare părere de rău. Apropo, tocmai mi-a trecut prin minte răzbunarea ideală pentru amica noastră cea ticăloasă. Ce-ar fi să dăm numele scorpiei uneia dintre femele?

— Nu! Tonul şi privirea ei exprimau opoziţia clară.

— Păi, de ce nu? Ar fi o încântare la şedinţele de dresaj.

— Nu! N-am să accept să-i fac una ca asta unei biete căţele. Mai ales dacă este prepelicar. Dacă ţii neapărat, n-ai decât să cumperi o corcitură, eventual cu sânge de

samoed în vine.

— Aşa să fie, dragostea mea, acceptă Quinn, pecetluind hotărârea cu un sărut. Iar doamna Babcock găsi cu cale să părăsească discret încăperea.

Sfârșit